

# УНА-МЕРИ ПАРКЪР СРЕДНОЩНИ ТАЙНИ

Превод от английски: Пепа Стоилова, 2006

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПЪРВА ГЛАВА

Нанси Грѐм се местеше в нова къща на всеки три години, защото дотогава съседите ѝ вече не разговаряха с нея. Но този път тя беше повече от доволна, че си тръгва. Още щом забеляза да носят огромната шатра към моравата на имението Хайфийлд, само на някакви си триста метра от собствения ѝ дом, тя разбра, че в селцето предстои поредното събитие, на което няма да бъде поканена. В самото начало, когато се беше настанила във вилата „Черешово дърво“, семейство Рътърфорд ѝ се сториха много приветливи хора и тя нямаше търпение да се запознае с тях отблизо. И наистина, те скоро я поканиха в дома си, но Дъглас пренебрегна съвета ѝ относно отглеждането на рози, а съпругата му Джулия не прие благосклонно забележката, че гостната им би изглеждала много по-просторна, ако сменят цвета на завесите.

*Хората са толкова неблагодарни,* мислеше си Нанси, докато седеше на табуретката до прозореца в спалнята си и наблюдаваше работниците, които опъваха въжетата на белите платници като моряци на кораб в спокойно море. Наистина беше голяма. Тя примигна с очи. С едната си ръка, отрупана със скъпоценности, се вкопчи в завесата, за да запази равновесие. С другата прикри силно гримираните си очи от слънцето, което надничаше в стаята през редицата дъбове, отделящи нейния имот от техния.

Наученото за семейството, предимно от клюките, които тя попиваше с охота, ѝ даде възможност веднага да се досети какво става. Дъглас и Джулия бяха женени от двадесет и пет години, а голямата им дъщеря Анна скоро трябваше да навърши двадесет и една. Техният по-голям син също приближаваше осемнадесет. За времето, през което повдигна старателно изписаната си вежда, Нанси разбра, че ще има празненство, най-вероятно бал. И тя отново беше *изолирана*.

Целият ѝ живот бе протекъл така и Нанси просто не разбираше защо. Ако имаше някой потърпевш, това беше самата тя. Никой нямаше представа на какъв стрес бе подложена, живеейки в съседство

със семейство Рътърфорд. И въпреки многократните ѝ оплаквания относно тяхната неговорчивост, те продължаваха да ѝ създават неудобства и като че ли го правеха нарочно! Постоянните им заминавания и връщания, без да се брои неспирният поток от гости, направо я влудяваха. Без да се съобразяват с нея, намираща се на броени метри от там, лъскавите коли пристигаха и си тръгваха по застланата с чакъл алея във всяко време на денонощието. А какво бе сторено, за да се спре ужасният шум, вдиган от кучетата и конете? Нищо.

Освен всичко друго, разрешаваха на Уилям и приятелите му да играят тенис в най-неподходящите часове на деня, така че постоянното тупкане от ударите на ракетата ѝ причиняваше главоболие. Деветгодишният Майкъл пък обикаляше наоколо с колелото си и непрекъснато дрънкаше със звънеца. Колкото до Анна!... Естествено едно момиче, достигнало навечерието на двадесет и първата си годишнина, трябваше да ограничи лудуването около басейна с многобройните си приятели, хихикането и досадното кокетничене!

Стиснала тънките си устни, от което бръчките около тях се задълбочиха, Нанси Грѐм размишляваше горчиво върху лошите обноски на ужасните си съседи. Слава Богу, след седмица щеше да се установи в новия си дом. Той се намираше само на пет километра от сегашния, защото тя харесваше графството и нямаше намерение да го напуска. Проблемът беше, че в него не останаха много селища, в които да не бе живяла.

Деспотична, винаги добре облечена и обсипана с бижута, мисис Филип Грѐм, както обичаше да я наричат, посещаваше фризьор и маникюрист поне два пъти в седмицата. Макар да бе вдовица повече от петнадесет години, тя се държеше като кралска особа. Нейният многострадален съпруг беше необичайно весел и сговорчив човек, и хората се питаха как бе успял да живее с нея в продължение на тридесет и девет години, при това без дори да имат деца, които да разведряват атмосферата.

Когато най-накрая неговото голямо сърце не бе издържало, спирайки завинаги, тя веднага разбра, че неговият чар, с който я бе закрилял през целия им съвместен живот, си бе отишъл завинаги. Вече нямаше кой да я защитава неизменно, макар и с дискретна лоялност, каквато Филип винаги ѝ бе засвидетелствал. Тя сама трябваше да води

своите битки. За щастие това не се бе оказало голям проблем. След като лично бе предизвиквала всички неприятности с хората, които не ѝ бяха симпатични — факт, който Филип така и не успя да осъзнае приживе — да се защитава, бе станало нещо като втора природа за Нанси. Освен това имаше един голям коз. Всичките им пари бяха нейни, наследени от баща ѝ. И никой не би бил толкова глупав, че да се опълчи срещу пет милиона лири.

И тогава „Лойд“ преживяха невъобразимото, или „Катастрофата“, както я наричаше тя, и по-голямата част от състоянието ѝ изчезна под водата, заедно с петролният разлив „Ексън-Валдез“. Мисис Грѐм вече не беше толкова богата. Отказвайки категорично да признае фалита си, тя наричаше положението, до което бе стигнала, „желание за по-обикновен живот“ и след смъртта на съпруга си не преставаше да се мести от жилище в жилище. Макар външният вид на сградите да не представляваше нищо особено, то отвътре те изглеждаха като кутийки за скъпоценности: пълни със скъпи украшения, блестящи на фона на кремавите копринени дамаски и тъмночервените кадифени тапицерии на мебелите. И целият този разкош даваше основание на брокерите да определят имотите с една дума: „бижу“.

Нанси Грѐм предпазливо стана от табуретката и въздъхна тежко. Местенето в нов дом беше най-ужасното и досадно нещо, но тя не съжеляваше, че си тръгва. Имаше нещо тъмно около семейство Рътърфорд, както и в цялата им преданост един към друг. Интуицията ѝ подсказваше, че приближава буря, и съдейки по слуховете, носещи се из селото, тя се досещаше за какво точно става дума.

\* \* \*

Когато Джулия Ленърд се омъжи за Дъглас Рътърфорд през юни 1971 година, тя нямаше никаква представа, че едва десетина години по-късно те ще бъдат богати благодарение на веригата ресторанти, която предприемчивият ѝ съпруг щеше да открие. Тя не знаеше също, че през 1987 г. той щеше да попадне в списъка на „Сънди таймс“ като един от най-влиятелните и преуспели мъже в страната.

С усет към бизнеса и без никакъв кулинарен опит, той бе купил едно западнало кафене на ъгъла на Лотс Роуд и Кингс Роуд в квартала „Фулъм“ в Лондон. Нарече го „Лотс“, след като го преустрои в бистро с червени покривки и свещи, втъкнати в празни винени бутилки. След това съчини забавно меню, в което препоръчваше на клиентите да поръчват „Много! Много спагети! Много салата! Много сладкиши!“

Окуражен от светкавичния си успех, той бе открил второ бистро на Холивуд Роуд, само на десет минути път от първото. Тук му се наложи да пребори конкуренцията на няколко вече утвърдени ресторанта, разчитайки предимно на клиенти, неуспели да си осигурят места в тях. И се бе оказал прав. Заведението бе наречено „Холивуд“, а по стените му висяха снимките на най-известните актьори. Заглавието на менюто гласеше: „Вечеря със звезди“.

В него бе включил „Предястието на Джейн Фонда“ (леко, нискокалорично и добре поднесено), „Специалитетът на Робърт Редфорд“ (пържола с гарнитура) и „Десертът на Джоан Колинс“ (тъмна шоколадова торта, залята с коняк).

До 1978 година той бе открил трети ресторант, този път за семейства с деца. Не само че имаше специално меню, ориентирано към клиенти на възраст от две до десет години, но имаше и място, където хлапетата можеха да бъдат оставени под грижите на квалифицирани гувернантки. Сервитьорите бяха облечени като клоуни, които понякога дори жонглираха с ябълки и портокали, което придаваше допълнителен чар на обстановката. За първи път в Лондон се откриваше заведение, в което родителите можеха да отидат на вечеря, при това насърчени да доведат и децата си, а кухнята бе толкова добра, че почти веднага изстреля Дъглас в светлините на прожекторите. Кариерата му на начинаещ ресторантьор беше приключила и вече нищо не бе в състояние да го спре.

Вестник „Ивнинг Стандарт“ му повери собствена колонка за готварски рецепти. Освен това най-неочаквано за човек, който не знаеше да свари едно яйце, Дъглас започна да съветва зрителите как да запазят семейното щастие чрез правилно хранене в сутрешното кулинарно предаване, което водеше по телевизията. След като години наред бе наемал най-добрите готвачи от Европа, постепенно успя да усвои тънкостите на кулинарното изкуство. Дъглас се бе превърнал в истински герой и вестниците често споменаваха неговите ресторанти.

В началото на 1979 година семейството бе закупило имението Хайфийлд в покрайнините на селцето, наречено Стикли, близо до Стокбридж в Хампшир. Джулия се надяваше домът да им донесе спокойствието и тишината, за които бе копняла, но вместо това той се превърна в идеалното място за реклама на „успехите на семейство Рътърфорд и техните деца“.

Неделните издания показваха четиримата или в огромната им, облицована с борова ламперия кухня, заобиколени от лъскави съдове, или в градината, където Дъглас отглеждаше подправките за ресторантите и домакинството си (поне така гласеше мълвата).

Беше напрегнато време и Дъглас се наслаждаваше на всеки миг спокойствие. В средата на осемдесетте той притежаваше ресторанти, пръснати из цялата страна. През 1986 година предложи акциите на компанията си „Бистро корпорейшън“ на фондовата борса и още преди останалите да се усетят, бе успял да ги продаде всичките за шестдесет милиона лири.

Давайки си сметка, че скоро хората ще поискат нещо по-различно, той бе купил полуразрушеното кино на Лоуър Реджънт Стрийт и го преустрои в първия си мегаресторант с места за триста посетители. С изложената на показ през огромни стъклени витрини кухня, ултрамодерния декор, живата музика вечер и списъка с изискани вина към менюто, „Фючър“ веднага се бе превърнал в хит. Домашната кухня, противно на очакванията, бе заменена от кристал, блясък и сервитьори, които се носеха наоколо с невиджана бързина. От обяд, когато атмосферата се нажежаваше като на парти, а всяка маса бе заета от елитни клиенти, до вечерите, когато свиреше оркестър и парите просто се стичаха, Дъглас се поздравяваше, че за пореден път правилно бе уцелил момента и бе взел най-разумното решение. Точно това беше бъдещето и единственото му притеснение по онова време беше сър Терънс Конрън, на когото бе хрумнала подобна идея.

През 1996 г. сър Терънс притежаваше „Куолино“, „Мецо“, както и няколко други заведения и тъкмо се канеше да се заеме с поредното, когато Дъглас, все още непосветен в рицарско звание, но работещ по въпроса, отвори „Фючър“, „Тренди“ и „Бътерфлай“. Основната му клиентела беше наполовина по-млада от него самия, но това не го притесняваше изобщо. С цял екип от елитни готвачи и дизайнери, той ни най-малко не се съмняваше, че ще успее. Нищо не бе в състояние да

го смути, дори предстоящото празненство по повод сребърната му сватба с Джулия, двадесет и първия рожден ден на Анна и осемнадесетгодишнината на Уилям. Имаха си още и деветгодишния Майкъл, доста позакъснял, но желан член на семейството.

Джулия, естествено, гледаше на тържеството като на нещо интимно, но за Дъглас съвсем не бе така. Събитието щяха да отразяват фотографии от „Хелюу“ и „ОК“, а освен тях бяха поканени и Ричард Янг от „Дейли Експрес“ и Алън Дейвидсън от „Дейли Мейл“. Щяха да дойдат също редакторите от издателство „Татлър, Харпърс и Куин“.

Нямаше начин да допусне събитието да не бъде отразено в пресата.

\* \* \*

Седнала зад бюрото в кабинета, Джулия наблюдаваше през прозореца издигането на шатрата. Основните въжета бяха вече опънати, а металните подпори бяха безмилостно забити в доскоро девствената морава. Скоро градината щеше да стане неузнаваема с всичките временни постройки, като подвижни кухни, складове за питеята, помещения за преобличане на персонала, и разбира се, основната палатка, предназначена да побере триста души, които щяха да танцуват и вечерят там.

Джулия и Дъглас бяха свикнали да се забавляват, но тя чувстваше, че това празненство щеше да бъде нещо по-специално. Усмивайки се на себе си, тя си даде сметка колко бързо бяха отлетели тези двадесет и пет години. Беше едва на деветнадесет, студентка в художествената академия „Сейнт Мартин“, когато на една вечеря се запозна с „неустроимия Дъглас Рътърфорд“, както на шега обичаше да го нарича природеният ѝ брат Кристофър. Това беше любов от пръв поглед. Заслепението я връхлетя сякаш от небето и я закова завинаги до него и в леглото му, също като пеперуда на кадифена подложка. Дори сега, когато го виждаше да влиза в стаята, сърцето ѝ се свиваше от сладка болка. Ароматът на кожата и косата му едва не я докарваха до припадък. Обичаше го с всяка фибра на тялото си и знаеше, че никога няма да погледне към друг. Дъглас беше нейната любов, нейният живот, единствената причина за съществуването ѝ и когато я

спохождаше ужасяващата мисъл, че би могъл да умре преди нея, усещаше непреодолима скръб.

— Е, как вървят приготовленията? — провикна се дъщеря ѝ откъм градината, докато минаваше покрай отворения прозорец.

— Почти привършваме — отвърна Джулия и отново разгърна огромния бял лист пред себе си. Щяха да подредят тридесет кръгли маси, на които трябваше да бъдат настанени по десетима гости. Всеки член на семейството или по-близък приятел щеше да се грижи за една от тях, така че никой да не се почувства пренебрегнат. В природата ѝ бе да мисли винаги за другите. Ако не бяха семейството и съпругът ѝ, щяха да бъдат животни или някой от селцето, който се нуждаеше от помощ, съчувствие или подкрепа. Въпреки богатството им Джулия си бе останала човек, който никога не забрави колко бедни бяха веднага след като се ожениха. Имаше моменти, когато Дъглас дори обслужваше масите в първото им заведение, докато тя миеше съдовете отзад.

Това бе много отдавна и оттогава двамата бяха извървели дълъг път заедно. Всяка стъпка предприемаха винаги един до друг, което беше и най-хубавото. И затова предстоящото празненство се очакваше да бъде толкова вълнуващо. То щеше да бъде тържество на любовта и приятелството, на лоялността, която нищо не можеше да разруши. Заедно с Анна, Уилям и Майкъл, тази нощ обещаваха да бъде наистина невероятна.

Внезапно Джулия стисна молива и добави името на най-малкия си син към списъка на хората, които щяха да обслужват масите. Защо пък не? Макар да бе само на девет години, на него можеше да се разчита, а и това щеше да го окуражи и да засили чувството му за отговорност.

След това излезе в градината, за да види как върви подготовката. Дребничка и много слаба, с дълга до раменете черна коса и големи кафяви очи върху бледо лице, Джулия изглеждаше твърде млада и много елегантна в морскосините панталони и дългото сако в същия цвят, подсилени от копринения шал, небрежно праметнат през врата ѝ.

— Как се справяте? Да ви направя ли по едно кафе? Или чай? Или предпочитате нещо разхладително? — попита приветливо.

— Много сме добре, благодарим ви — отвърна отговорникът с широка усмивка. — За днес почти привършихме, утре ще поставим



настилката. Тогава ще изглежда доста по-добре.

— Нямам търпение! — плесна с ръце тя, ентусиазирана като младо момиче. — Както знаете, не ми е разрешено да виждам декора преди събота вечерта. Съпругът ми иска да ме изненада.

Дъглас бе наел Джон Плестид и бригадата му от фирма „Таун енд каунти флауърс“, за да направят декора, светлинните ефекти и подовата настилка на шатрата. През последните четири месеца бе провел няколко безкрайно дълги срещи с тях, на които обсъждаха различни предложения и дискутираха украсата и цветовете. Накрая се споразумяха и той закле всички да пазят тайна. На Джулия бе казал само:

— Ще бъде нещо фантастично, като магия. Нищо подобно не е правено на семейно тържество до този момент.

Тя огледа огромното празно пространство, на което се светлееха само белите платна, сякаш очакващи някой художник да изрисува шедьовър върху тях, и усети, че е любопитна да узнае какви са плановете му.

— Колко жалко, че не можем да оставим шатрата за постоянно. От нея би станала чудесна допълнителна стая — пошегува се Джулия.

— Пък и съпругът ви би могъл да открие нов ресторант в нея — отвърна на шегата ѝ отговорникът.

Тя повдигна старателно оформените си вежди.

— Съмнявам се, че ще му се стори достатъчно голяма. Не би могла да побере повече от хиляда души!

\* \* \*

— Каква тъпанарка! — възкликна Анна и затръшна телефона.

Прибирайки се от градината, Джулия се спря до френския прозорец на кабинета и тревожно погледна дъщеря си.

— За кого говориш, скъпа?

Анна изви очи към небето.

— А ти как мислиш, мамо? Кой непрестанно се оплаква от всичко? — отпусна се на дивана и размърда голите пръсти на краката си. Стъпалата ѝ бяха мръсни от постоянното ходене боса по ливадата.

— Мисис Грeъм, предполагам. О, Боже! Какво каза?

— Ами, че ще се обади на полицията в Стокбридж, за да подаде жалба заради шума, и ще ни попречи да организираме празненството. Каза също, че не би имала нищо против, ако го направим през деня. Иначе сме щели да притесним цялото село и никой нямало да може да мигне цяла нощ. Идва ми да я удуша.

— Знаех си, че трябваше да я поканим — намръщи се Джулия, — но баща ти не иска и да чуе. Питам се дали още не е късно?

Анна смъкна белия ластик, който държеше косата ѝ, и разтърси глава така, че дългите къдрици се посипаха по раменете ѝ като водопад от коприна, след това отново я завърза. На пръв поглед майката и дъщерята изобщо не си приличаха. Момичето се беше метнало на баща си, с едри кости, сиви очи, бронзов тен и руси коси. Застанала до него, Джулия изглеждаше още по-крехка.

— Ако я поканиш сега, ще е съвсем ясно, че го правиш само, за да си спестиш неприятностите — сухо отбеляза дъщерята. — Впрочем защо не вземем предпазни мерки?

— Наистина трябва да направим нещо — притеснено отвърна Джулия. — Това е сериозно. Веднага ще говоря с баща ти. Ти беше любезна с нея, нали, миличка?

— Разбира се, мамо — усмихна се накриво Анна. — Не съм толкова глупава.

— Колко жалко, че не напусна къщата преди празненството! — Джулия се върна до бюрото и взе мобилния си телефон. Днес Дъглас трябваше да бъде в „Бътерфлай“, където щеше да обядва с журналиста Стивън Парсънс, който щеше да отпечата статия в августовския брой на „Татлър“. Но въпросът беше спешен, така че ѝ се налагаше да прекъсне срещата.

Той отговори веднага.

— Ало?

— Скъпи, извинявай, че те притеснявам, но имаме проблем.

Тонът му беше рязък.

— Добре, какво има?

Докато разговаряше с нея, погледът му не пропускаше нищо от онова, което ставаше около него. Това заведение беше открито последно и той държеше на всеки един детайл. Първо огледа двете момичета, които приветстваха с „Добре дошли!“ посетителите и бяха обучени да запомнят най-редовните от тях поименно, докато

дискретно проверяваха резервациите им. Знаеше, че хората се притесняваха от големите и шумни ресторанти, затова продължи да наблюдава дали клиентите бяха бързо отвеждани до масите им и дали им предлагаша менюто веднага, освен ако не предпочитаха първо да поръчат аперитив в огледалния бар. Сервитьорите трябваше да бъдат наясно с изискванията му, както и със списъка на вината, като при това трябваше да останат незабележими. Той слушаше жена си и от време на време промърморваше по едно „да“, но продължаваше да се оглежда. Сервирането на ястията беше другото нещо, на което особено държеше, затова всичко трябваше да изглежда точно толкова фантастично, колкото беше на вкус.

„Все едно да предложиш картина в чиния“ — обичаше да казва той.

„Бътерфлай“ притежаваше особено очарование, което му осигуряваше успех. Бе забелязал, че клиентите изглеждаха доволни дори след като им донесяха сметките, което беше добър знак, че ще дойдат отново.

— Ще се оправя с това, след като се прибера — каза ѝ накрая.

Последва кратка пауза, преди Джулия да заговори отново.

— Може би все още не е късно? Мисис Грем се е държала много остро с Анна по телефона и очевидно има намерение да изпълни закана си. Представи си, че полицията дойде да ни глоби заради музиката?

Осъзнавайки, че Стивън Парсънс чува думите му, макар да си даваше вид, че е зает да разчупва хляба си на зальци, Дъглас отговори уклончиво:

— Ще се справя. Няма проблеми. Всичко друго наред ли е? — енергичността му се разливаше по жицата като топлина.

— Да — отвърна тя с тих и много женствен глас. Неговият беше топъл и дрезгав, обещаващ много повече, отколкото думите му.

— Ще се видим по-късно — усмихна се на журналиста, докато прибираше мобилния телефон обратно в джоба си. — Много съжалявам. Винаги се случва нещо, когато имаш четири ресторанта.

Стивън престана да дробни филията си и отново се оживи.

— Зная, че освен това притежавате още три заведения, но как успявате да ги контролирате всички?

Дъглас сви рамене.

— Всеки един от ресторантите ми е еднакво важен за мен. Посещавам ги всеки ден и обикновено обяждам в някой от тях. Понякога дори вечерям там. Стандартът трябва да се поддържа, персоналът винаги трябва да е нащрек, освен това взимам всички важни решения — от одобрението на ново ястие до избора на покривки и прибори. Дори прослушвам музикантите, наети за вечерта. Не понасям пияниците и всеки, въобразил си, че може да създава неприятности, бива изхвърлен — той се засмя леко. — Работя с много архитекти и дизайнери по всяко новооткрито заведение. Искам хората, които идват за първи път в него, веднага да го разпознаят като едно от моите.

Журналистът се усмихна любезно, оглеждайки мястото, което му приличаше на многолюдна гара.

— И, естествено, упражнявам финансов контрол — додаде Дъглас.

— Естествено.

Собственикът го погледна притеснено. Наистина ли бе доловил нотка на сарказъм в гласа му? Неговите отношения с медиите се люшкаха между любовта и омразата. Напоследък си имаше специален служител, отговарящ за пръчките му с обществеността, защото не искаше случайни хора да говорят от негово име, дори когато предварително бе наредил какво трябва да се каже. Според него журналистите си имаха свой начин да интерпретират фактите от контекста за своя лична изгода. Нямахме им никакво доверие.

През следващия един час, докато ядяха салата от сливи с козе сирене, последвана от пушена скумрия в портокалов сос и гарнитура от ориз, Дъглас разказа на Стивън Парсънс само онова, което искаше да стане публично достояние. Точно в два и петнадесет сложи край на срещата.

— Извинете ме, но след десет минути имам ангажимент в другия край на Лондон — заяви той, оставяйки събеседника си с впечатлението, че му е отделил много повече от скъпоценното си време, отколкото бе възнамерявал.

Истината беше, че нямаше търпение да се върне в Стокбридж и да уреди нещата с мисис Грѐм. Не можеше да позволи на старата злбарка да провали празника. Докато излизаше от града с новата си спортна кола, купена за тридесет хиляди лири, той обмисляше няколко

варианта. Би могъл да ѝ предложи да прекара нощта в някой луксозен хотел, например „Риц“ или „Савой“, като поемеше всичките ѝ разноски. Или пък да отиде направо в полицията и да ги помоли да не обръщат внимание на оплакванията ѝ. Беше готов дори да ѝ предложи финансово обезщетение за неудобството, което щяха да ѝ причинят. Но едно беше сигурно: за нищо на света нямаше да я покани на празненството.

\* \* \*

Дъглас Рътърфорд смяташе имението Хайфийлд за най-големия си трофей. Искаше да осигури на децата си всичката материална сигурност, която неговите родители не бяха в състояние да предложат нито на него, нито на брат му. В това число и красив дом. Ала имението беше и символ на всичко, което бе постигнал. Споменът за грозната тухлена къща, строена през 1930 година, в която бяха живели, все още го караше да потръпва. В мига, когато бе видял Хайфийлд, той разбра, че иска точно това. Първото влизане в сградата беше като любов от пръв поглед — опиянение, което почти го зашемети. Веднага бе платил капаро, изпреварвайки по този начин друго семейство, въпреки че не бе споменал нищо за намеренията си на Джулия. Денят, в който се бяха преместили да живеят там, бе един от най-щастливите в живота му и оттогава не преставаше да се радва, че той е собственикът на този имот.

Къщата беше дълга и висока, със симетрични пропорции и старинен портал. През двойната входна врата човек се озоваваше направо в просторно квадратно антре, в средата на което, върху дъбова маса Джулия винаги поставяше ваза с огромен букет орхидеи. Всекидневната отляво, обзаведена в пастелни тонове, гледаше към градината. Дъглас благоразумно бе предложил в стаята да се обособят четири отделни къта, разделени един от друг със саксии с цветя.

От дясната страна на коридора се намираще стаята на съпругата му, прекрасна и много женствена в меките си сини и бели тонове, а в съседство бе кабинетът, чийто прозорец гледаше към моравата, на която работниците монтираха шатрата. Веднага след това бе разположена облицованата с ламперия трапезария, която побираще

двадесет и четири души. Когато даваха вечеря, огромната, отрупана с цветя махагонова маса, в чийто център винаги имаше фруктиера с плодове, отразяваше отблясъците на многобройните свещи и сребърни прибори. Една от стаите за развлечение в съседство бе преустроена в музикален салон, както се изразяваше Дъглас. Заради огромното пиано в единия край тя представляваше нещо като оазис, предлагащ убежище от съвременните стереозвуци, заливащи къщата при гостуването на приятелите на Анна и Уилям. Тайно в себе си бащата копнееше да я нарече „бален салон“, защото поне осемдесетина души биха могли да танцуват върху излъскания до блясък паркет, но беше сигурен, че Джулия би го сметнала за прекалено претенциозно.

Четиринадесетте спални и дванадесетте бани на горния етаж рядко оставаха празни, макар никой от постоянната прислуга да не живееше в това крило. Икономът Морган и съпругата му, изпълняваща длъжността на готвачка, разполагаха с просторен апартамент над кухнята, намираща се в пристройката.

Дъглас никога не преставаха да пресмята колко му струва издръжката на имението. Това беше къщата на мечтите му, всичко, за което някога бе копнял. Домът на мъж, работил здраво и осигурил на семейството си най-доброто. И ако сградата бе символ на неговия успех, то градината беше черешката върху тортата. Там имаше тенис корт, плувен басейн, огромни конюшни и акри добре поддържани ливади, лехи с цветя и алеи, водещи към тайнствени ъгълчета и усамотени пейки, скрити сред розови храсти. От двете страни на пътя огромни рододендрони осигуряваха през пролетта пищна украса от бели, розови и червени цветове, въпреки че през останалата част на годината Джулия ги ненавиждаше и умоляваше съпруга си да ги отсече и да посади нещо друго. В някакви лично нейни моменти на унес тя си въобразяваше, че те ѝ препречват пътя към рая.

Но в следобедна на осемнадесети юни, когато се прибираще у дома, той съвсем нямаше такова чувство. Слушаше резултатите от кралските надбягвания в Аскът, обзет от желанието да бяха там с Джулия, както всяка година, после продължи да обмисля последните приготовления за съботната вечер. Всичко трябваше да бъде перфектно. Струваше му се, че репутацията му е заложена на карта. В края на краищата, ако най-известният ресторантьор не можеше да организира най-доброто празненство, кой друг би могъл?

\* \* \*

За Пат и Реджи Рътърфорд, родителите на Дъглас, това бе седмицата, която бяха очаквали с нетърпение. Реджи, пенсиониран счетоводител от Дарбишър, бе много горд и с двамата си сина. Но докато Питър бе завършил с отличие университета и после стана директор на подготвителното училище „Сейнт Джон“ близо до Салисбъри, Дъглас бе този, който печелеше много пари, бе се издигнал до публична личност и водеше бляскав начин на живот. Затова предпочиташе да го наричат „бащата на Дъглас Рътърфорд“.

От друга страна, Пат очакваше вечерта единствено, за да види отново внуците си. Нейната слабост беше Анна, тъй като се бе грижила за нея в продължение на две седмици, след като се роди Уилям. Бе се радвала, че помага, защото това отново я накара да се чувства необходима. През това време действително се бе привързала към малкото създание и оттогава не преставаше да се отнася към него като към дъщерята, която никога не бе имала. После се появи „сладкият Уилям“, както винаги го наричаше — мило момче с жизнерадостен темперамент. Третото дете — Майкъл, родено цели девет години по-късно, веднага стана „любимецът на баба“, с което то бе напълно наясно. Ала Анна беше нещо специално. За Пат тя бе най-добрата и най-красива девойка, с несломим дух и топлина, които пораждаха радост дори от пръв поглед.

Под купчината жилетки в куфара на Пат лежеше плоска кожена кутийка. В нея имаше перлена огърлица с диамантена закопчалка. Дълго бе пестила, за да я купи за Анна, и искрено се надяваше тя да я хареса и носи често. Разбира се, имаше и други внуци, които не биваше да пренебрегва. Питър се бе оженил скоро след брат си. Съпругата му Леонора беше претенциозна жена, която смяташе, че превъзхожда всички околни. Дъщерите им Кресида и Саша бяха съответно на деветнадесет и двадесет години. Добри момичета, но нищо особено. Поне в сравнение с Анна.

— Чудесно е, че цялото семейство ще се събере този уикенд, нали? — обърна се тя към Реджи, след като приключи с опаковането на багажа. За празненството си бе купила нова рокля от синя коприна с

дълги ръкави и остро деколте. Харесваше я, защото не бе прекалено официална.

Съпругът ѝ потърка побелелите си мустаци, които в момента оформяше с ножичката ѝ за нокти, тъй като не бе успял да намери друга.

— Кога каза Дъглас, че ще пристигнат останалите?

Всички бяха поканени още на следващия ден, в сряда, но той знаеше, че Питър не би могъл да се освободи от работа насред срока в средата на седмицата.

— Мисля, че Леонора ще доведе Кресида и Саша в петък следобед, а Питър ще пристигне едва в събота.

— Но тогава ще дойдат и родителите на Джулия — напомни ѝ Реджи и окончателно оформи мустациите си. — Те също ще останат.

Пат поклати глава, но къдриците ѝ останаха неподвижни.

— Нямам представа как ще се справят. В къщата ще има толкова много хора. А и цялата работа около организацията!

— Дъглас ще се погрижи за всичко — с гордост отбеляза съпругът ѝ. — На него може да се разчита. Той ще ни организира незабравима вечер, скъпа!

\* \* \*

Леонора Рътърфорд разгърна вечерната рокля, която бе купила с надеждата, че ще засенчи домакинята, каквото и да облечеше за празненството. Джулия винаги носеше скъпи, но много семпли дрехи. През деня се обличаше в костюми с панталони на Армани, а за вечерта предпочиташе облеклата на любимата си Аманда Уейкли. По причини, съвсем непонятна за Леонора, тя избягваше лъскавите и светли тоалети, особено тези със сексапилни къси поли. Усмихна се самодоволно. Бе успяла да изкупи всичко на Версаче, което откри в магазин „Пандора“. Пък и кой щеше да разбере, че дрехите са втора ръка и струват само половината от първоначалната си цена?

Свободната туника от син сатен ѝ подхождаше перфектно като очертаваше бюста ѝ, а правата, едва стигаща до коленете ѝ пола ѝ стоеше наистина много секси. Боди, украсено с лъскави пайети, довършваше тоалета. Всеки път, когато го погледнеше, тя не можеше



да задържи усмивката си, припомняйки си как някой веднъж ѝ каза, че в тази колекция Версаче лично е участвал в оформянето на всеки детайл.

Питър все още не го беше виждал и вероятно щеше да си помисли, ако въобще забележеше в какво е облечена, че тоалетът е прекалено помпозен. Някога приятното лице на Леонора, сега обградено от мрежа бръчици, изразяващи недоволството ѝ, се взираше в нея от огледалото и тя бе обзета от горчиво съжаление. Никога не бе имала възможност да носи подобен тоалет. Бе пропиляла живота си напразно. Кога ѝ се бе случвало да срещне някоя известна, интересна и забавна личност? Никога никъде не ходеше. Вместо това бе обвързана с Питър и неговото училище, пълно с досадни малки момчета, които ѝ бяха омръзнали до смърт. От много време уговаряше съпруга си да си купят малък апартамент в Лондон, но Питър не искаше да чуе и непрекъснато ѝ повтаряше, че не биха могли да си го позволят. „Пък и за какво им е жилище в града?“, питаше я той. Нали живееха във ведомствената квартира, принадлежаща на колежа. Нима не им беше достатъчно?

Денят, в който в душата ѝ се изпълни с хлад, бе онзи, в който мъжът ѝ купи апартамент във „Фулъм“ за Кресидата и Саша, и двете ѝ дъщери заживяха живота, за който тя винаги бе мечтала. Когато научи новината, тя се затвори в банята и плака с горчиви сълзи. Разкъсвана между радостта за двете си момичета и завистта, че никога не бе имала възможностите, на които толкова се надяваше, Леонора бе изляла цялата си злоба върху Господ, на когото въобще не вярваше, и предпочете изобщо да не бе раждала деца. Ако ги нямаше тях, отдавна би се отървала от Питър.

Просто не е честно, размишляваше тя отчаяно. Животът минаваше покрай нея, без да се е почувствала истински жива. А беше едва на четиридесет и шест. Отвън се простираше целият свят, предлагащ радости и развлечения, а на нея ѝ бе отредено да живее в затънтения Уитшир и да бъде любезна с досадните и амбициозни родители. Още по-тежко ѝ бе, като знаеше, че Джулия си прекарва чудесно сред елита на Лондон и висшето общество в Хампшир.

— Проблемът ми е — каза на глас, докато окачваше тоалета на Версаче, — че се омъжих за неподходящия брат.

## ВТОРА ГЛАВА

Беше почти пет часът и работниците бяха приключили с облицоването на пода в шатрата. Уморени и изпотени, тъй като работата бе започнала още призори, те най-сетне получиха дългоочакваната чаша с разхладително питие. Виждайки ги на излизане от къщата, Джулия веднага си даде сметка, че не са в състояние да понесат продължителното пътуване до Лондон, и им предложи преди това да се разхладят край басейна.

— В съблекалнята ще намерите допълнителни бански костюми — обърна се тя към отговорника им. — А междувременно ще изстудя някоя и друга бира.

Хората нямаха нужда да бъдат уговаряни. Докато се наслаждаваха на неочаквания лукс, Морган изнесе няколко кутии ледена бира, чаши и мезета и ги сервира на терасата.

— Нямах представа, че ще ни коства толкова усилия — отбеляза Анна, след като двете с майка ѝ благодариха на мъжете за свършената работа. — Слава Богу, че времето е хубаво. Какво щяхме да правим, ако валеше дъжд?

Работниците се засмяха, а отговорникът им се обърна към момичето:

— Щяхме да сме принудени да стоим вътре, за да се опазим сухи. Но сега вече няма значение дали ще вали.

— Изобщо не ми споменавайте за дъжд — шеговито запротестира Джулия. — Надявам се на една чудесна нощ с пълнолуние.

— Прогнозата обещава горещо и сухо време, нали така — попита Анна. Тя си имаше своя тайна надежда за съботната вечер. Надяваше се приятелят ѝ, Петрок Тригейн, да избере именно двадесет и първия ѝ рожден ден, за да ѝ предложи да се омъжи за него. През последните няколко седмици дори си бе позволила да си фантазира как точно би станало това: той я отвежда през моравата към розовата градина и я целува, преди да изрече жадуваните слова. Според нея този беше най-

подходящият момент да обявят годеща си. В края на краищата бяха заедно от три години и приятелите им гледаха на тях като на стабилна двойка.

След като бе напуснала колежа „Бененден“, Анна бе решила, че е по-добре да вземе живота си в ръце, отколкото да пропусне една година. Освен това не ѝ се искаше да постъпва в университета. Предпочиташе да си намери работа, да печели пари и да бъде съвсем независима. Дъглас я насърчаваше, защото тя му напомняше за самия него на младини — нетърпелив сам да изгради кариера, да остави следа след себе си, да създаде свое гнездо, изградено изцяло с негови средства. Веднага ѝ бе купил тристаен апартамент в Челси с единствената уговорка да го дели с още поне две приятелки, с които да поемат заедно разходите. Очарована, тя веднага бе назовала две момичета — Хенриета Уолтърс и Камила Холънд, и за по-малко от година трите се озоваха в Кралския колеж за секретарки, намериха си работа и започнаха да водят свой собствен светски живот. Често организираха купони, като по този начин разширяваха кръга на познатите си. Можеха да съберат осем души около масата си в ярко осветената кухня и всяка готвеше по едно ястие.

Една вечер приятелят на Хенриета попита дали може да доведе един свой познат. Тогава за първи път Анна срещна Петрок. В първия момент изобщо не го бе харесала, защото го сметна за прекалено арогантен и критичен. Едва по-късно бе открила, че поведението му само прикрива необичайната му свенливост. След като го опозна по-добре и се запозна със семейството му, произхождащо от Корнуол, тя разбра, че той е сърдечен, забавен и много добър. Освен това, с широките си рамене, тъмна къдрава коса и пронизателни кафяви очи, изглеждаше много секси. През следващите няколко седмици двамата се засичаха случайно на Трафалгар, на Кингс Роуд и по други места, докато внезапно не я осени прозрението, че е влюбена в него. Почти в същия момент разбра, че той изпитва същото към нея.

Сега, след почти тригодишна връзка, тя си даде сметка, че не го познава по-добре, отколкото в началото, и това я караше да се чувства объркана. Той продължаваше да живее в апартамента си на Батърси, който делеше с двама приятели, а Анна си остана в Челси заедно с Хенриета и Камила. Планове за бъдещето не правеха. Петрок не отваряше дума за женитба, въпреки че бе на двадесет и седем години.

Имаше добре платена работа в компютърна компания и тя не можеше да разбере какво още чакаше. В края на краищата беше сигурна, че я обича. Камила ѝ бе предложила да му постави ултиматум: брак или край на връзката им. Хенриета бе отишла още по-далече с идеята сама да му поиска ръката, което Анна отхвърли, влагайки цялата си надежда на съботното празненство. Може би с помощта на няколко деликатни намека Петрок щеше да осъзнае, че и двамата желаят именно това?

— Значи очаквате пълна къща с гости за тържеството, така ли, мисис Рътърфорд? — прекъсна размислите ѝ отговорникът на работниците, обръщайки се към майка ѝ.

— Да — отвърна Джулия. — През уикенда ще бъдем двадесет и един души.

Мъжът подсвирна през стиснати устни.

— Как ги докара до двадесет и един, мамо?

— Ами с бабите и дядовците, с лелите и чичовците, с всичките ви братовчеди, приятелката на Уилям — Стефани, и моята най-добра приятелка Каролайн...

— Уау! — стъписа се Анна. До този момент не си бе давала сметка. Опита се да си представи двадесет и една закуски, обеда, задължителния следобеден чай и вечерите през предстоящите няколко дни и едва тогава разбра за какво бе необходима допълнителната прислуга в къщата, включваща готвачи, миячи на съдове и сервитьори.

— Няма да натоварим мисис Морган с всичката работа, нали?

— Господи, не! — разсмя се майка ѝ с отметната назад глава. — Баща ти е осигурил двама допълнителни готвачи, цяла дузина кухненски работници и няколко души, които да поднасят храната. Ще ги настаним в „Червения лъв“ и всяка сутрин ще идват да помагат.

Джулия изглеждаше все така въодушевена, защото уреждането на празненства бе съществена част от живота ѝ. Откакто се бе омъжила за Дъглас, гледеше на това като на обикновено задължение, но Анна се изчерви, тъй като за нея подобно разхищение бе само демонстрация на благополучие, което я караше да се срамува.

— Е, всеки е добре дошъл да сподели бърканите ми яйца — каза тя по-троснато, отколкото бе възнамерявала. — Пък и до събота ще бъда прекалено притеснена, за да ям каквото и да било.

В този момент откъм къщата на Нанси Греъм се зададе Дъглас. Той прекоси моравата със зачервено от гняв лице.

— От всички проклети, упорити и заядливи хора тази е най-лошата! — избухна той. — Изгубих близо два часа да я успокоявам, убеждавам, дори да я заплашвам, но без никакъв резултат. Твърдо е решена да ни създаде проблеми в събота вечерта.

Съпругата му го погледна и попита спокойно:

— А опита ли да я поканиш на празненството?

Дъглас се извърна рязко.

— Как бих могъл да направя подобно нещо? Вече е много късно. Би изглеждало грубо.

Тя потисна усмивката си, давайки си сметка, че ще го раздразни още повече, ако покаже колко много я забавлява поведението му.

— Какво ще правим тогава?

Той изглеждаше непреклонен.

— Ще спечеля полицията на своя страна, като отида при тях преди нея. Убеден съм, че едно голямо дарение в някой от фондовете им ще ги направи глухи за всякакви оплаквания. Ако допусна тя да ме изпревари, може да им излезе с някакви измислени обвинения, като например, че съм се опитал да я изнася, докато оркестърът е свирил оглушително — той продължи да обикаля наоколо с широки крачки, размахвайки силните си ръце така, че работниците се разсмяха.

Винаги си е падал по такива сцени, помисли си Джулия, докато го наблюдаваше с обич.

Анна застана до баща си — негово по-женствено копие, повтарящо го дори във формата на отрупаните си със сребърни пръстени ръце.

— Ще се справим ли, татко?

Той спря и се обърна към нея, вторачвайки сивите си очи в съвсем същите нейни.

— Разбира се, миличка. Съботната нощ ще остане незабравима за всички нас до края на живота ни.

Седмица по-късно момичето си припомни тези думи, но ако в онзи момент някой му бе казал какво ги очаква, за нищо на света не би му повярвало.

\* \* \*

В осем часа цялото семейство седна на вечеря, приготвена от мисис Морган и сервирана от съпруга ѝ. Това щеше да бъде последната им вечер в тесен семеен кръг преди празненството, тъй като родителите на Дъглас щяха да пристигнат на следващия ден, а в петък очакваха всички останали, начело с родителите на Джулия.

Уилям, освежен и развълнуван от предстоящото събитие, което щеше да отбележи края на непълнолетието му, бърбеше оживено за предстоящата свободна година, през която имаше намерение да попътува по света в компанията на свой съученик.

— Предполагам, че пет хиляди лири ще ни стигнат за цялото пътуване, но трябва да сме подготвени и за екстремни ситуации — съобщи важно той, докато поднасяше лъжицата към устата си. Беше набит, едър младеж, наследил гените на баща си, и в момента изживяваше периода, когато гледаше нещата право в очите и вземаше решенията си мигновено.

— Говориш така, сякаш имате намерение да отседате в петзвездни хотели, вместо в общежития за младежи — засмяно го укори Анна. — Пет хиляди лири са много пари.

Уилям пламна така, че русата му коса изглеждаше почти бяла в корените си. Той се обърна към сестра си ядосано:

— Не, не са! Бас държа, че роклята, която ще облечеш в събота, струва поне наполовина от тази сума!

— Не е вярно! — изгледа го презрително тя. — Купих я едва за сто паунда!

— Сто паунда? — изуми се Майкъл и лъжицата, пълна със супа, замря във въздуха. — Какво разхищение! За тези пари бих могъл да си купя първокласно колело!

Останалите се усмихнаха снизходително. Малкият се опитваше да говори като възрастен и за никого не беше тайна, че би направил всичко, за да защити по-големия си брат.

— А защо не облечеш някоя от роклите, които вече имаш, Анна? — войнствено продължи той. Тъмните му очи, съвсем същите като на Джулия, бяха пълни с укор. — Така и така никой няма да те забележи.

— Достатъчно, Майки — спокойно се намеси Дъглас.

— Но на Уилям ще му трябват много пари за пътуването — настоя детето, твърдо решено да извоюва последната дума.

Джулия се усмихна помирително. Майкъл беше единственото от децата ѝ, което приличаше изцяло на нея, поради което изпитваше голяма привързаност към него, макар да се опитваше да я прикрива. Той беше плът от плътта ѝ и кръв от кръвта ѝ, и тя много добре знаеше как да се справи с него.

— Ние всички искаме Уилям да пътува спокойно, миличък, и си даваме сметка, че това означава от време на време да отсяда и в хотели, макар и не задължително в петзвездни. И ще направим всичко възможно да му осигурим достатъчно средства.

— А пък аз не заминах никъде — отбеляза Анна.

— Само защото искаше да си намериш работа тук — напомни ѝ Дъглас.

— И защото не искаше да се отделяш от Петрок от мига, в който го срещна — намеси се и Майкъл. — Да знаете, изобщо нямам намерение да се влюбвам. Това може да обърка целия живот на човек.

Уилям пренебрегна забележката на малкия си брат и погледна замислено.

— Стефани обеща да ме чака. Поне така се надявам. Шест месеца не са кой знае колко време.

— Да, когато си млад, наистина не са — каза Джулия. — Когато се запознах с баща ви, дори една седмица далече от него ми се струваше цяла вечност.

Дъглас ѝ се усмихна през широката полирана маса.

— И все още ти се струва — меко я подразни той, като срещна погледа ѝ. — Мисля, че всички ние имаме нужда да си легнем по-рано тази вечер. Следващите дни ще бъдат много напрегнати, а и цветарите ще пристигнат утре в девет сутринта.

Майкъл се обърна към баща си ужасен:

— А няма ли цветята да увехнат до събота?

— На хората ще са им необходими три дни, за да аранжират украсата, а цветята ще бъдат добавени едва в последния момент. Спомни си, че основната идея е всичко да бъде изненада. Вие още нищо не сте видели! — рече Дъглас, обзет от младежки ентузиазъм.

— И колко ще ни струва това удоволствие? — настоя малкия с тон на мъдър старец, докато се качваше по стълбите към спалнята си.

\* \* \*

Анна стоя будна до късно тази нощ, тъй като вълненията около предстоящия бал не ѝ позволяваха да заспи. Досега не бяха устройвали толкова голямо празненство, което изобщо не можеше да се сравнява с партитата и градинските увеселения с около стотина гости. Пък и майка ѝ бе купила великолепна рокля от син шифон и подходящи обувки. Дали Петрок щеше да я намери за красива? Колко жалко, че нямаше да могат да спят заедно през уикенда, със съжаление си помисли тя. Въпреки че родителите ѝ знаеха, че двамата прекарват нощите си в Лондон заедно, а и Джулия я бе завела при личния си гинеколог, за да ѝ предпише противозачатъчни хапчета, те недвусмислено ѝ бяха дали да разбере, че когато си е у дома в имението, двамата с приятеля ѝ трябва да спят в отделни стаи, без никакво промъкване крадешком по коридорите посред нощ. Старомодните им схващания я дразнеха и тя неведнъж ги бе упреждала в лицемерие, след като нямаха нищо против интимния ѝ живот далеч от погледите им, ала те си оставаха непреклонни. Дори с Петрок да се сгодят по време на самото празненство, тя пак щеше да завърши вечерта сама в спалнята си, докато той трябваше да се върне в една от стаите за гости.

\* \* \*

Нанси Греъм надникна за последен път през прозореца на спалнята си, преди да си легне. Отвъд дъбовете шатрата изглеждала като огромен бял кит, заспал на сред морето от лунна светлина. Струваше ѝ се странно неподвижна — дори вятърът, който браздеше тревата и шумеше в листата на дърветата, не успяваше да я помръдне. А и цялата къща най-после бе притихнала. Осветлението бе угасено навсякъде. Значи тази нощ нямаше да се случи нищо повече.

Докато се настаняваше върху огромната двойна спалня, тапицирана със сатен в цвят на слонова кост и покрита със светла кувертюра — поовехтяла реликва от времето, когато стоически бе понасяла безхарактерния си и непохватен съпруг — Нанси си мислеше



за препирнята, която бе имала с Дъглас Рътърфорд малко по-рано същата вечер. Неговата арогантност едва не я докара до изстъпление, а увереността му, че веднага би приела предложението му да прекара нощта на празненството в „Савой“, я накара да осъзнае, че е крайно време да му даде урок. Едно обикновено оплакване в полицията от шума в събота вечерта ѝ се струваше прекалено леко наказание. Знаеше много добре, че пет хиляди лири са достатъчни, за да накарат всеки да си затвори очите, а за Дъглас това бяха джобни пари. Мозъкът ѝ работеше трескаво. Може би трябваше да проведе малко разследване, водена от слуховете, които бе дочула още при пристигането си в селото. С малко повече ласкателства, с едно-две насърчения тук-там... Сигурно би могла да убеди собственика на местния универсален магазин да проговори, а и предстоящото голямо празненство ѝ даваше възможност да повдигне въпроса за семейство Рътърфорд съвсем естествено. Без да предизвика никакво подозрение.

Нанси Греъм се усмихна на себе си. С рязко движение угаси нощната лампа отстрани на леглото и се приготви да спи, но сънят бягаше от нея. Беше прекалено заета с плана как да съсипе съседите си.

## ТРЕТА ГЛАВА

*Сряда, 19 юни 1996 г.*

В сряда сутринта Джулия се събуди в шест часа от шума на тежки дъждовни капки. Обърна се в огромното двойно легло, отвори очи и изстена тихо. До нея Дъглас продължаваше да спи. Дълбокият сън на човек, необременен с грижи, помисли си тя със завист, оглеждайки солидните му очертания под завивката. Съпругът ѝ беше от онези щастливи хора, които умееха да забравят тревогите си в мига, в който главата им докоснеше възглавницата. Той никога не четеше в леглото, нито разговаряше. Дори в нощите, когато правеха любов, оставаше напълно буден до момента, в който ѝ подареше една последна целувка за лека нощ, след което се обръщаше на другата страна и напълно забравяше за всичко наоколо. А тя не бе спала добре, откакто... Приседна в леглото и реши, че е по-добре да стане, отколкото да се тормози с всички онези „ако“, които съществуваха на света. Пътят към нервния срив беше осеян с тях...

Измъквайки се внимателно, за да не събуди Дъглас, който не обичаше да става преди седем, тя наметна белия копринен халат и излезе от стаята. С годините бе открила два начина да се бори с болката, която понякога караше сърцето ѝ да бие до пръсване призори. Първият беше да се изправи и щом усетеше твърдата почва под краката си, се чувстваше много по-самоуверена. Вторият бе да се разсее със сутрешните телевизионни програми.

Колкото по-скучно беше предаването, толкова по-добре. Но днес имаше основателна причина да се концентрира върху екрана, тъй като особено много я интересуваше прогнозата за времето през следващите няколко дни. Отчаяно копнееше празненството да се окаже успешно не само заради Анна и Уилям, но и заради съпруга ѝ. В един момент бе убедена, че никога нямаше да успеят да превъзмогнат *онова*... Беше само едно кратко залитане и нищо повече... А сега тази годишнина от сватбата им беше нещо като награда за успешния им брак, нещо, което никой не би могъл да им отнеме. И това беше самата истина.

Обвила ръце около чашата с кафе, тя се взираше в екрана, насилвайки се да потисне надигащите се страхове и да започне деня с обичайната си заразителна ведрост.

Само след няколко минути мисис Морган — с дребничка, тънка фигура, с къса посивяла коса, която можеше да си намери дрехи единствено в магазините за деца и която Дъглас определяше като „хронична анорексичка“ — щеше да се втурне в кухнята и да се заеме със закуската.

— Тя е най-лошата реклама за собственото си готвене — отбелязваше той.

Веднага след нея съпругът ѝ, изпълняващ едновременно ролята на иконом, шофьор и човек за всичко в имението, щеше да пристигне с прилежно пригладена към олисяващото му теме коса и да се заеме с подреждането на масата, като поставяше всеки прибор на мястото му с прецизността на военен.

Продължаваше да вали и цели снопи мокри листа и клони се удряха в стъклото на прозореца. Насред моравата се извисяваше шатрата, подгизнала от непрестанния дъжд. Изобщо, гледката не беше много обещаваща.

— Добро утро, госпожо — весело поздрави мисис Морган и веднага се запъти към печката. — Доста е хладно тази сутрин, а?

— Да, вече започвам да се притеснявам за събота.

Готвачката я изгледа с малките си сиви очи, разширени от изненада.

— Дотогава времето ще се оправи — отвърна тя с упрек.

— Надявам се.

— О, ама разбира се. Пък и на градината малко дъжд ще ѝ се отрази добре — постави чайника върху котлона на печката и добави:

— Още малко кафе?

Джулия поклати отрицателно глава.

— Благодаря, стига ми — отвърна тя и усети, че се чувства по-добре. След като бе изпила пълна чаша от горещата напитка и научи, че „утринният дъжд пробива пътя на топлото слънце през деня“, вече никой нямаше да се досети колко потисната се бе събудила. Да таи проблемите и тревогите дълбоко в себе си, бе нейна природа. Дори съпругът ѝ нямаше представа как почти всяка сутрин тя се бореше да се измъкне от затвора на обзелата я депресия. Единственото ѝ

успокоение беше, че още със ставането си успяваше да я отблъсне и с всеки изминал час от деня започваше да се чувства все по-силна.

Когато се върна в спалнята, Дъглас бе вече станал и смяташе да си вземе душ.

— Погледни този отвратителен дъжд — изломоти той.

— По-късно ще се проясни — осведоми го тя, после седна пред тоалетната си масичка и започна да разресва косата си.

— Откъде знаеш? Да не си говорила с Господ?

— При това лично — кимна му усмихнато.

Той я целуна бързо и страстно по устните.

— В такъв случай ще се откажа от застрахователната полица срещу лошо време в събота.

— Не предизвиквай съдбата, скъпи.

Погледът му обходи с обич нейните деликатни, красиви черти.

— Може би си права. Виж, трябва да побързам. В девет и половина имам среща в „Бътерфлай“.

Джулия го улови за ръката.

— Целия ден ли ще бъдеш навън?

— По обяд ще се видя с още един досаден журналист. Но смятам, че ще успея да се прибера около пет. Както и да е, винаги можеш да ме намериш на мобилния ми телефон, ако тук нещо се случи — докато влизаше в банята, ѝ подхвърли през рамо: — Не забравяй, че Джон Плестид и хората му ще дойдат днес, за да се заемат с украсата.

— Зная. А и родителите ти пристигат следобед.

Дъглас се извърна изненадан:

— Господи! Съвсем бях забравил! Скъпа, в такъв случай ще се прибера колкото се може по-рано. Обясни им, че съм много зает с ресторантите. Те ще разберат.

Давайки си сметка, че това е самата истина, Джулия кимна с глава. Пат и Реджи Рътърфорд биха простили на скъпоценния си син дори ако мамеше на покер, ограбеше Националната банка на Великобритания или се окажеше сериен убиец.

\* \* \*

— Можеш ли да говориш? Или шефът ти ти диша във врата? — шепнешком попита Анна. Беше рано следобед и изпитвайки необходимост да поговори с любимия си, му позвънила в службата.

— Още не се е върнал от обяд — отвърна той нехайно. — Дъртият тъпанар! Никога не си идва преди три и половина, как вървят нещата?

— Липсваш ми, мили — тъжно каза тя. — Не сме се виждали от събота, а вече е сряда. Цели три дни.

— Нали ще дойда в петък?

— Не мисля, че мога да издържа толкова дълго, пък и дори тогава... Господи! Ще има прекалено много хора, така че не бихме могли да... Добре де, нали се сещаш. А на теб мъчно ли ти е за мен?

— Да, естествено.

— Наистина ли ти липсвам? Колкото ти на мен?

— Разбира се, Анна — гласът му премина в шепот. — Повече не мога да говоря. Тук е пълно с народ.

Тя не успя да прикрие разочарованието си.

— Така ли? Не можеш ли да се прехвърлиш на някой друг телефон?

— Не, би изглеждало неестествено.

— О, Петрок, това е истинска агония. Ще ми се да бях останала в Лондон през цялата седмица, вместо да се прибирам у дома. Толкова те обичам. Какво ще правиш тази вечер?

— Още нямам представа. Може да се отбия в клуба за по едно питие. Или пък ще погледам телевизия. А ти?

— Обичайните неща. Баба и дядо пристигат днес. За събота вечерта всичко се нарежда чудесно. Ще бъде фантастично празненство.

— Радвам се.

— Нямам търпение да дойдеш.

— Аха.

— Какво има, мили? Звучиш ми някак си... Знам ли и аз, може би странно...

— Всичко е наред, но сега трябва да затварям. Имам страшно много работа.

— Май си много уморен, а? — отбеляза тя съчувствено.

— Скапан съм — съгласи се той.

— Значи ще се видим в петък? За вечеря?

— Да. Ще пристигна към седем и половина, ако движението не е много натоварено.

— Нямам търпение! Довиждане, мили. Много те обичам!

— Е, до петък — последва изпращяване и дълбокият му, наситен глас заглъхна в слушалката, отнемайки ѝ възможността да продължи вълнуващия разговор.

С отчаяна въздишка Анна се върна обратно в градината, чудейки се как ще издържи още цели два дни, без да усеща ръцете му около тялото си, горещите му настойчиви целувки и нежните, но същевременно силни прегръдки. Дълбоко в душата си усещаше копнежа си по него като физическа болка. И отново изпита старото раздразнение срещу родителите си, задето настояваха да ги настанят и различни стаи. Толкова ли не си даваха сметка, че отдавна не живеят в деветнадесети век? Ако не можеше да сподели леглото на Петрок в петък, сигурно щеше да умре. Е, каквото и да ѝ струваше, щеше да го направи. Веднага след като всички се приберяха по стаите си, щеше да се промъкне в неговата и да остане там през цялата нощ. А ако ги хванеха, щеше да настъпи истинска катастрофа!

\* \* \*

— Здравейте, бабо, дядо! — Анна се втурна по предните стълби на Хайфийлд и обви ръце около Пат и Реджи Рътърфорд, точно както го бе правила в детството си.

Пат се вгледа в сивите очи, същите като тези на сина ѝ, и се опита да открие в тях някаква следа от малкото момиченце, което някога така добре познаваше. Детето, което бе къпала, хранила, и на което бе чела приказки, докато родителите му бяха прекалено заети около първия си ресторант. Единственото нещо, за което съжаляваше, беше, че децата и внуците ѝ бяха пораснали прекалено бързо, и по този начин сякаш се отдалечаваха от нея, като ластари на лоза, все още обвързани с корените си, но поемащи вече по свой собствен път. За нея бе истински шок, че нейната Анна караше собствена кола, тъй като инстинктивно усещаше, че момичето все още би потърсило ръката ѝ, за да пресече улицата.

— Здравей, миличката ми! — целуна бузата с цвят на праскова Пат. — Изглеждаш страхотно!

— Тук е истински хаос — весело каза Анна. — Но поне дъждът спря.

— Я погледни това — посочи с ръка към шатрата Реджи — бих казал, че е огромна.

Внучката му пъкна длан под лакътя му.

— Все още никой не е влизал вътре, защото татко държи всичко да е изненада до вечерта на празненството — обясни тя докато ги въвеждаше през коридора към гостната. — В момента мама говори по телефона, но след броени минути ще ни сервират чай.

— Все едно че се намирам зад кулисите преди театрално представление — отбеляза дядо й, оглеждайки позлатените столове, топовете плат, кашоните със свещи, няколкото латерни, колоните и статуите в гръцки стил. На млади години, преди да отвори своя собствена счетоводна кантора, той бе работил като счетоводител на Кралската опера в Ковънт Гардън и обичаше да си припомня онези дни, както и да разказва вълнуващи истории, случвали се някога зад сцената. Като например как през 1965 година костюмите на Мария Калас за ролята й в „Тоска“ изчезнали само два часа преди вдигането на завесата.

— Повечето от тези неща ще се монтират отвън — осведоми ги Анна, — но Джон трябваше да ги внесе в коридора, защото тревата беше подгизнала от дъжда, а в момента в шатрата няма никакво място.

— Кой е този Джон? — поинтересува се Пат.

— Мистър Плестид — цветарят. А, ето я и мама!

Облечена в кремави лепени панталони и дълга туника, Джулия забързано се появи откъм кабинета.

— Пат, миличка, толкова съжалявам, че не успях да ви посрещна. Имах важен телефонен разговор и нямаше как да го прекъсна — тя целуна свекърва си по двете бузи, преди да се обърне към Реджи, когото искрено обичаше: — Господи, толкова добре изглеждаш! Радвам се да ви видя и двамата. Влизайте в гостната, там сега е най-спокойно. Не мога да ви опиша какъв ужас е тази сутрин! Представете си само, приборите и чашите за триста души пристигнаха още преди два дни, но никой не знае къде да ги дение, тъй като шкафовете в подвижните кухни още не са монтирани.

— Дъглас не е ли тук да помага? — настоятелно запита Реджи.  
Джулия се усмихна със задоволство.

— Той е прекалено ангажиран с „Бътерфлай“, за да си стои у дома цялата седмица. Почти всеки ден обядва с журналисти. Знаете какво означава да се открие нов ресторант. Но най-късно след час ще се прибере.

Пат се настани на един фотьойл в пастелни цветове пред камината, която през лятото бе украсена с множество букети от цветя, набрани от градината. Слаба и спретната в семплата си кафява пола и блуза, тя изглеждаше нетърпелива като врабче.

— Е, разкажи ми какво става тук, скъпа — обърна се тя към снаха си и нагласи очилата си. — Кога ще дойдат останалите?

— Ами вие сте първите пристигнали от семейството, защото не сме ви виждали отдавна и не искахме да изпуснем възможността да бъдем заедно по-дълго, а другите ще пътуват в петък. И тогава целият ад ще се пренесе в къщата! — весело отговори Джулия. — През почивните дни тук ще има двадесет и един души, а на самото празненство ще присъстват повече от триста гости.

Пат поклати глава, но си личеше, че е развълнувана.

— Господи, та това е свързано с толкова много работа! Когато организирам пътуване до Лондон на местния женски клуб, направо не съм на себе си, а става въпрос едва за тридесет или четиридесет души. Самото настаняване си е жив кошмар — заключи тя авторитетно, сякаш говореше от позицията на човек с огромен опит.

— На мен ли го казваш! — разсмя се Джулия. — В момента най-големият ми проблем е паркирането. Ако продължи да вали, моравата ще се превърне в мочурище, а очакваме поне сто и двадесет коли.

— Наехте ли хора, които да се погрижат за това? — делово попита Реджи.

— Да, шестима. Като изключим всички нас и гостите за празненството, тук ще има поне дузина сервитьори и бармани... Освен това в събота следобед ще бъдат доставени няколко тона лед... Трябва да се уточни окончателно разположението на местата и... Господи! — Джулия покри с ръце бледото си лице. После се обърна стреснато към дъщеря си: — Семейство Линдзи се обадиха тази сутрин, за да потвърдят, че в крайна сметка ще дойдат, а аз съвсем забравих да ги включа в списъка...



Анна веднага се изправи.

— Ще се заема още сега. Трябва ли да ги сложа на някоя специална маса?

— Само не до Мартин и Карина Бъкман. Братът на Розмари Линдзи разтури брака на сестрата на Карина миналата година. Двете семейства не си говорят.

— Дадено — кимна с разбиране момичето и бързо напусна стаята.

— В такъв случай дали е удачно да ги каните изобщо? — притеснено попита Пат.

Джулия повдигна рамене.

— Почти всичките ни познати са забъркани в някоя любовна история или развод. Не би трябвало да каним никого ако се опитваме да ги държим настрана едни от други.

— Е, радвам се да отбележа, че в нашето семейство не се е случвало нищо подобно — мрачно се намеси Реджи. Той не приемаше развода като решение. С още по-голямо неодобрение гледаше на двойките, „живеещи в грях“, и на самотните майки.

Снаха му си позволи една бърза, скептична усмивка. Тя също вярваше в светостта на брака, но имаше по-либерални разбирания. За нея не беше важно какво и защо правят хората и ако силата на истинската любов беше основният мотив за действията им, то те не биваше да бъдат съдени.

— Моментът на истината настъпва неизбежно — равно каза Джулия, — когато вечерята бъде поднесена и всички гости заемат местата си.

— С удоволствие ще ти помогна да прегледаш отново списъка — ведро се отзова Пат.

Последва кратка, напрегната пауза, която не бе забелязана от свекъра и свекървата.

— Благодаря ти, мила, много ще ми помогнеш.

\* \* \*

Вивиън Ленърд бе очаквала с нетърпение двадесет и пет годишния юбилей от сватбата на дъщеря си до онзи ужасен момент, в

който бе открила бучката в гърдата си. *Възможно ли бе да е... О, Господи, дано да не е!* Но тя си стоеше там, не по-голяма от грахово зърно, твърда под кожата ѝ, не ѝ причиняваше болка и не беше зачервена. Все лоши знаци. Обля я ледена вълна и обладана от смъртен страх, тя се отпусна на колене пред тясното огледало в спалнята си.

На млади години Вивиън, сега навършила шестдесет и осем, бе истинска красавица. През четиридесетте двете с Барбара Гоулън бяха направили кариера като професионални модели, издигайки се дори пред момичета с далеч по-добър произход. С фамилията Стронг тя се бе превърнала в любимото лице на списание „Вог“, появявайки се на лъскавите му страници, отразяващи висшата парижка мода всеки месец. С тънката си талия, дълги стройни крака и деликатни стъпала, тя бе вдъхновила хиляди жени да ѝ подражават. Но малко от тях притежаваха подобна порцеланова кожа, стройна фигура и гъста кестенява коса.

След като модна къща „Диор“ бе отворила врати, именно Барбара Гоулън и Вивиън Стронг бяха момичетата, които най-успешно представяха вталени сака с дълги до глезените поли, предизвикателни шапки, украсени с цветя, пера и воалетки, зашеметяващо високи токове и ръкавици в подходящ за тоалета цвят. Към края на втория моден сезон Вивиън се сгоди за богатия принц Гуидо Алдрованд Фолсини. След пищната сватба в Лондон тя бе заминала да живее с него в модерния му замък недалеч от Рим, където на следващата година се роди Джулия. Тя бе наследила удивителната красота на майка си, но и фината структура на баща си, заедно с тъмните му очи и коса, и тази комбинация се бе оказала неустоима. Родителите ѝ я обожаваха и я водеха навсякъде със себе си, докато разделяха времето си между английската и италианската столица.

И съвсем не бе неочаквано, че скоро двамата станаха основни действащи лица на всички светски събития. Вече в състояние да си позволи всяка една от дрехите на Диор, Болман и Живанши, които навремето само бе представляла по подиумите, Вивиън засенчваше всички други жени, а независимо от дребния си ръст очарованието, което излъчваше Гуидо, караше останалите мъже да изглеждат само блед фон на присъствието му. Те бяха най-известната двойка в международен мащаб, любимци на жълтата преса, символ на приказното щастие; романтични принц и принцеса, живеещи в замък

от шестнадесети век, надарени и с красота и богатство, и благословени с очарователна дъщеря.

И тогава, през 1953-а, ги бе сполетяла трагедията. По време на делови полет частният самолет на Гуидо се разби в планината. Нямаше оцелели след катастрофата. Вивиън бе безутешна. В продължение на няколко дни се бе поддържала само с успокоителни, докато за Джулия се грижеше бавачката. Едва по-късно се установи, че към онзи момент съпругът ѝ е бил пред банкрут и е пътувал за Швейцария, за да се срещне с някакъв банкиер, стар приятел на баща му, за да иска заем.

След като целия ѝ приказан свят се бе сринал, Вивиън се бе завърнала в Англия. Замъкът, заедно с безценната мебелировка, старините ѝ бижута и скъпите кожи бяха конфискувани. Не ѝ бе останало нищо друго, освен дрехите на гърба ѝ и малката четиригодишна дъщеричка, за която трябваше да се грижи. Установи се в Лондон при родителите си, повери им грижите за Джулия и се опита да се върне на модния подиум. Но ново поколение манекенки вече гледаше от лъскавите страници — момичета, много по-освободени, по-естествени и с по-заоблени форми. Скъпите орхидеи бяха изместени от диворасли рози и тя си даде сметка, че вече не се вписва в тази картина. Приемаше каква да е работа, предимно в шивашки ателиета, където заплащането беше ниско, а работният ден — дълъг. И тогава, един ден, докато представяше тоалети в салона на сестрите Ривас, дойде богатата клиентка, придружавана от брат си. Съпругът ѝ бил в чужбина и тя се нуждаела от мнение, преди да му купи костюм за предстоящите кралски надбягвания в Лекът.

Така Вивиън срещна Саймън Ленърд. По-късно той ѝ бе признал, че се е влюбил в нея в мига, в който влязъл в залата, след като я бил видял в костюм от кремава коприна и огромна шапка в същия цвят. След доста старомодно за времето ухажване, включващо огромен брой букети и безконечни писма, тя най-сетне се бе съгласила да се омъжи за него.

— Не го обичам — бе споделила тя с родителите си, — но го харесвам, а и той е много мил. Освен това се отнася добре с Джулия и ще постъпя като истинска глупачка, ако пропиляя този шанс.

Саймън Ленърд бе богат, но не така фрапантно и вулгарно, както покойният Гуидо. Той купи къща с елегантна градина на тихата улица „Кенсингтън“, подари на съпругата си кола, издаде ѝ генерално

пълномощно да разполага със състоянието му, а в замяна на това тя се грижеше за дома им и даваше блестящи приеми за приятелите му. И с всичко останало се справяше много добре. Постепенно го обикна дълбоко, всеотдайно и страстно. А когато две години по-късно му се роди син, когото нарекоха Кристофър, щастието им бе пълно. Предаността ѝ към Саймън бе стигнала дотам, че от време на време се чудеше какво точно бе харесвала в Гуидо. Единственият ѝ страх през всички тези години бе, че съдбата можеше да ѝ отнеме и него.

А сега пък това. Вивиън погледна в огледалото и видя насъбрания се в очите ѝ ужас. Не беше ли твърде възрастна, за да се разболе от рак на гърдата? Той не поразяваше ли само жени между четиридесет и петдесет години? Замайна от притеснение и уплаха, тя се просна върху леглото, повалена от вълната от отчаяние. Какво трябваше да предприеме? Първата ѝ мисъл бе да предпази Саймън. Нямахше да му каже нито дума, щеше да се преструва, че всичко е наред, а следващата седмица тайно щеше да се консултира с лекар. Но първо трябваше да преживее този уикенд и да не показва нищо пред Джулия и Дъглас.

Не трябва да развалям празника на останалите, твърдо реши тя.

Минути по-късно отново се изправи и внимателно огледа гърдите си с надеждата, че е сгрещила. Но бучката си стоеше все още там и всички чути до този момент приказки, че много често това се оказва безобидна киста, изчезнаха от съзнанието ѝ като мъгла от вятър. Беше уверена, че е болна от рак.

Само една мисъл ѝ даваше утеха. Това със сигурност означаваше, че ще умре преди Саймън.

\* \* \*

— Стига само съпругата ми да не разбере — измърмори Кристофър Ленърд, докато галеше дългата, златисторуса коса на Барбара, стелеща се свободно между пръстите му. Вече минаваше обяд и двамата лежаха на широката спалня в апартамента ѝ на Парк Лейн.

— Би могъл да кажеш, че ти се налага да останеш в Лондон в петък вечерта, защото очакваш важен клиент от Щатите — бързо предложи момичето.

— Предполагам, че това е *единственото* възможно оправдание — съгласи се той, — но вече обещах на родителите си да ги откарам за партито на Джулия.

— Но те едва ли ще имат нещо против. Толкова ли не могат да си наемат кола? — настоя тя умолително.

— Могат, естествено. Бих могъл дори да им уредя шофьор.

Кристофър беше преуспяващ адвокат, съдружник в „Блъмфийлд, Морган и Колрийдж“, и се радваше на стандарт на живот, за който повечето му приятели му завидваха. Името му, заедно с това на съпругата му Уна, бе сред първите в списъците на всички светски събития и снимките им с чаши шампанско в ръце и заучени усмивки всеки месец се появяваха на жълтите страници на списанията „Татлър“ и „Харпър енд Купи“. Без проблем би могъл да си позволи да изпрати родителите си в Хампшир със специално наета лимузина и да им уреди обратен превоз от имението на сестра му до Лондон в понеделник. Не беше като да ги закара лично, но те щяха да го разберат. Те винаги заставаха зад него, независимо какво правеше, и по правило смятаха, че се справя с всичко блестящо. За разлика от Уна. Ако тя узнаеше някога за Барбара, първо щеше да се погрижи да съсипе кариерата му, а после да го разори. Всъщност щеше да се втурне към златото като спортист на олимпийски игри.

Барбара плъзна длан между краката му и той веднага усети възбуда.

— Ако останеш в Лондон в петък през нощта, мили — каза тя шепнешком, — няма да се налага да ходиш на празненството на сестра ти преди събота следобед, нали така? — ръцете ѝ станаха понастойчиви. Самата тя с удоволствие би отишла на бала по случай годишнината от сватбата на Джулия и Дъглас, но никога не бе виждала сестрата на Крис. Познаваше единствено Уна и, разбира се, съпругата нямаше представа коя е.

Случи се на откриването на галерията „О’Хагън“ на Корк Стрийт. Докато се оглеждаше за някоя знаменитост и се опитваше да попадне в кадъра на фотограф с нея, тя се бе извърнала към входа, за да види кого посрещат с толкова бурни овации. За нея бе истински шок да открие, че това са Кристофър и съпругата му. Знаеше със сигурност, че това е именно Уна Ленърд — бе виждала същото ледено лице, обградено от тъмна коса, да я гледа от страниците на много списания.

Като „шикозна“ я определяше Найджъл Демпстър в своята жълта колонка и наистина бе такава — от златните си обеци на Палома Пикасо до късата черна рокля на Шанел и обувките с високи токове на Маноло Бланик.

Кристофър бе забелязал Барбара в същия момент, но с нищо не издаде, че я познава. Тя предпазливо обикаляше около семейната двойка, докато откри, че разговарят с човек, когото също познава. Тогава се бе приближила към групата и представянето стана неизбежно. Уна й бе кимнала любезно с глава, но погледът й недвусмислено казваше: „Ти с нищо не можеш да ми бъдеш от полза, затова не виждам необходимост да разговарям с теб“. А съпругът я бе изгледал с празен поглед, измърморвайки сковано: „Приятно ми е“, и веднага след това се бе извърнал. Когато няколко дни по-късно се видяха в апартамента й, никой не спомена за инцидента.

— Сега трябва да тръгвам — изстена той и огледа голото си тяло.  
— Погледни какво направи с мен.

— Тогава спирам — небрежно отвърна тя и отдръпна ръцете си. После се обърна към него с шоколадовия си тен, с розовите като плод на ягода зърна и буйната си руса коса. — Нека да оставим нещо и за петък вечер.

— Но аз те желая сега — каза Кристофър с натезжал от страст глас.

— Ами вземи ме, мили. Знаеш, че винаги съм готова за теб — нежно го насърчи момичето.

Той й отпрати тъжна усмивка и се измъкна от леглото, за да си вземе душ. Би било фатално да отнесе аромата й у дома, при Уна. Проблемът беше, че положението се оказа много по-сериозно, отколкото бе очаквал. Когато за първи път видя Барбара на един коктейл, на който бе отишъл сам, защото жена му не се чувстваше добре, той веднага бе усетил нейното привличане. Тя беше сладка, сексапилна, освен това имаше достатъчно свободно време и пари, за да може да си позволи да се забавлява. За двадесет и първия й рожден ден нейният баща й беше подарил удобен апартамент, а и не й се налагаше да работи. Само няколко седмици след запознанството им той се бе озовал в едно легло с нея. Тя му бе признала, че си пада по по-възрастни мъже и през последната година не бе имала сериозен приятел. Преди да се усети, Кристофър се влюби в нея дълбоко и

безнадеждно. Бе стигнал дори дотам, че се колебаеше дали да отиде на празненството на сестра си през уикенда. Как би могъл да преживее няколко дни без нейните нежни целувки, без невинното изражение на сините ѝ очи и удивителните неща, които успяваше да направи с ръцете и тялото си?

\* \* \*

Денят на Нанси Грѐм се бе оказал повече от плодотворен. Доколкото можеше да прецени след краткия си разговор с мистър Харис, собственик на универсалния магазин, през последните шестнадесет-седемнадесет години в селото се бяха случили много интересни неща.

— Точно когато семейство Рътърфорд се преместиха тук — бе измърморил неопределено той, докато изпълняваше поръчката на дамата, която, както забеляза, беше два пъти по-голяма от обикновено.

В този момент бяха прекъснати от друга клиентка на магазина, но веднага след като жената си бе тръгнала, Нанси поръча повече продукти, отколкото в действителност ѝ бяха нужни, и затрупа продавача с въпроси, на които той с охота отговаряше.

— Непочтени, ето какви са те. Не сме свикнали с такива хора тук — мрачно бе заключил той.

Очевидно беше, че човекът не обичаше семейство Рътърфорд, но от нейното внимание не убягна причината за това: фактът, че те си доставяха всичко от Лондон, а от магазина му купуваха най-много кутия кибрит.

— Струва ми се, че имам нужда от течен сапун, от шест броя „Лукс“ за баня и няколко шишета полиращ препарат за мебели — подхвърли Нанси и веднага след това го пита: — И какво стана после?

Странният поглед, който ѝ отпрати мъжът, я изненада.

— Ами тя внезапно почина, нали разбирате — грубо каза той, а в следващия момент на вратата се появи друг клиент.

\* \* \*

— Защо си идваш толкова късно? — разнесе се резкият глас на Уна, когато Кристофър се прибра в апартамента на Кенсингтън Стрийт.

— Едва минава седем — меко възрази той.

— Очакват ни на откриването на новия бижутериен магазин на Тео Фенъл след броени минути — тя се появи на портала и се изправи до касата като телеграфен стълб, облечена в елегантната си черна рокля. *Доста е привлекателна*, помисли си той, с перфектната си прическа и решителната черна линия, очертаваща очите ѝ. Но мислите му бяха изпълнени със спомена за разрошената руса коса тъмносините, замъглени от страст, очи на Барбара. Сърцето му се сви болезнено.

— Ще отида да си сменя ризата. Няма да се бавя повече от минута — каза Крис и се заизкачва по витата стълба.

— Няма ли да си вземеш душ? — настигна го изненаданият глас на Уна.

— Ще го отложа. В противен случай ще закъснеем — излъга той, прескачайки през две стъпала, само и само да е колкото може подалече от нея и да си осигури няколко минути спокойствие, през които да мисли за Барбара.

За откриването на магазина потеглиха с такси, за да нямат проблеми с паркирането, пък и той да може да пийне.

— Между другото, осигурил съм лимузина с шофьор, да ви закара с мама и татко на празненството у Джулия идния петък — небрежно подхвърли Крис, докато колата си пробиваше път по Глосестър Роуд. — Налага се да остана в града. От Щатите пристига един много важен клиент и трябва да го изведе на вечеря, но ще се присъединя към компанията в събота.

Последва дълго, ледено мълчание. Той погледна съпругата си. Лицето ѝ бе побеляло от гняв.

— Значи си забравил, а? Съвсем си забравил — отбеляза тя хладно.

— Какво съм забравил? Опитваше се да си спомни, но нищо не му идваше наум.

— Коя седмица от месеца е сега, за Бога!

— Седмица ли? — изгледа я с празен поглед той. Нямаше никаква представа за какво става въпрос.

— Седмицата, в която го се провеждат надбягванията в Аскът, глупак такъв! — рязко извиси глас тя. — А ти ми обеща... *Обеща ми*



че ще отидем в петък, защото си прекалено зает през останалите дни.

Никога не я бе виждал толкова разярена.

— Добре де, нали ще има надбягвания и догодина — слабо възрази той.

— Догодина ли? — изпълнените с гняв очи срещнаха неговите. — Не само че си купих нов тоалет и подходяща шапка, но и уредих да сме заедно с Делия и Тони Хамънд, Ричард Сийли и Моника Пембрук и Марк и Люси Милър. Имахме планове да си направим пикник по обяд. *Аз ти казах*, Крис. Обсъдихме го заедно. Решихме, че ще има ме нужда от нашата кола, Ричард и Моника ще дойдат с тяхната, докато семейство Хамънд ще наемат по-голяма, защото в никоя няма да има достатъчно място за масите, столовете и всичко останало.

Кристофър бе изумен. Напълно беше забравил за тази уговорка, защото бе прекалено обсебен от другите удоволствия, на които се наслаждаваше извън кантората.

— Боже мой! — възкликна той.

— Ще ме заведеш в Аскът и повече няма какво да обсъждаме — отрязва го Уна. — Отмени всичките си останали ангажименти. Няма да се оставя да ме прецакаш точно този ден.

Той изскърца със зъби, давайки си сметка, че ще му се наложи да прекара петъчната нощ в Лондон с нея.

— А мама и татко? Джулия ги е поканила да прекарат деня у тях. Иска да им осигури достатъчно време да се настанят преди празненството.

Жената повдигна рамене с безразличие.

— Ами изпрати ги с шофьора, както смяташе. Само не очаквай от мен да тръгна с тях. Двамата с теб бихме могли да заминем и в събота. Разполагаме с достатъчно време.

В интерес на истината, Уна не очакваше предстоящия уикенд с огромно нетърпение, макар да обичаше развлеченията. Проблемът беше, че никога не се бе разбирала със зълва си, тъй като намираще бляскавия й светски живот за прекалено дразнещ. Джулия никога не преставаше да повтаря каква щастливка се оказа, задето се бе омъжила за Дъглас, колко много го обича, какви прекрасни деца са Анна, Уилям и Майкъл и каква благословия е да си тяхна майка. А това караше Уна да се чувства неудачница. Животът не бе справедлив към всички. И особено към нея.

Що се отнасяше до нея, тя смяташе, че съпругът ѝ е поносим, изглеждаше добре, обличаше се елегантно и имаше изискани маниери. Но като любовник!... Или за компания!... Той беше постоянно ангажиран с работата си, обаянието му изчезваше в мига, в който останеха насаме, а и никога не разговаряше с нея за каквото и да било. Взаимоотношенията им бяха крехки и повърхностни като целия им живот и фалшиви като усмивките, предназначени за журналистите. Какво друго им оставаше? Единственият им син Тим, вече деветнадесетгодишен, учеше в университета в Единбург, така че нямаше никаква нужда от нея. Но ако Уна се чувстваше сама в семейното си гнездо, винаги би могла да компенсира това с активен светски живот. Удивително беше как няколко чаши шампанско и дузина неангажиращи разговора с непознати хора можеха да запълнят празнините.

\* \* \*

В Хайфийлд беше вече шест часът и всички изглеждаха изтощени. Джулия бе прекарала целия ден, уточнявайки разположението на гостите с надеждата, че няма да се налагат повече промени. Но потвържденията за приети покани пристигаха непрекъснато, а Анна и Уилям не преставаха да я питат къде точно ще бъдат настанени приятелите им. Наред с това се водеха безкрайни телефонни разговори с хора, които се бяха скарали през последните няколко часа и в никакъв случай не искаха да бъдат близо едни до други, както и с такива, които пък точно по това време се бяха влюбили и настояваха да седят заедно.

Броят на гостите също се бе увеличил до триста и единадесет души.

— Странно число — озадачено отбеляза Джулия.

— Това е само защото Скуифи Мълроуз ще дойде сам — поясни Анна, съвсем наясно със списъка на поканените младежи.

— Дали не трябва да му намерим някое момиче?

Дъщерята отметна глава назад и се разсмя.

— Доколкото го познавам, той ще доведе някоя в последния момент!

Джулия се намръщи от раздразнение.

— *Точно това* не ми се иска да прави. Къде ще я сложа да седне? Та за нея няма да има място!

— Добре, мамо. Успокой се малко. Наистина ли за всички трябва да има картички с имената им? Защо не напишеш само за вашите гости? Така моите приятели и тези на Уилям ще могат да седнат, където си поискат.

— Това ще предизвика хаос! — възмути се Джулия. — Накрая всичко ще свърши така, че самотните момичета ще се озоват на една маса, а онези, които вече са се сприятелили, ще се окажат разделени. Не, не, и дума да не става!

— А защо пък не?

— Най-важното за вечерта е да сме сигурни, че всеки от гостите ни получава достатъчно внимание и се забавлява добре. Знаеш, че не е достатъчно само на нас да ни е весело. Хората са на първо място — твърдо заяви Джулия.

— В такъв случай аз изобщо няма да се забавлявам — изсумтя Анна. — Следващото, което ще кажеш, е, че не трябва да седя до Петрок.

— О, разбира се, че ще бъдеш до него. Имам предвид, че трябва да се погрижим за всекиго поотделно, преди да помислим за себе си.

В този момент Джон Плестид пъкна глава през отворения прозорец на кабинета и облегна тежките си ръце на перваза.

— За днес свършихме — съобщи той. — Мисля, че можем да си тръгваме.

Джулия веднага скочи.

— Но не и преди да ви предложи по нещо за пиене! — възкликна тя. — Влизайте. Доведете и другите. Сигурно сте капнали от умора.

Перфектна домакиня, както винаги, тя поръча на Морган да донесе чаши, бяло вино и минерална вода, така че, когато работниците пристигнаха, беше готова да ги посрещне толкова свежа, колкото бе и сутринта.

— Как си, Илейн? Здравей, Джордж, влизай и сядай. Андрю... Рут... Греъм... Идвайте! Какво искате за пиене? О, Гейл! Толкова се радвам да те видя. Пийни малко вино, нали не си с кола? Ти ли си шофьорът, Греъм? Аха, въобще не пиеш. Много добре. Умирам от любопитство да разбера какво правите там в онази шатра.

— Не бива да храните големи надежди. Може да останете разочарована, след като го видите — засмя се Джон.

— Но при всички случаи ще се обсъжда доста след това — весело подметна Илейн.

— Май досега не е правено нищо подобно — съгласи се Андрю.

— В такъв случай ще трябва да направим доста снимки, преди да пристигнат гостите — възторжено каза Джулия. Докато я наблюдаваха, всички се възхищаваха на нейната енергичност и ентузиазъм, а тя не спираше да пълни чашите им и да предлага купи с ядки.

Когато Дъглас се прибра няколко минути по-късно, в къщата сякаш имаше забава.

— Да не би да сте започнали вече? — попита той от прага.

— Скъпи! — втурна се да го посрещне съпругата му. — Не те чух да приближаваш. Как мина денят ти?

— Много добре — мъжът ѝ я целуна по устните и хвърли поглед към бутилките: — Това, дето го виждам, да не би да е пиене?

Тя веднага му подаде чаша и я напълни.

— Заповядай. Точно им казвах, че нямам търпение да разбера какво правят в шатрата.

Дъглас се разсмя.

— Остават още само три дни. И тогава — уау! — Дъглас изгледа работниците и повдигна вежди. — Всичко по план ли върви? Ще се вместим ли в графика?

— Харесва ми, че говориш в първо лице множествено число — подразни го Анна. — Та ти лично не си откъснал и едно цвете, татко!

— Само почакай, докато се развихря — сряза я той и се обърна към съпругата си: — Впрочем, реших да прекарам остатъка от седмицата у дома.

Лицето ѝ засия от задоволство.

— Скъпи, но това е чудесно! Толкова ще ми е приятно да те виждам наоколо. И какво облекчение... Опасявах се, че ще ми се наложи да се оправям с всички подробности съвсем сама.

Той обви ръка около кръста ѝ и я погледна закачливо.

— Като че ли някога съм те оставял да се справяш сама.

— Внимавай, мамо — шеговито я предупреди дъщеря ѝ. — Татко като нищо може да те накара да се суетиш около него до края на седмицата.

Дъглас отметна глава и се разсмя, после улови ръката на жена си и я завъртя. Така Джон и останалите видяха една публична личност в действие; широко скроен като живота, експанзивен, щедър, манипулативен, роден за стопанин, независимо дали се намираше в някой от ресторантите си или в собствения си дом.

Джулия също се засмя. Неочаквано се почувства удивително безгрижна. Това празненство наистина щеше да бъде забележително. Една вълнуваща нощ. Събитие, което щяха да запомнят завинаги. Тържество на любовта, на семейния живот, на топло приятелство и лоялност. И още по-силно стисна ръката на мъжа си.

— По-скоро всички ние ще се суетим около баща ти — щастливо отбеляза тя.

\* \* \*

Вивиън отмести получената по-рано същата вечер бележка и се обърна към Саймън:

— От Кристофър е. Бил е така любезен да ни осигури лимузина с шофьор, която да ни откара до дома на Джулия в петък — съобщи тя. — Не е ли чудесно?

*Сякаш е знаел*, каза си мислено.

— Да, наистина — съгласи се Саймън от дълбочината на фотьойла, в който бе потънал, гледайки телевизия. — Но нямаше ли да пътуваме с Уна?

Жена му се усмихна.

— И той така си е мислил, но просто е забравил, че същия ден са надбягванията в Аскът. Снаха ни е уредила пикник с приятелите си. Двамата ще дойдат в събота. Искаш ли още кафе, скъпи?

Беше се погрижила добре за външността си преди вечеря, така че Саймън, който бе играл голф през деня, да не се досети за притесненията, които бе изживяла същия ден. За нея беше огромно облекчение да установи, че изглежда добре. За щастие бе успяла да съхрани фигурата си, а кадифените панталони и кремавата копринена риза я правеха да изглежда прекалено млада за годините си, още повече, че нямаше много бръчки. Беше й твърде рано да се превръща в старица. Твърде рано да умре.

*Ще се преборя с това, зарече се тя решително, докато разглеждаше отражението си в огледалото. Господи, помисли си и вдигна очи към небето. Не ме изоставяй. Аз все още не съм готова.*

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

*Четвъртък, 20 юни 1996 г.*

Оставаха само още три дни. Всеки един в къщата, обзет от различна степен на истерия, искаше събота да дойде колкото може по-скоро. Дъглас непрекъснато сновеше наоколо с високо вдигна адреналин и макар и любезно, раздаваше команди на всеки, изправил се на пътя му. Джулия изглеждаше по-слаба от всякога, дори на моменти безплътна, и не спираше да се оплаква, че няма да успее да сложи картичките с имената на гостите по местата им, ако не я допуснат в тайнствената шатра поне три часа преди тържеството.

Вътре Анна имаше задължението да се увери, че във всяка от стаите за гости са осигурени допълнителни одеяла, цветя, минерална вода и списания, а в прилежащите бани има всичко необходимо — от книжни салфетки до хапчета против махмурлук.

Тъй като майка им бе сметнала, че не могат да бъдат особено полезни във всеобщата суетня, Уилям и Майкъл трябваше да помагат на градинаря Питърс в плевенето на лехите с цветя, чистенето на покритата с чакъл алея до входа на къщата и косенето на моравата.

— С какво да ви помогна? — обаждаше се от време на време Пат, но думите ѝ оставаха нечути от хората, обикалящи наоколо с важен и делови вид.

— Ей сега се връщам — отговаряха ѝ забързано и повече не се мяркаха.

— Май ще е по-добре да ги оставим да се оправят сами — мъдро предложи Реджи. — Когато утре пристигнат другите, ще можем да си поговорим с тях.

— Да поговорим ли? — на Пат вече ѝ се искаше да бяха отложили пристигането си за следващия ден. Мразеше да се чувства безполезна.

— Имах предвид, че бихме могли да забавляваме гостите им, скъпа.

— Само дето утре не се очакват никакви гости. Всички ще бъдат от семейството — срязва го тя.

— Значи ще си говорим с тях — търпеливо отвърна той.

— Освен това ми се струва, че все пак ще дойдат и външни хора. Не споменаха ли приятеля на Анна? А и най-добрата приятелка на Джулия? Каролайн или както там ѝ беше името.

Пат повдигна рамене и се загърна по-плътено със светлозелената жилетка.

— Колко е часът?

Реджи погледна огромния часовник на ръката си.

— Единадесет и половина.

— Очаква ни доста дълъг ден — отбеляза тя, обзета от желание да бъде част от общата суматоха в къщата. Явно старостта започва да ти пречи да бъдеш част от каквото и да било, тъжно си помисли Пат.

\* \* \*

— Добре ли си, Джон? — притеснено попита Джулия.

Мъжът мъкнеше на раменете си към шатрата тежка колона в коринтийски стил.

— Нищо ми няма — засмя се той. — Това нещо е стъклено и тежи само няколко килограма.

— Много ми се иска да надникна вътре — призна домакинята, следвайки го на крачка.

Джон повдигна вежди и тъмнокафявите му очи заблестяха развеселено.

— Но е по-добре да не го правите — предупреди той.

— Наистина ли ме очаква голяма изненада в събота?

Той отново се засмя.

— По-скоро голям шок.

Тя отвърна на усмивката му.

— Какво щастие, че ви имам доверие.

— Опасявам се, че ще го изгубите, след като видите резултата. Съпругът ви този път наистина ще надмине себе си.

В този момент покрай тях мина съдружничката му Илейн, натоварена с боядисани в златисто лаврови листа.



— Мили Боже! — възкликна Джулия. — Като какъв се опитва да се изживее Дъглас? Като *Юлий Цезар*?

— Не, мила — разнесе се зад гърба ѝ гласът му. — Като те гледам така, по-скоро ми се ще да разиграя „Ромео и Жулиета“... или повече би подходило Джулия?

— Божичко! Аз тръгвам — обади се Джон и се отправи към палатката, помъкнал тежката конопа.

Тя улови ръката на мъжа си, опитвайки се да го задържи при себе си поне за няколко минути.

— Е, как вървят нещата?

— Доставчиците вече пристигнаха, за да монтират подвижните кухни — заяви със задоволство той. — Освен това ни донесоха около хиляда бутилки вино за вечерята и някои други необходими неща...

— Около хиляда бутилки?

— Добре де, ако не изпием всичко в събота, бихме могли да ги оставим за някой друг повод — безгрижно отвърна Дъглас. После, свикнал винаги да разчита времето до последната минута, погледна часовника на ръката си. — Поръчаните маси трябва пристигнат всеки момент. А къде, по дяволите, се бавят още газовите бутилки? — запита с неочаквано раздражение. — В кухнята не може да се направи нищо, ако няма газ — разсеяно потупа жена си по ръката. — Ще отида да видя какво става, скъпа — и бързо се отдалечи.

Тя наблюдаваше широките му рамене и масивния му гръб. Мислено отбеляза, че Дъглас проявяваше истинската си същност най-добре, когато организираше нещо, докато тя се чувстваше по-сигурна, когато имаше кой да я напътства, да ѝ казва какво да прави и да ѝ спести отговорността от вземането на решения. Нейната стихия беше домът ѝ, защото това беше любимото гнездо, но дори тук можеше да се долови влиянието на съпруга ѝ — и в обзавеждането, и в декорацията на стаите. Оставаше, разбира се, и апартаментът им в Лондон — малък, функционален, използван само в редките случаи, когато им се налагаше да останат по работа в града, — който беше изцяло негово дело. Имаше само една-единствена територия, която, за голяма изненада, бе запазена изцяло за нея, но на практика за мисис Морган, и това беше кухнята. Той бе заявил категорично, че целият му живот се върти около изпробването на нови рецепти и съставянето на менюта, без да се броят задължителните ресторантски обеда почти всеки

делничен ден. Единственото нещо, което искаше, щом се прибереше у дома, беше нещо обикновено.

— Здравословна храна, ето от какво имам нужда — бе обяснил на жена си. — Топла, вкусна и лека.

\* \* \*

По-късно същата сутрин Нанси Грѐм нае местното такси, за да отскочи до село Лонгфорд, намиращо се на около четири километра от дома ѝ. Не знаеше почти нищо за мястото, никога преди не бе ходила там и дори не беше сигурна дали е дала правилния адрес. Мистър Харис не знаеше как точно се нарича къщата: дали Кранбъри Котидж, Кранбъри Лейн или пък Мидоу Лейн.

— Спомням си само, че някъде се споменаваше Кранбъри — бе ѝ обяснил той, докато пригладваше с длани бялата си памучна престилка, която сменяше всеки ден. — Не бих могъл да извиня пренебрежителното отношение към облеклото — бе отвърнал той, когато Нанси отбеляза колко ѝ е приятно да вижда толкова спретнат магазинер. — Особено ако работиш с хранителни продукти. Хората може и да ме смятат за старомоден, но точно така са изглеждали дядо ми и баща ми, когато са отворили магазина, и аз не виждам нищо лошо в това.

Нанси Грѐм също беше жена със старомодни схващания, които предпочиташе да нарича „истински стойности“, затова горещо се бе съгласила с него. Това стоеше в основата на техните взаимоотношения, пък и мистър Харис особено ѝ допаднаше, тъй като „си знаеше мястото и показваше уважение“.

Същото важеше и за мистър Милър, шофьора на местното такси, чиито услуги често бе ползвала, за да я закара до гарата.

— Той е роден джентълмен — бе казала по негов адрес веднъж на викария, карайки го да се зачуди дали не бе имала него предвид като един от Божиите служители. — Винаги ме нарича „мадам“ и никога не забравя да вземе куфарите ми — и бе добавила презрително: — Изобщо не мога да разбера новите нрави, които позволяват на напълно непознати да се обръщат към теб с думи като „миличка“ или други подобни.

Сега, докато старият „Форд Капри“ на мистър Милър се носеше из прашните провинциални пътища, тя отново се върна към възникналия с неточния адрес проблем:

— Добре ли познавате Лонгфорд? — попита Нанси.

Мъжът поклати плешивата си глава.

— Не бих могъл да твърдя подобно нещо, мадам. Селото е доста встрани от главния път. Искам да кажа, че маршрутите ми рядко минават покрай него. Веднъж едни доста странни на вид хора ме наеха от гарата и ме помолиха да ги откарам дотам, но това не ми се случва много често.

— А имате ли представа дали Кранбъри е част от название на къща или пък име на улица? Изобщо Лонгфорд голямо село ли е?

— Почти колкото Стикли, бих казал. Но доста по-населено. Знаете ли фамилията на хората, които търсите, мадам?

Нанси Греъм прехапа тънката си долна устна.

— Не я зная.

Изненадан, мистър Милър леко намали скоростта на колата, но не каза нищо.

— Отивам да посетя приятел на мой познат — побърза да поясни жената. — Всъщност не го познавам лично.

— В такъв случай няма никакъв смисъл да търсим в телефонния указател, за да открием адреса, нали така?

— Опасявам се, че е точно така.

Мъжът въздъхна примирено.

— Тогава не ни остава нищо друго, освен да обикалям из селото, докато намерим мястото, което търсите.

— Бих предпочела да ме изчакате, докато аз... ами докато се видя с тези хора, и след това да ме откарате обратно до Стикли — завърши тя категорично.

*Обзалагам се, че старата чанта дори няма да ми остане хубав бакшиш,* отново тихо въздъхна мистър Милър и рязко натисна газта.

\* \* \*

— Търся си убежище — каза Джулия, като влетя в гостната и затръшна вратата след себе си.

Свекърът и свекървата я изгледаха с изражението на двойка кучета, държани затворени дълго време и сега с надежда очакващи да ги изведат.

— Какво става? — притеснено я попита Пат.

Снаха ѝ се отпусна върху един стол и скрита настрани обувките си.

— Къщата е пълна с народ и всичко е задръстено от кашоните с напитки. От радиото в микробуса на електрическата компания се носи оглушителна музика, а... купонът дори още не е започнал! Как ли, по дяволите, ще изглежда това място в събота вечерта?

Смеейки се, Реджи стана от дивана.

— Изглежда, веселбата вече е започнала. Мога ли да помогна с нещо?

Тя го погледна с благодарност.

— Би ли могъл да накараш Дъглас поне за момент да престане да препуска наоколо и да хапне нещо за обяд? Знам, че в кухнята има само сандвичи, но все пак ми се струва, че няма да е лошо да си почине.

— Остави това на мен — отвърна той и веднага излезе.

— А аз какво да правя, скъпа? — жалостиво се обади Пат.

— О, милата ми! — разкаяно възкликна Джулия. — Каква ужасна домакиня съм. Цяла сутрин стоите затворени тук...

Възрастната жена примигна бързо и устните ѝ затрепериха.

— Старостта е толкова страшно нещо. Човек се чувства безполезен... сякаш денят му е свършил, още преди да започне... — една сълза се търкулна по бузата ѝ и изчезна в гънките на зелената жилетка.

В следващия момент Джулия вече седеше до нея на дивана и я притискаше към себе си.

— Не бива да допускаш подобни мисли да минават през главата ти — успокой я тя нежно, като в същото време мислеше трескаво. — Двамата с Дъглас искаме да си почивате и забавлявате, а не да се претрепете от работа, което без съмнение ще се случи с нас, още преди празненството да е започнало. Освен това — обърна се усмихнато към тъжното лице на свекърва си — много разчитам, че ще забавлявате гостите ни утре. Още от обед ще започнат да пристигат хора и не всички ще са роднини. Вие с Реджи сте ненадминати в уменията си да

накарате всеки да се почувства комфортно. Дъглас и аз със сигурност ще сме потънали до гуша в досадните си задължения и за мен ще бъде огромно облекчение да зная, че всеки от новодошлите е получил достатъчно внимание.

Пат засия от задоволство.

— В такъв случай е най-добре да ми дадеш списъка на всички, които очакваш утре, и в кои точно стаи смяташ да ги настаниш — тя огледа просторната всекидневна и по всичко личеше, че се чувства удовлетворена, задето най-сетне има с какво да се заеме. — Може би тук трябва да поставим и един поднос с напитки, скъпа, за да можем с Реджи да предлагаме на всеки по нещо за пиене?

— Великолепна идея — съгласи се Джулия. — Хайде първо да отидем да обядваме, а след това ще ти дам и списъците, които искаш.

— Дали няма да се намери и един за Морган? Така ще знае къде да носи багажа на гостите — Пат вече бе скочила на крака, захвърлила зелената си жилетка, и бе готова веднага да се залови за работа.

Снаха ѝ я изгледа с широко отворени очи.

— Сега разбирам от кого Дъглас е наследил организаторския си талант — отбеляза тя. — Ела, скъпа. Нека, преди да започнем, да се подкрепим с пилешки сандвич и чаша вино.

\* \* \*

— Вината е колкото моя, толкова и твоя, защото трябваше да се уверим, че майка ти и баща ти не се чувстват пренебрегнати. А ние наистина ги оставихме доста встрани от нещата — обясняваше Джулия, докато поднасяше на Дъглас чиния със сандвичи в градината, тъй като той бе настоял да остане с работниците, чийто обяд бе сервиран върху грубо сковани маси, разположени наред моравата.

— Господи, изобщо не се бях сетил за това. Сега по-добре ли се чувстват? — с разкопчана риза и навити над лактите ръкави, загорял и потен, той действително не би могъл да си представи нещо по-лошо от това „да стоиш в страни от нещата“.

— О, да. Хапнахме заедно в кухнята и уредих утре да ни помагат за настаняването на всички, които ще останат да преспят у дома.

— Утре — сериозно каза Дъглас — ни предстои ужасно много работа. Трябва да приключим с цялата подготовка. Ако не успеем, всичко пропада. До вечерта трябва да сме напълно готови, така че за събота да остане само да се пригответи вечерята и да се добавят свежите цветя към терасата. О, и фойерверките, които ще са ни нужни точно в полунощ.

Джулия кимна, давайки си сметка, че той тайничко се наслаждаваше на всяка минута, и колкото суматохата ставаше по-голяма, толкова по-добре се чувстваше.

— Между другото, виждал ли си Анна? Не ми се е мяркала от няколко часа. Не ѝ ли възложи да провери дали спалните са готови?

— Мисля, че вече е приключила с това.

— Както и да е, ако случайно се натъкнеш на нея, ѝ кажи да дойде да хапне нещо.

— Дадено — той я улови за ръката. — Пстой при мен да си поговорим.

Джулия се наведе, целуна го нежно, после леко се отдръпна.

— Бих искала, но се налага да вървя. Трябва да закарам следобед Майкъл до Стокбридж, за да се подстриже.

— Горкичият. Обзалагам се, че в момента от всички хора на земята най-много обича теб.

— Печелиш — избухна в смях тя. — Рейтингът ми направо удари тавана.

\* \* \*

Още от малка това беше любимото ѝ скривалище, ала в този момент Анна си даде сметка, че бяха изминали повече от осем години, откакто за последен път бе потърсила утеха в короната на огромния дъб, намиращ се в най-отдалечения край на градината. Смътно си спомняше причината, свързана с пансиона, за който трябваше да замине на следващия ден. Обзета от отчаяние, задето се налагаше да напусне дома си и да прекара месеци наред с хора, които никога не беше виждала, едва не стигна до нервен срив. Усамотена сред златистите есенни листа, тя бе дошла, за да изплаче мъката си.

Този дъб беше нейното убежище, откакто въобще се помнеше. Бе идвала тук, след като родителите ѝ се скарваха заради някоя детинска лудория, когато любимото ѝ морско свинче бе умряло и дългогодишната ѝ бавачка ги бе напуснала... През всички моменти на скръб се бе спотайвала сред познатите клони и бе стояла сгушена в силната им прегръдка, докато се почувстваше готова отново да се изправи очи в очи със света.

За разлика от онзи последен есенен ден, обагрил листата, скриващи я от чуждите погледи в златисто, сега летният юни им бе избрал зелена премяна. След като проведе телефонния разговор с Петрок, първата ѝ мисъл бе да се втурне към своето тайно местенце. Все още поразена и шокирана от онова, което ѝ бе наговорил, тя не можеше да заплаче. Сълзите щяха да дойдат по-късно. Твърде рано беше също така да се изправи пред семейството си, затова остана на дървото, опряла лице върху коленете си и стиснала глезените си с длани. Даваше си сметка, че всички ще започнат да се питат къде е, и в същото време осъзнаваше, че не би могла да се върне в къщата. От изявлението на Петрок едно нещо я бе засегнало особено жестоко. Как е могъл? В навечерието на двадесет и първия ѝ рожден ден, когато родителите ѝ щяха да организират най-голямото тържество в живота си и всички трябваше да празнуват заедно... как бе могъл да избере точно този момент, за да ѝ съобщи, че няма да присъства, тъй като не е напълно сигурен как ще се развие връзката им. Освен това смятал, че трябва да позабавят малко темпото, и че за двамата щяло да е много полезно, ако се виждат по-рядко?

Замаяна, Анна се опитваше да подреди обърканите си мисли, които се стрелкаха из съзнанието ѝ като заблудени прилепи в лабиринт. Какво се беше случило? Как така Петрок бе променил мнението си само след четиридневна раздяла? Дали не беше срещнал друга? Щеше ли да се върне пак при нея? Какво би могла да направи, за да го спечели отново? А тя дори си бе мечтала да получи предложение за брак в събота вечерта!... Каква романтична идиотка бе, щом бе повярвала на тези фантазии! После идваше най-кошмарната мисъл. Може би през цялото време ѝ се беше подигравал? Може би никога не я бе обичал толкова силно, колкото тя него?

Това предположение я накара да захлипа и очите ѝ се наляха със сълзи. Толкова бе държала на него, а ето че сега ѝ се налагаше да

преживее съботната нощ сама. Разбира се, хората щяха да се досетят какво се бе случило. Щяха да ѝ отправят съчувствени погледи, да ѝ подхвърлят пресилени комплименти за това колко добре изглежда, а Уилям със сигурност щеше да накара приятелите си да я канят на танци. Всички щяха толкова усърдно да се опитват да я развеселят, че щеше да ѝ се прииска да се разкрещи.

За момент ѝ хрумна мисълта веднага да тръгне за Лондон и изобщо да не присъства на празненството, но веднага си даде сметка, че по този начин ще разочарова родителите си, роднините и приятелите. *О, по дяволите*, мислеше си тя, докато сълзите се стичаха по страните ѝ и цялото ѝ тяло се разтърсваше от ридания. Защо това ѝ се случваше точно сега? Защо, за Бога, Петрок не бе изчакал поне да мине празненството? Гаден егоист! Глупак! Внезапно я обзе гняв, който я накара да се стегне. Не би могла да остане на дървото и да се крие вечно. Пък и защо да го прави? Той беше този, който трябваше да се срамува. Спусна се по дънера и зарови из джобовете на дънките си за салфетки. Какво право имаше Петрок да постъпва така след близостта, която бяха споделяли цели три години?

Отправи се към къщата и чу някой да я вика по име. Беше баща ѝ, който бе седнал върху една обърната щайга и ядеше сандвич. Той енергично махаше с ръка към нея.

— Анна, скъпа! Къде ходиш? Майка ти идва да те търси. Обядът е готов.

Тя бавно тръгна към него, духайки носа си във влажната топка от книжни салфетки.

Щом забеляза изражението ѝ, той бързо се изправи и я погледна с тревога.

— Какво се е случило, миличка? Какво не е наред?

Лицето ѝ се изкриви в плач и Анна се хвърли в прегръдките му.

— Всичко е заради Петрок, татко. Той... той ме изостави.

— *Какво е направил?* — ужасен, Дъглас я притисна по-плътно до себе си. — Какво искаш да кажеш с това, че те... че те е изоставил?

— Обади ми се преди малко. Няма да дойде на празненството — по страните ѝ отново се затъркаляха сълзи. — Каза, че според него връзката ни няма никакво бъдеще.

Баща ѝ я сграбчи за раменете и я насили да го погледне в лицето, станало тъмночервено от гняв.



— Ще убия този негодник! — изстреля той през зъби. — Почакай само да се добера до него. Ще се погрижа *той* действително да остане без всякакво бъдеще.

— Моля те, татко, недей. Само ще влошиш нещата. Може да реши да се съберем отново. Каза още, че трябва да поуспокоим малко топката, но кой знае... — гласът ѝ заглъхна и тя скри лице в рамото на баща си. Точно в този момент мисълта, че никога вече няма да почувства близостта на Петрок отново ѝ се струваше непоносима. Беше го обичала прекалено силно, прекалено дълго и всичките ѝ мечти за бъдещето бяха свързани с него. А ето че сега се бе изправила пред непреодолима празнина.

— Хайде да отидем да намерим майка ти, миличка — поведе я към къщата Дъглас. — Това наистина е много неприятно. Май имам нужда от по-силно питие.

Двамата мълчаливо прекосиха моравата. Джулия ги забеляза от прозореца на кухнята и обзета от лошо предчувствие, изтича да ги посрещне.

— Какво се е случило?

— Оня глупак Петрок е отказал да дойде на празненството — изръмжа съпругът ѝ. — Изглежда, е променил отношението си към Анна.

— О, не!

Чувствайки се дълбоко наранено, момичето усети как ръцете на баща му се отпускат и се хвърли в прегръдките на майка си.

— Горкото ми дете! Виж, нека да се качим горе на спокойствие — предложи Джулия. — Ела с мен. Искам да ми разкажеш какво точно стана.

Дъглас ги съпроводи със съчувствен поглед до вратата. Съпругата му изглеждаше още по-крехка и слаба, изправена до дъщеря им, която отново бе започнала да хлипа. След това влезе в кабинета и си наля голяма чаша бренди.

— По дяволите! Дявол да го вземе! — измърмори на себе си и закрачи напред-назад с широки крачки. — Защо онзи малък негодник трябваше да постъпва така точно сега?

В този момент баща му подаде глава през откренатата врата на стаята.

— Какво се е случило? — притеснено попита той.

— Можеш ли да повярваш, че приятелят на Анна е решил да скъса с нея, избирайки точно тази от всички останали седмици в годината, за да ѝ го съобщи? — избухна Дъглас. — Тя е страшно разстроена. Ще ми се да му извия врата.

Реджи се подпря на страничната облегалка на кафявия кожен диван.

— О, Боже! Това е ужасно за горкото дете. Да не би да са се скарали или нещо такова? Защото в такъв случай биха могли по-късно да загледят нещата...

— Той просто я е зарязал, татко — отсече синът. — Много бих искал да му се обадя и да му кажа какво точно мисля за него, но Анна никога не би ми позволила.

Бащата кимна замислено.

— Най-добре ще бъде да не се месиш. Нека двамата сами да изяснят отношенията помежду си. Всичко може и да се оправи. Нали ги знаеш какви са младите.

Дъглас въздъхна тежко.

— Предполагам. Божичко, какъв срам! А толкова усилия положих всичко в събота вечерта да бъде идеално. И ето че целият ми труд отива на вятъра. Дъщеря ми ще бъде нещастна, жена ми също, защото през цялото време ще се притеснява за нея. Всичко ще се провали — заключи той съкрушено.

— Е, ще трябва някак си да поддържаме настроението — твърдо заяви Реджи. — Май няма да е лошо да налееш и на мен едно бренди, синко. Както казах, шоуто продължава.

— Татко, това не ти е Ковънт Гардън — синът наля от питието в другата чаша и допълни догоре своята. — Ако не бях стигнал толкова далече в подготовката, сигурно щях да отменя празненството — загледа се през прозореца към голямата шатра, която в този момент му се стори съвсем излишна.

— Глупости! — остро го сряза баща му. — Доколкото познавам Анна, тя ще сложи маската на веселието, както ще направи и Джулия. Пък и всички ние. Така и трябва да бъде. Триста души ще дойдат да се забавляват и да преживеят една нощ, която никога няма да забравят. Само почакай и ще се убедиш. Въпреки всичко ни очаква невероятно изживяване.

Вратата на кабинета се отвори и на прага застана Пат, като местеше поглед от съпруга към сина си.

— Я ми кажете какво става тук? И защо пиеш бренди по това време на деня, Реджи?

Колкото може по-сбито, Дъглас ѝ разказа случилото се.

— Щом е способен да постъпи по този начин, значи на Анна ще ѝ бъде много по-добре без него — гневно отсече тя. — Как се осмелява да ѝ причини такава болка, и то в навечерието на рождения ѝ ден? Никога не съм виждала по-недостойна постъпка.

— Така е, мила — опита се да я поуспокои съпругът ѝ, — но сега трябва да се постарая да поправим, доколкото може нещата. Едва ли имаме друга алтернатива.

— Това момче заслужава да го нашибат с камшик! — извика Пат. Не можеше да си спомни кога за последен път се бе ядосвала така. Фактът, че любимата ѝ внучка може да бъде наранена толкова дълбоко, я разстройваше неимоверно. Та Анна беше толкова добро и мило момиче, че ѝ се полагаше винаги само най-хубавото! Бе виждала този Петрок няколко пъти и почти не го познаваше, но в момента усещаше, че го мрази. Дали се бе привързала толкова към внучката си, защото имаше само синове? Освен това Дъглас и Питър винаги успяваха да се грижат за себе си и никога не бяха имали проблеми с момичетата.

— Всичко ще бъде наред, мамо — успокоително се обади и Дъглас. — За момиче като Анна има още много други подходящи момчета. Сега трябва да се държим един за друг, за да се почувства тя по-добре. Както каза татко, шоуто продължава.

Пат се отдръпна нетърпеливо от него и с рязко движение изтри сълзите в очите си.

— Мъже! — изсумтя тя презрително. — Какво ли разбирате от тези работи! — след това се обърна и напусна стаята изправена.

Реджи и Дъглас се спогледаха. Пръв заговори бащата:

— Знаеш, че майка ти винаги е имала слабост към Анна — прошепна той, опасявайки се, че някой ги подслушва. — Купи ѝ перлена огърлица с диамантена закопчалка като подарък за рождения ден. Години наред спестяваше за това.

Погледът на Дъглас се смекчи. Родителите му не разполагаха с много средства. Винаги бяха отказвали да приемат финансова помощ

от него, така че майка му вероятно се бе лишавала от куп неща, за да успее да купи на дъщеря му нещо толкова скъпо.

— Много мило, татко. Анна ще бъде очарована.

Баща му се усмихна гордо.

— Аз пък смятам да дам на Уилям копчета за ръкавели. Трябва да знаеш, че това момче има много заложиби.

— Защото прекалено много прилича на теб.

— Смяташ ли? — засия Реджи и потупа сина си по гърба. — Всичко ще бъде наред в събота вечерта. Само почакай и ще видиш.

— Надявам се — отвърна Дъглас, обзет от порив на увереност. Преди малко го бе заляла вълна от отчаяние, която отдаде на неприятната новина, съобщена от дъщеря му. Или пък просто беше преуморен. Допи последната глътка бренди, за пореден път погледна часовника си и забърза към градината. Все още го чакаше много работа и нямаше никакво време за губене.

\* \* \*

Завърнала се у дома след кратката си екскурзия, Нанси Греъм наблюдаваше през прозореца едрия мъж, който прекосяваше моравата и отиваше към шатрата. През свитите си от злобно задоволство очи забеляза, че приготовленията са почти към края си. Мислено отбеляза, че в тях бяха включени прекалено много хора. А и какви странни неща само внасяха в тази огромна палатка! Статуи, колони, дървета, големи огледала... Да, наистина странно! А може би... не съвсем? И каква беше тази малка въжена стълба, прикрепена към нещо, което много приличаше на балкон? Наред с всичко останало имаше и много апаратура. Ако не знаеше със сигурност, че се устройва празненство с танци, щеше да си помисли, че строят снимачна площадка. Беше инсталирано допълнително осветление, а по тревата се преплитаха множество електрически кабели.

Колко забавно, помисли си тя, че докато този Дъглас Рътърфорд хвърляше толкова усилия, за да подготви всичко за най-голямото парти, което беше давал в живота си, и през ум не му минаваше, че всъщност то ще се превърне в най-големия му провал. С малко помощ от нейна страна, естествено.

О, да. Пътуването ѝ до Лонгфорд се бе оказало много успешно, отколкото се бе надявала. Действително бе успяла да открие онези, които търсеше, и срещата бе протекла много интересно. И всичко бе уредено, за да бъде нанесен на Дъглас съкрушителния удар. Напълно възможно беше щетите да се окажат непоправими, надяваше се Нанси, наслаждавайки се на всеки миг от планираното отмъщение.

Изпитваше абсолютно удоволствие от мисълта, че бе единственият автор на неговото крушение. Цели три години бе страдала от съседството си с тях и той, като глава на семейството, носеше основната вина. Понякога си задаваше въпроса как бе понасяла това постоянно безпокойство. Дните наред, в които едва не полудяваше от постоянния, досаден шум, бяха нищо в сравнение с безкрайните, безсънни нощи. Имаше моменти, в които мисълта, че съвсем наблизко другите се забавляват, докато тя лежи в леглото си будна, съвсем сама и нежелана, едва не я докарваше до изстъпление и желание да започне да хвърля тежки предмети по прозорците им. А и колко неефективна се бе оказала местната полиция. Докато тя се превръщаше в кълбо от нерви и кръвното ѝ налягане се покачваше до опасни според нея граници, те обикаляха наоколо на пръсти, за да предупредят Дъглас „да намали малко музиката“!

Е, това, което бе направила днес, щеше да ги накара да се умълчат за доста дълго време. О, колко много щеше да се забавлява в събота вечерта!

\* \* \*

Когато по-късно се настаниха около масата за вечеря, никой нямаше желание да води разговор. С пребледняло лице и подпухнали очи, Анна правеше всичко възможно, за да изглежда весела, но за останалите бе очевидно какви усилия полагаше, а и храната в чинията ѝ остана непокътната. Междувременно Дъглас и Джулия се опитваха да поговорят с Пат и Реджи, а Уилям непрекъснато бърбореше за кралските надбягвания в Аскът, които бе гледал по телевизията същия следобед. Но, с изключение на Майкъл, всеки един от компанията беше унил и домакинята се чудеше как да ги подкани да си легнат порано.

— Е, поне организацията върви по план — осведоми ги Дъглас, докато Морган наливаше в чашите им кларет, много подходящ за печеното агнешко, приготвено от съпругата му.

— Какво трябва да се прави утре? — запита Джулия. — Като изключим посрещането и настаняването на гостите, естествено.

— Да се подредят масите и столовете в шатрата, да се довърши украсата, да се изпробва осветлението и да се пуснат в действие подвижните кухни... Абе има да се свършат още сто и едно неща — гласът му звучеше уморено и изтормозено.

— А къде ще оставят дамите горните си дрехи? — попита Пат.

— В къщата. Ще внесем в трапезарията поставки със закачалки, а масата за хранене ще изместим до прозореца.

След като се нахраниха, Анна избяга от стаята, неспособна да издържа повече, и се затвори в кабинета, докато останалите се оттеглиха на чаша кафе. Трябваше да поговори с Петрок. От сутринта не бе преставала да се тормози и отчаяно искаше да разбере защо бе постъпил така ужасно с нея. Какво трябваше да предприеме? Да седи и да чака унило, докато той решише, че я желае отново? Кръвта ѝ закипя от гняв. Нямахше да позволи на мъжа, когото беше обичала, и който също ѝ бе засвидетелствал чувствата си, да се отнася с нея по този начин. Докато набираше номера му, ръцете ѝ трепереха. За момент дори си пожела да бе излязъл, така че да не ѝ се налага да провежда тежкия разговор, ала в следващия миг бе стресната от гласа му:

— Ало?

— Петрок... аз съм — думите с усилие се откъсваха от устата ѝ, колкото и да се опитваше да се контролира.

— Здравей! — каза той изненадващо спокойно.

— Ние с теб... трябва да поговорим. Не можеш просто ей така да ми се обадиш и да ми кажеш, че няма да дойдеш на празненството. Трябва да има някаква причина. При това основателна — реши да не споменава предложението му да се виждат по-рядко. — Най-меко казано, ти постъпи грубо.

Последва дълга пауза, преди той да заговори.

— Просто сметнах, че е по-добре да не присъствам — отвърна ѝ отбранително.

— Но защо? Какво се е случило?

— Както вече ти казах, Анна, според мен трябва да си дадем малко почивка. Един от друг, имам предвид. Да си осигурим повече лично пространство. И... и време — дообясни със заекване.

Тя го познаваше достатъчно добре, за да усети, че той се чувства неловко, дори изпитва известен срам.

*Е, и какво от това, каза си мислено. И аз не съм по-добре.*

— Защо не ми обясниш на обикновен английски език, вместо да ме залъгваш с разни психо простотии? — тросна му се ядосано.

— Говоря съвсем просто. Не зная как да се изразя по друг начин — произнесе бавно той, сякаш търпението му бе на път да се изчерпа.

— Е, аз пък нямам представа какво искаш да ми кажеш. Във всеки случай се държиш много странно. Семейството ми подготвя това празненство месеци наред. Става въпрос за двадесет и първия ми рожден ден, за Бога! Що за игра е това, да ми съобщиш, че няма да присъстваш, само няколко дни преди събота? Предполагаше се, че ти си моят приятел. Как си позволяваш да се отнасяш с мен по този начин?

Вече беше извън себе си от ярост и не я бе грижа какво говореше и как би могъл да го приеме той. Освен че ѝ бе причинил болка, щеше да бъде унижена и на собствения си празник, след като най-близкият ѝ човек, когото всички познаваха, бе решил, че не е необходимо да я удостои с присъствието си.

— Ако питаш мен, можеш да вървиш по дяволите! — изкрещя накрая и затръшна слушалката. — Пет пари не давам дали ще дойдеш или не.

\* \* \*

— Мислиш ли, че Анна ще се оправи? — шепнешком попита Джулия по-късно вечерта, когато двамата с Дъглас вече бяха в леглото. — Беше в ужасно състояние, когато я срещнах на излизане от кабинета.

— По-лошо, отколкото сутринта?

— Да. Този път, освен тъжна ми се стори и много ядосана. Каза ми само, че е приключила с Петрок и не иска никога повече да чува

името му — търсейки утеха, тя притисна тялото си към неговото. Дъглас я прегърна и я целуна по бузата.

— Нали ги знаеш какви са младите — каза ѝ той, за да я успокои. — До събота всичко ще се е разминало.

— Не съм толкова сигурна. Горкото дете. Толкова е влюбена в него. За нейно добро се надявам да не е срещнал някоя друга.

— Не ми се вярва — отвърна той уверено.

— А защо пък не? Петрок е много привлекателен младеж и винаги е имал успех сред жените. Често съм си мислила, че това навярно е потискало Анна, карайки я да се чувства несигурна.

Дъглас бе искрено изненадан.

— Защо, по дяволите, би трябвало да се чувства несигурна? Тя е хубава, добра, с чувство за хумор... Не прилича на онези анорексични манекенки, които никога не се усмихват и като че ли изобщо не умеят да се забавляват. Всеки млад мъж със здрав разум би предпочел нея.

— Съгласна съм — напрегнато отговори Джулия. — Но разбираш ли, Анна е родена да бъде съпруга. А то е нещо съвсем различно от това да си сладка сексапилна кукличка, която търсят само за развлечение.

Последва продължително мълчание, преди съпругът ѝ да заговори отново:

— Аз си я харесвам такава, каквата е.

— Разбира се. Аз също. Но както знаем, мъжете често се отклоняват от правия път, а не ми се иска някой да я нарани.

Мъжът ѝ протегна ръка в тъмнината, улови нейната и силно я стисна.

— Никой от нас не би искал тя да страда, мила. Струва ми се, че дъщеря ни е по-силна, отколкото си мислиш.

— Дано.

— Влюбването и разлюбването са неразривна част от живота. Част от съзряването. Тя ще научи много повече от изстраданата болка, отколкото ако е винаги щастлива — додаде той меко.

Джулия не отговори. Би сторила всичко, за да спести на любимата си дъщеря болката от отхвърлянето, ревността и агонията от съмнението в себе си и последващата ги загуба на самочувствие. Може би раздялата с любим човек действително ни учи на много неща. „Житейски урок“, както биха се изразили подигравателно децата ѝ.



Ала Джулия винаги се бе надявала, че на Анна никога няма да ѝ се наложи да го преживее. Двамата с Петрок толкова си подхождаха, че бе изглеждало само въпрос на време да се оженят. Какво ли би могло да се случи, за да се промени така внезапно отношението му?

Тя затвори очи, изпълнена с толкова съчувствие към болката на дъщеря си, че почти я усети сама.

— Добре ли си, мила? — попита Дъглас, като отново протегна ръка и я погали по бузата. Докато лежаха мълчаливо в тъмнината, можеше да долови тревогата ѝ.

— Нищо ми няма — отвърна му Джулия и целуна пръстите му един по един. — Сега е по-добре да заспиваме, не мислиш ли? Утре хората ще започнат да пристигат, така че ни очаква натоварен ден.

\* \* \*

В апартамента си, намиращ се сред натовареното движение на Батърси, Петрок Тригейн също имаше затруднения със съня. Стаята му гледаше към Албърт Бридж Роуд и потокът от коли под прозореца му, като че ли никога не спираше. Огромни товарни камиони преминаваха с трясък, карайки старата викторианска сграда да се тресе до основите. Понякога му се искаше да се бе нанесъл в една от двете спални откъм задния двор, в които живееха Филип Стоктън и Макс Уелби — стари приятели от времето, когато бе учил в „Хароу“, но предната стая беше по-широка и имаше прекрасен изглед към парка, а и навремето не си бе дал сметка, че шумът ще го притеснява по цели нощи.

Но тази вечер нещо друго подхранваше напрежението му и го държеше буден. Гневното обаждане на Анна малко по-рано днес го бе изумило. Обикновено тя беше толкова... внимателна и покорна. Винаги безрезервно се бе съгласявала с плановете му. Приятно, отстъпчиво момиче, постоянно засмяно и в добро настроение, което имаше вид на човек, чийто жизнен път бе гладък, сякаш застлан с коприна. А ето че изведнъж бе изляла гнева си по телефона, засипвайки го с обиди, и това го караше да се чувства объркан. Причината да се отметне от обещанието си да присъства на празненството беше, че се чувстваше под натиск да се сгоди за нея още в събота вечерта, а все още не бе готов да се обвърже нито с нея, нито с

когото и да било. Вероятно би могъл да ѝ обясни, но не му се искаше да задълбава прекалено много в нещата. Сигурно трябваше да премисли, преди да ѝ се бе обадил онази сутрин, и вероятно щеше да бъде много по-добре, ако ѝ бе предложил да отскочи за малко, а след това... ами да си дадат малко почивка един от друг? Това му се струваше съвсем разумно и може би тя щеше тихо и спокойно да му отговори, че го разбира и няма нищо против да се разделят за известно време. В първия момент той сигурно би се разстроил, задето приемаше нещата с такава лекота, но човек никога не можеше да е напълно сигурен с жените. Те непрекъснато играеха някакви игри, преструваха се, че не им пука, докато в същото време дълбоко страдаха, после правеха различни глупости, за да те накарат да ревнуваш. Но Анна беше съвсем различна и той я обичаше именно заради това. Беше пряма, винаги казваше каквото мисли право в очите и без никакви заобикалки. До този момент.

*Защо ли се бе държала толкова странно, размишляваше Петрок, като блъскаше с юмрук възглавницата, която през последните три часа се бе превърнала в купчина буци. Толкова нетипично бе за нея да прави скандали и да дава воля на емоциите си. В края на краищата това беше само някакво си празненство... макар да трябваше да си признае, че поводът за него беше много специален. О, Господи! Нямахте представа как трябва да постъпи. Не беше сигурен, че я обича достатъчно, за да се обвърже с нещо толкова сериозно, като женитбата. Тя беше много... ами прекалено кротка... Веднъж баба му презрително я бе определила като „слабохарактерна“, съветвайки го да си намери момиче с по-силен дух. Вярно, тази вечер в разговора по телефона бе показала истински характер, дори се бе държала като разгневена съпруга. Това го накара да погледне на нея в съвсем друга светлина. Може би Анна не беше толкова мекушава в действителност?*

Само ако Филип, който се познаваше със съквартирантката ѝ Хенриета, не му бе казал, че приятелката му „храни големи надежди да получи предложение за брак в събота вечерта“. Това наистина го бе притеснило. И ето че сега не знаеше какво да прави. Още един камион изтрещя по улицата и отмина. Беше вече три сутринта. Дявол да го вземе, дали изобщо щеше да заспи?

\* \* \*

И Вивиън, майката на Джулия, не можа да мигне през цялата нощ. Докато лежеше до Саймън в покритото с балдахин легло, тя си мислеше само как ще издържи предстоящия уикенд. Колата, наета от Кристофър да ги откара до Хайфийлд, щеше да ги вземе от дома им точно в два. Щяха да пристигнат в имението навреме за чая. Каквото и да се случеше, не биваше да допусне някой да забележи колко е потисната. Успокояваше се, че поне не изпитва болка. Въпреки това щеше да ѝ бъде много трудно да скрие притесненията си от Джулия. После си спомни нещо. Нещо, което би могло да ѝ помогне.

Измъкна се внимателно от леглото, за да не разбуди съпруга си, отиде в банята и отвори огледалните вратички на домашната аптечка. Да! Все още бяха там. Вероятно срокът им на годност вече бе изтекъл, но пак щяха да ѝ свършат работа. Когато преди три години любимото ѝ куче Джемайма бе умряло, тя бе изпаднала в дълбока депресия и личният ѝ лекар ѝ предписа кратък курс на лечение с транквиланти. В действителност Вивиан ги бе вземала само в продължение на два дни, тъй като на третия, съпругът ѝ неочаквано я отведе на екскурзия до Карибските острови, така че скръбта ѝ се бе поуталожила, а таблетките бяха забравени. Но сега имаше нужда точно от тях. Доволна, тя протегна ръка към шишето. Върху етикета пишеше: „Да се взема по една таблетка три пъти дневно“.

Разтърси ги и установи, че има достатъчно за следващите няколко дни. Слава Богу! Ако не друго, поне щеше да сдържи сълзите си, да запази достойнството си и да не зависи от ничия помощ.

## ПЕТА ГЛАВА

*Петък, 21 юни 1996 г.*

Първата мисъл, която мина през ума на Джулия, щом се събуди на следващата сутрин беше, че до празненството остава само един ден, а имаха още много работа. Още щом станеше от леглото, щеше да бъде понесена от водовъртежа на събитията, вземането на важни решения и уточняването на дребни детайли. А през останалото време потокът от гостите, пристигащи за през уикенда, нямаше да спира. Джулия хвърли поглед към малкия часовник на нощното ѝ шкафче. Беше шест и половина. За момент остана изтегната по гръб и мислено си даде сметка, че въпреки всичко се чувства учудващо въодушевена. Опита се да си припомни кога за последен път бе изпитвала подобно вълнение и бе очаквала с нетърпение настъпването на някой празник. Може би по Коледа, когато беше малко дете? Или пък на сватбата си, знаейки, че Дъглас я чака пред олтара? Или пък по време на кръщенето на Анна, когато гордо бе държала в прегръдките си първородната си рожба?

Вече нямаше да може да заспи. Измъкна се пъргаво от леглото и се отправи към прозореца колкото можеше по-безшумно, за да не обезпокои съпруга си. Но бе толкова ентусиазирана, че ѝ бе невъзможно да не възкликне възторжено, когато разтвори леко завесите и пред погледа ѝ се разкри най-розовото утро, което някога бе виждала. Въздухът беше чист и свеж и по цялата морава блестяха капчици роса.

Нямаше време за губене. Облече дънки, синя тениска и маратонки и забърза по стълбите надолу към кухнята. Това можеше да не ѝ се случи никога повече, но днес се чувстваше на двадесет и две години, изпълнена с радост и добри предчувствия. Безспорно им предстоеше най-щастливият уикенд в живота.

— Миличка, много рано си станала! — възкликна тя, щом влезе в кухнята и завари там Анна, седнала на масата с голяма чаша кафе в ръка.

— Изобщо не можах да заспя — отвърна мрачно дъщеря й. Изглеждаше бледа и нещастна.

— О, детето ми! — прегърна я Джулия и я целуна по косата. — Много съжалявам за Петрок.

— Той е вече минало — отвърна Анна. — След като свикнах с мисълта, че го няма, ми изглеждаше, че съм се отървала леко, но сега... — очите й се насълзиха и тя нетърпеливо ги изтри с опакото на ръката си. — Искане ми се да го убия, задето постъпи така точно преди празненството. Няма как да не си е давал сметка, че постъпката му ще разстрои всички ни.

— Така е — мрачно се съгласи Джулия.

Цялата красота на утрото сякаш се бе превърнала в малки парченца лед през тези няколко минути, което само й напомни за мимолетността на щастието. Тя потръпна. Никога нямаше да прости на Петрок, че бе избрал толкова неподходящ момент да скъса с дъщеря й. За момент се изкуши от мисълта да му се обади и да го помоли да дойде, въпреки всичко. Двамата с Анна биха могли да обсъдят отношенията си по-късно. Ала никога досега не се бе месила в романтичните връзки на децата си и нямаше никакво намерение да започва от днес.

— Защо не си вземеш един горещ душ, миличка? — предложи тя. — Докато се върнеш долу, вече ще съм приготвила бекон с яйца.

Момичето се изправи неохотно, допи последната глътка кафе от чашата и отиде да я остави на мивката.

— Не бих могла да хапна нищо, мамо. Но ти благодаря все пак. Проклети мъже! На кого изобщо са притрябвали? Твърдо съм решила утре да се забавлявам истински, та ако ще това да ме убие! — каза тя с ярост и напусна кухнята с изражение на непоколебима решителност.

Мисис Морган се появи на вратата в почти същия момент и докато пиеше сутрешното си кафе, Джулия наблюдаваше как цялата къща придобива познатата от ресторантите на Дъглас атмосфера. Двама от кухненския персонал на „Бътерфлай“ и двама от „Фючърс“, всички прекарали нощта в „Ред Лайън“, вече бяха пристигнали и съвсем скоро щяха да се заемат с тежката задача по приготвянето на вечерята, докато Морган имаше грижата да осигури закуската. Междувременно икономът приготвяше поднос за Пат и Реджи, за да могат да закусят в леглото. Ароматът на кафе, пържен бекон и

затоплени във фурната кроасани бързо изпълни въздуха и накара Джулия да усети глад. Импулсивно посегна към една кифличка, намаза я със сладко от праскови, досипа си прясно сварено кафе и излезе в градината. Все още не бе пристигнал никой, за да се заеме с украсата, и единственият звук, нарушаващ утринния покой, беше песента на дроздовете сред листата на огромния дъб.

— Защо си станала толкова рано, скъпа?

Тя погледна нагоре и видя Дъглас да ѝ се усмихва, облегнат на перваза на прозореца.

— Здравей, мили — извика му в отговор. — Очаква ни прекрасен ден!

— Изчакай ме малко — той изчезна и няколко минути по-късно се появи откъм френския прозорец на кабинета. Беше бос и в движение връзваше колана на синия си копринен халат.

— Здравей — повтори Джулия приветливо.

Вместо да отговори, Дъглас я целуна по устните и седна до нея на каменното стъпало, водещо към моравата.

Тя му подаде чашата си.

— Искаш ли една глътка?

Мъжът поклати глава.

— Току-що задигнах подноса със закуската на мама и татко. В момента Морган ни го носи.

Джулия се огледа и забеляза голямата табла, сервирана на масата на верандата.

— О, Дъглас, как можа да го направиш? — разсмя се тя.

— Е, какво пък толкова? Ще им приготвят друга — отвърна той небрежно, после я улови за ръцете и я изправи на крака. — Ела. Там има грейпфрут, варени яйца, препечени филийки, които бихме могли да нарежем на „войничета“, и много прясно кафе. Не можем да започнем деня без солидна закуска, а какво по-хубаво от това да я изядем тук, сами двамата, под лъчите на изгряващото слънце?

Джулия изпита угризения, задето беше толкова щастлива, докато дъщеря ѝ страдаше, но въпреки това позволи на съпруга си да я заведе до масата и да я настави на стола. Усмихна се и го погледна право в очите.

— Обичам те — каза импулсивно.

— Зная — последва самодоволен отговор. — Какъв късмет, че аз също те обичам, не мислиш ли?

— Голям късмет.

— Цели двадесет и пет години, а? Кой би повярвал?

— Аз — отвърна тя тихо, но категорично. — Бях твърдо решена да останем завинаги заедно. Твърдо решена.

Дъглас ѝ подаде внимателно почистения грейпфрут, чиито парченца бяха разделени в единия край във формата на цвете.

— Изяж това, иначе ще припаднеш много преди празненството — нареди той.

Точно привършваха закуската си, когато Джон Плестид и „бандата му“, както ги наричаше Дъглас, нахълтаха в градината.

— Мисис Кийвини, какво пак носите там? — провикна се домакинът театрално, застанал изправен в синия си халат, и помахаше с ръка.

Илейн се заля от смях.

— Херувимчета — отвърна му тя, сочейки с глава пакетите под двете си мишници. — Големи, дебели, позлатени херувимчета.

Джулия разтвори широко очи.

— Няма ли край нещата, които вкарвате в тази шатра? — пошегува се тя. — Струва ми се, че няма да има никакви танци, а се готвите да ни представите „Сватбата на Фигаро“.

— Изобщо не бих се учудил — обади се Джон, — като се има предвид какво правим.

Майкъл изскочи от къщата с разрошени коси, облечен в пижамата си.

— Мамо! Какъв е този шум? Събудихте ме!

Бос като баща си, той притича през терасата, отпусна се в скута на Джулия, сви се на кълбо и се прозина широко.

Дъглас стегна колана на халата си и последва Джон и Илейн в палатката.

— Ще се видим по-късно, мила. Искам да видя как вървят нещата — подвикна ѝ през рамо.

— Добре — тя знаеше, че ще минат часове, преди да го види отново. После насочи вниманието си обратно към момчето. — Да ти намажа ли препечена филийка с масло, миличък?

— Не. Искам само кокосов орех — изхленчи то.

— Ако обичаш, мамо.

— Ако обичаш, мамо — повтори послушно детето.

— Тогава да вървим в кухнята — каза Джулия, свали го внимателно на земята и забеляза, че вълнението вече бе започнало да го обзема. — Мисля, че няма да е зле да си починеш днес следобед.

— Не искам да спя!

— Всички ще поспим — излъга тя. — Очаква ни дълъг уикенд и не бихме искали да сме капнали от умора, нали така?

Той я изгледа ядосано.

— Да не съм бебе! — изсумтя презрително. — Щом съм пораснал достатъчно, за да бъда домакин на цяла маса, значи... нямам нужда от следобеден сън.

— Добре, миличък, в такъв случай двамата с теб бихме могли да погледаме видео, след като се наобядваме.

— Какво по-точно ще гледаме? — попита малкият неохотно.

— Каквото избереш ти — дипломатично отвърна майка му.

Майкъл не отговори, но тя беше сигурна, че е спечелила тази битка. След като легна на дивана в нейната спалня и пуснеха някоя касета с фантастика, той щеше да заспи само след десетина минути.

\* \* \*

В Лондон природеният брат на Джулия — Кристофър Ленърд, изчака, докато Уна влезе в банята, преди да се промъкне на пръсти в трапезарията, намираща се в далечния край на апартамента, и да набере номера на Барбара по мобилния си телефон. Тя отговори след второто позвъняване с нежен и тих глас:

— Ало?

— Миличка, аз съм — говореше ѝ шепнешком, опасявайки се да не го чуе съпругата му.

— Липсваш ми, любов моя — каза тя сънено. — Ужасно ми липсваш.

Той изстена, усещайки, че се възбужда само от звука на гласа ѝ.

— Поне ще можем да прекараме цялата вечер заедно.

— О, слава Богу. Към колко часа ще се върнете от Аскът?



— Ако тръгнем преди последното надбягване, ще успеем да се приберем към шест и половина, най-късно седем. Казах, че имам важна делова среща с клиент от Щатите.

— Но ще можеш ли да останеш през нощта? — с копнеж попита Барбара. — Моля ти се, скъпи, кажи да!

Кристофър вдигна глава и усети как го залива вълна от ледена пот при вида на влизащата в стаята Уна.

— Ще... ще направя каквото мога — продължи той, като се опитваше да говори твърдо, делово, дори малко монотонно, — но това не е обикновено дело, така че всичко зависи от съвета.

Научила онова, което я интересуваше, младата жена веднага разбра каква е ситуацията, благодари му и затвори телефона.

— С кого говореше? — поинтересува се жена му. Беше се загърнала с бледорозова кърпа като в саронг и късата ѝ черна коса се спускаше на мокри кичури около лицето.

— С клиент — кратко отговори той. — И аз отивам да си взема един душ. В колко часа тръгваме?

— Най-късно в десет и петнадесет, защото трябва да се срещнем с останалите на паркинга — хладно поясни тя. — Така че по-добре побързай.

— Кой паркинг по-точно?

Жената повдигна идеално оформените си тъмни вежди.

— Номер първи, естествено — натърти тя, сякаш на хиподрума нямаше други места за паркиране.

— Трябва да сме благодарни и на това. Никак няма да ми е приятно да обикалям няколко километра след започване на състезанията — извърна се и пое към банята, като продължаваше да мисли за Барбара.

Слава Богу, че Уна бе влязла твърде късно, за да чуе някои поинтимни неща. А междувременно трябваше да понесе един пикник с обяд, състоящ се от дежурното пиле със салата, заобиколен от компания тесногръди и посредствени хора. Както всеки друг път, щеше да изпие доста шампанско, за да успее да прикрие отегчението си, да наблюдава кралицата и членовете на семейството ѝ, седнали в открита каляска и наполовина прикрити от чадърите си в проливния дъжд, после щеше да изгуби пари в поне пет надбягвания, въпреки съветите, получени лично от кралския учител по езда. Уна, разбира се,

щеше да се наслаждава на всеки един момент, като се започне от първия на размяна на въздушни целувки изпод перифериите на шапките, през потрепването с високите токчета, докато обикаля хиподрума, та чак до последния, когато той щеше да я изтръгне от ненаситната ѝ склонност към светски прояви, тъй като не би искал да попаднат в тричасово задръстване по обратния път към Лондон.

\* \* \*

Час по-късно, докато Кристофър и Уна се носеха по магистрала Д4 с ролса си, синът им Тим пътуваше от летище Хийтроу, където бе пристигнал с полет от Единбург, по Пикадили към гара Ватерло, откъдето трябваше да се качи на влака за Стокбридж. Бе уведомил леля си Джулия, че ще наеме такси от спирката до Стикли, тъй като не знаеше в колко часа точно ще бъде там. Харесваше му да се чувства независим, да идва и да си тръгва, когато си поиска, а в конкретния случай отчаяно се опитваше да избегне възможността да бъде включен в плановете на майка си. Тя винаги настояваше той да се среща само с „подходящи хора“, да посещава единствено най-изисканите приеми и не пропускаше случай да му спомене някое и друго име.

Следването в Единбургския университет, в който от четири години учеше политология, беше най-доброто нещо, случило му се някога. На деветнадесет години вече не беше длъжен да се прибира у дома за всеки празник или ваканция, а това му даваше възможност да избягва Уна, с която никога не се бяха чувствали близки. Вече планираше да предприеме продължително пътуване, финансирано от баща му. Кристофър беше щедър и можеше да си го позволи, още повече че Тим беше единствено дете и макар никога да не бе повдигал въпроса, младежът усещаше, че баща му разбира неговото желание да се отдели от семейното гнездо. Понякога дори тайно се питаше дали не му се иска да избяга с него.

Шофьорът на таксито, явно съвсем наясно къде точно се намира Стикли, бързо подкара колата.

— Едва преди ден бях там — отзивчиво информира клиента си той. — Взех една възрастна дама от къща, съседна на Хайфийлд.

Впрочем забелязах там някаква необикновено голяма палатка. Да не би да дават прием?

— Да, утре вечер — отговори Тим. — Ще празнуваме годишнина от сватбата на леля и чичо и рождените дни на двама от братовчедите ми.

— Това е чудесно. Старата дама, май се казваше мисис Греъм, се опасяваше, че ще бъде прекалено шумно. Каза, че сигурно ще прекара безсънна нощ. Но аз се надявам, че и тя е поканена, а?

Седнал на задната седалка, Тим би предпочел шофьорът да следи по-внимателно пътя, вместо да се надига постоянно и да поглежда клиента си в огледалото за обратно виждане.

— Не зная — отвърна той. — Нямам представа кого са канили, но чух, че ще има около триста гости.

— Божичко! Ама че приемче! И не се съмнявам, че цяла нощ няма да престанете да танцувате, нали? Навремето и аз бях добър танцьор. Мисис Греъм ми спомена, че ще има и богата вечеря. Тя знаеше доста подробности и затова предположих, че е сред поканените. Така де — засмя се мъжът през астматичната кашлица, която го мъчеше. — Поне нея нямаше да ми се наложи да карам обратно, защото живее в съседната къща.

— Така си е.

Когато пристигна в Хайфийлд, Тим беше толкова доволен да се отърве от него, че му даде щедър бакшиш. Ако имаше нещо, което да мрази истински, това беше някои бърборко да го хване за слушател. Сигурно защото подобни хора му напомняха за майка му.

— Тим! Скъпи Тим! Толкова се радвам да те видя!

Обърна се и видя леля си, застанала на прага на къщата с разперени ръце.

— Здравей, Джулия!

Целуна я по двете бузи и долови аромат на рози и жасмин, който много ѝ подхождаше.

— Влизай, Тим. Нямам търпение да ми разкажеш всичко за Единбург и дали ти харесва там. Както знаеш, майка ти и баща ти ще пристигнат едва утре.

Докато говореше, тя го въведе в гостната, където седяха Пат и Реджи, изгарящи от желание да се забавляват с гостите.

— Значи така, ти ще се настаниш в синята стая на втория етаж — уведоми го Пат веднага щом свършиха с приветствията. — Искаш ли да ти я покажа?

— Или ще предпочетеш първо да пийнеш нещо? — предложи Реджи и забърза към големия поднос с напитки, който Морган бе поставил върху кръглата маса до прозореца.

— Ами... — момчето местеше поглед от единия към другия, после към леля си.

— А може би само чаша кафе? — дипломатично се намеси тя. — Знаеш къде е кухнята, така че защо не отидеш да си налееш сам? Мисис Морган много ще се зарадва да те види отново.

С едва доловима въздишка на облекчение той побърза да излезе, като затръшна вратата към коридора. Веднага щом влезе в кухнята, бе обграден от широки усмивки, приятни аромати и чинии, препълнени с домашно изпечени кексове и бисквити. Те бяха сервирани върху скоро полираната кухненска маса от готвачката, която го познаваше още от времето, когато бе малко момче.

Най-щастливите си ваканции Тим бе прекарал именно в Хайфийлд и въпреки че бе с две години по-малък от Анна и с една година по-голям от Уилям, разликата между тях никога не се бе усещала.

— Мисис Морган, виждам, че сте решили да ме охраните — разсмя се той, когато тя постави пред него чиния, пълна с прясно изпечени целувки. Веднага установи, че са хрупкави като пресен сняг отвън, но много меки и лепкави отвътре. — Страхотно — каза й, дъвчейки.

В този момент на вратата застана Уилям, очевидно току-що станал от леглото.

— Я гледай кой бил тук! Моят добър приятел! — приветства той братовчед си и с обич го потупа по рамото. — Както виждам, вече си успял да трогнеш мисис Морган със съчувствени приказки за гладните студентски години! Нищо ли не се променя на този свят?

— А доколкото виждам пък аз, ти само преди минути си се измъкнал от леглото, жалък ленивец — отвърна на закачката Тим. — За твоє сведение, аз съм станал още в шест сутринта, за да хвана самолета.

— Горкичкият! — отново приятелски го плесна Уилям. — Има ли някакъв шанс да получа нещо за закуска, мисис Морган?

— Със закуската приключихме още преди три часа — отвърна жената с комична строгост. — Трябва да приготвям обяд за десет души, така че изобщо не си въобразявай, че ще си губя времето тепърва да ти правя закуска.

Той се престори на смъртно обиден.

— О, мадам, как може да сте толкова жестока към мен? Та това съм аз, Уилям. Вашето изгубено агънце. При това умирам от глад — долната му устна потрепери огорчено.

— Ще ти дам аз на теб един глад — закани се тя, грабна един тиган и го сложи върху котлона на печката. — Какво да бъде? Четири резена бекон и две яйца?

— Мисис Морган — каза той тържествено. — Няма да забравя да ви спомена в завещанието си — после отново заговори сериозно: — Как така изведнъж наброихме десет души? Кой още ще идва?

Готвачката започна да пресмята на пръсти.

— Така... майка ти, баща ти, баба ти и дядо ти, Анна и Майкъл...

Момчето кимна:

— Това прави седем, а с Тим осем. Кой друг?

— Мистър Съливан и приятелката му мис Шимел.

— Оу!

— Кои са те? — поинтересува се братовчед му.

— Роджър Съливан, нали се сещаш? Най-добрият приятел на татко. Ходи с една американка, дизайнер по интериори, на име Пами Шимел. Тя определено прилича на скелет и последния път, когато беше у нас, каза на мама, че трапезарията ни излъчва студени вибрации и не създава приятелска атмосфера. Прочете й двучасова лекция за фън шуй, кармата и всякакви такива щуротии.

— А къде е Анна?

Уилям тайно му отправи предупредителен поглед.

— Някъде наоколо — каза предпазливо, после добави шепнешком: — Бъди по-внимателен с нея.

— Защо, какво има?

— Проблеми с приятеля ѝ.

— Хайде бе! Не и с Петрок!

Другото момче кимна утвърдително.

— Господи, а аз си мислех, че ще останат заедно вечно!

— За беда и тя си е мислела същото.

— Тежки времена, а?

— Не би могло да бъде по-лошо. Тихо, струва ми се, че тя идва.

Тим се послуша и долови шум на обувки с високи платформи по коридора. Минута по-късно Анна нахлу в кухнята. Беше облечена в плътно прилепнал черен клин, който изглеждаше като кожен, и бяла блуза с поло яка.

— Уау! Здравей! — извика към братовчед си и се хвърли на врата му. — Кога пристигна? По дяволите, толкова е хубаво, че те виждам.

— Здравсти! Изглеждаш страхотно — отвърна на поздравя момчето, давайки си сметка, че казва истината. Носеше може би малко повече грим, което не ѝ беше присъщо, и без съмнение играеше ролята си блестящо.

— Много съм добре — отвърна му тя бодро. — Хайде да идем в градината. Тук е много горещо.

Докато двамата братовчеди и много добри приятели, действително доволни да се срещнат отново, излизаха от помещението, Уилям повдигна вежди и погледна мисис Морган.

— Изглежда доста весела — отбеляза той.

— Просто се опитва да бъде смела — забеляза готвачката и счупи в тигана второто яйце. — Но колкото и да си плеска лицето, не може да ме заблуди. Прави го, за да прикрие сълзите. Това е такъв срам, моля да извините лошия ми френски.

\* \* \*

Роджър Съливан спря колата пред входа на къщата и огледа оживлението, което кипеше наоколо.

— Исусе, утрешното празненство ще струва цяло състояние — отбеляза той и изключи двигателя. — Този път Дъглас наистина доста се е изхвърлил. Само погледни тази огромна шатра.

Пами Шимел, която в момента разкопчаваше кашмиреното си сако с приличащи на ноктите на хищна птица пръсти, хвърли поглед през стъклото.

— Предполагам, че може да си го позволи — отвърна провлечено тя. Тясното ѝ лице бе обсипано с лунички, косата ѝ, завита на кок,

имаше отвратителния цвят на червена слива. Ала носеше две хиляди лири под формата на кашмир и коприна и още няколко във вид на злато около врата и на ушите си, което ѝ бе достатъчно, за да се чувства самоуверена. Като дизайнер по интериори, работещ в един илюзорен свят, тя смяташе себе си за най-голямото си откритие. Дори луничките ѝ бяха резултат от съвършено дизайнерско решение.

Роджър кимна с гримаса:

— За разлика от мен, на него не му се налага да плаща от заплатата си издръжката на две бивши съпруги.

Пами се изсмя грубо:

— Значи е успял да задържи баницата изцяло за себе си. Нали разбираш, да поизлъже тук-таме, но без да го хванат. Не му се е налагало да се развежда. Разумен мъж.

Той не отговори. Пък и не ѝ влизаше в работата. Нямахше никакво намерение да я посвещава в личния живот на приятеля си.

— Хайде да отидем да ги намерим — каза вместо това и слезе от колата.

Дъглас вече ги бе забелязал и бързаше към тях с разперени ръце.

— Роджър, чудесно е да те видя отново! — възкликна той топло и двамата мъже стиснаха десните си ръце през лактите, преди да се здрависат.

После, с грацията на роден домакин, той се обърна към Пами и макар вътрешно изобщо да не я понасяше, я целуна по двете бузи.

— Скъпа, добре дошла. Какво ще кажете да пийнем по нещо на терасата преди обяда... Или предпочитате първо да видите стаята си?

Избраха терасата, от чиито големи каменни саксии розовите и белите цветове на гераниума се спускаха към моравата. Родителите на Дъглас бяха седнали под широк кремав навес и разговаряха със снаха си. Щом ги забеляза, Джулия веднага скочи на крака и тръгна да ги посрещне.

— Роджър! Пами! Радвам се да ви видя! — също като мъжа си, тя не харесваше момичето, но след като то бе станало част от живота на приятеля им, не ѝ оставаше нищо друго, освен да бъде любезна.

— Какво ще кажеш за по едно голямо уиски преди обяда, мила? — предложи домакинът и обви ръка около кръста на съпругата си.

През присвитите си очи Пами наблюдаваше отношенията между съпрузите. Нищо не се бе променило от последния път, когато им бяха

гостували с Роджър. Той очевидно ѝ беше много предан, но нямаше ли и нещо друго?

Чувство за вина може би? Всеотдайност, прекалено явна, за да е искрена? Особено след двадесет и пет години брак.

— Ще кажа на Морган да приготви питиетата — отвърна Джулия и в маниера ѝ гостенката забеляза горещо желание да му достави удоволствие. Значи наистина го обичаше. Или това беше само, защото беше напълно зависима от него?

\* \* \*

— На кой паркинг ще оставят колата си Делия и Тони? — попита Кристофър, след като пристигнаха на хиподрума.

— Казах ти вече, на номер едно — изсъска Уна и хвърли бърз поглед към огледалото на обратната страна на сенника, за да се увери, че изглежда добре. Беше облечена в бледозелен копринен костюм, а шапката ѝ, подбрана много прецизно, представляваше една-единствена огромна роза, накривена под ъгъл над едното ѝ око, към зелените листенца, на която бе прикрепена воалетка.

— Зная номера на паркинга — изръмжа нетърпеливо съпругът ѝ. — Питам те за мястото.

— Оу! — отправи му празен поглед тя и започна да приглажда късата си коса с облечена в ръкавица ръка. — Като си помисля, май Делия изобщо не ми го спомена.

— За Бога, Уна! Та тук ще има хиляди коли. Нали не се очаква от нас да минем покрай всяка от тях, докато открием тяхната?

— Чакай, спомних си. Май ми казаха, че ще се срещнем до колата на Ричард. Той трябва да паркира близо до нас. Което ще рече осми сектор.

— Е, това е вече нещо. Божичко, погледни тази тълпа! Днес тук ще бъде ужасно!

— Не би било никакво развлечение, ако нямаше толкова много хора, нали? — отбеляза тя, твърдо решена да се забавлява.

Движението ставаше все по-натоварено и по-натоварено, колите се тълпяха като пчели на мед. По-високопоставените завиваха към паркинг номер едно, докато останалите търсеха местата си на по-



отдалечените втори, трети и така нататък паркинги. Уна оглеждаше с оценяващ поглед тоалетите на стотиците други жени и със задоволство установи, че никоя не изглежда по-добре от нея. Нямаше никакво съмнение, че снимката ѝ щеше да се появи по лъскавите страници на „Харпърс енд Куин“, а с малко повече късмет дори и във „Вог“. Като истинска кралска особа седеше с изправен гръб в ролса, без да се усмихва на когото и да било конкретно, но с гримаса, която бе за почнала да става част от изражението ѝ.

Почти веднага откриха Ричард Сийли и приятелката му Моника Пембрук, които бяха докарали Марк и Люси Милър и вече допиваха втора бутилка шампанско. Бяха близки по-скоро на Уна, отколкото на Кристофър, и в началото помежду им се усети известна скованост, тъй като и двете двойки бяха много по-млади от тях. Неочаквано Крис се почувства много стар сред Ричард и Марк, още повече, след като го поразиха шокиращата мисъл, че Барбара е по-малка от всеки от тях. Барбара... О, Боже, сладката ми Барбара... Огледа подредените в колони коли, елегантните групи, насядали около сгъваеми маси със сребърни или кристални чаши в ръце, и се запита какво, по дяволите, търсеше тук с една съпруга, която вече не обичаше, и сбирщината от нейни приятели, които дори не харесваше? Като остра физическа болка го заля вълна от отчаяние и копнеж. Животът нямаше да има никакъв смисъл, ако не се събереше с Барбара. Факт, който нямаше защо да отрича. Отпи глътка вино, за да притъпи болката в сърцето си, и в същия момент Ричард Сийли изскочи пред него с пресилена усмивка и бутилка в ръка.

— Забелязвам, че чашата ти е празна, приятелю. Не можем да оставим нещата така, нали? — разсмя се младият мъж, сякаш бе казал нещо много забавно. — Да я напълня ли, а?

— Не, благодаря.

Уна нададе лек възторжен вик.

— Ето ги! Делия и Тони идват! При това с цял микробус с провизии!

Наемната кола бе спряла на няколко метра от тях и семейство Хамънд вече слизаха, раздаваха целувки и прегръдки на приятелите си, след което с помощта на шофьора започнаха да разтоварват сгъваеми маси и столове, кошници за пикник, хладилни чанти и две каси шампанско.

Кристофър учтиво се запъти да им помогне.

— Къде ще паркирате колата си? — обърна се той към Тони Хамънд.

— Ъъъ... ами... — мъжът се засмя пресилено. — Всъщност стана леко объркване. Мислехме, че ще обядваме тук, на мястото на Ричард, защото е по-централно. Шофьорът ще се погрижи за микробуса.

Крис се намръщи озадачено, след това погледна предното стъкло на колата и всичко мигновено му се изясни. Паркинг номер четири. Значи за семейство Хамънд още от самото начало не е имало осигурено място на престижния първи паркинг, но те се срамуваха да си го признаят. Откритието истински го развесели. *Колко типично за приятелите на Уна, помисли си, и колко е невероятно, че има хора, за които е толкова важно къде ще паркират колата си.*

— Мисля, че все пак бих повторил, Ричард — каза той с широка усмивка и подаде празната си чаша.

— О, разбира се — глуповато се провикна Ричард.

\* \* \*

Мисис Морган бе приготвила специалния си обяд, тъй като беше напълно наясно, че до края на седмицата шефът ѝ сам щеше да се грижи за доставката на хранителните продукти и ястията, които щяха да бъдат поднасяни занапред. Те щяха да бъдат прекалено „ресторантски“ или „градски“, както обичаше да ги нарича. Въпреки че беше юни, бе сигурна, че мистър Рътърфорд би предпочел за начало зеленчукова супа с пилешко месо, следвана от риба с картофено пюре и свежа салата, набрана от градината.

— Съвсем правилно — засия Дъглас, след като икономът им сервира обяда. Морган бе подредил масата по-рано, украсявайки я с три големи купи, пълни с цветя, и когато Джон Плестид бе надзърнал през прозореца на трапезарията, му бе извикал отбранително, че цветята в къщата са негова грижа.

— Какво има да се прави днес следобед? — попита Уилям.

— Да, бихме ли могли да помогнем с нещо? — нетърпеливо попита и Тим.

— Мога ли да разчитам на вас да подредите по маси и картичките с имената на гостите, тъй като мен не ме допускат в шатрата? — помоли Джулия.

— Забраната важи и за тях — отсече Дъглас. — Никой няма право да влиза вътре до утре вечер.

— Но какво означава утре вечер, скъпи? — попита жена му с нотка на отчаяние в гласа. — Това страшно ме изнервя, знаеш ли. Чувствам, че напълно губя контрол.

Той се разсмя гръмогласно.

— О, любима! Каква прекрасна мисъл. Ти, изгубила контрол напълно...

Наблюдателната Пами веднага забеляза червенината, избила по страните на домакинята. Възможно ли бе действително да се е почувствала неловко?

— Много добре знаеш какво имам предвид — засмя се и Джулия, но в погледа ѝ се четеше молба.

— Недей да я дразниш, Дъглас — намеси се и майка му. — Това би могло да ти докара доста неприятности в някой от близките дни.

Той извърна към нея сивите си, блеснали очи.

— Аз да я дразня? Как можа да кажеш такова нещо? — попита игриво и вдигна ръце, сякаш да се предпази от нещо.

— Татко, наистина много обичаш да дразниш! — възкликна Анна.

— В това отношение нямаш равен — провикна се и Майкъл.

— Прави го само, за да ви дразни — отбеляза Реджи Рътърфорд.

— Точно така — съгласи се Уилям. — Помниш ли, когато ми каза, че партито по случай рождения ми ден се отлага, и то само половин час преди да пристигнат гостите ми?

— И ти се разплака — припомни му сестра му.

Момчето я изгледа презрително:

— Тогава бях само на седем години.

— А не се ли почувства по-щастлив, след като разбра, че не е вярно? — попита баща му. — И после намери велосипеда, който ти бяхме обещали като подарък с майка ти? Да не говорим, че тортата ти беше във формата на замък от шоколад!

— Така е, но детето преживя няколко кошмарни минути — тъжно отбеляза Джулия. — Едва понесох да гледам разочарованието

му.

— Ето! Виждаш ли, мама е винаги на моя страна! — триумфално извика Уилям. Както и да е, кога ще ни позволиш да видим какво има в палатката?

— Обзалагам се, че ще останем много разочаровани, след като разберем. Също както когато... ами... когато си казал на брат ми, че отменяш отпразнуването на рождения му ден — подметна Майкъл, зачервен от усилието да състави толкова дълго изречение.

— Ако престанете да ме нападате, ще ви кажа точно какви са плановете ми — драматично съобщи Дъглас.

Тъй като беше единствената, която не бе запозната със способността му да организира и ръководи хората около себе си, Пами бе изненадана, че мигновено всички погледи се насочиха към него.

— Както знаете — започна той, сякаш се обръщаше към огромна аудитория, — гостите са поканени в осем часа, така че всички, които са отседнали у дома, ще могат да изпият по едно питие в шатрата *точно* в седем и половина. Но аз ще заведа там съпругата си в седем и петнадесет, така че да имаме няколко минути насаме, за да вдигнем тост сред обстановката, която аз, с малко помощ от страна на Джон Плестид, създадох...

— О, Дъглас... — очите на Джулия се напълниха със сълзи, които тя дори не се опита да скрие. — Това е толкова романтично!

*Дявол да го вземе, помисли си Пами. Ето ни вече и пред стената на плача!*

\* \* \*

— Да отидем да се поразходим — предложи Анна на Тим, щом обядът приключи. Имаше нужда да излезе, да се махне оттам, да подиша свеж въздух и знаеше, че братовчед й щеше да разбере нежеланието й да разговаря. Двамата винаги бяха уважавали взаимно чувствата си и точно затова той й се стори най-подходящата компания в момента.

— Добре.

Докато „възрастните“, както обикновено ги наричаше тя, се настаняваха на терасата за по чаша кафе, а Дъглас се оплакваше на

всички за това колко много неща още трябва да се свършат, Анна и Тим се измъкнаха от къщата през задния вход.

— Да тръгнем нататък — предложи тя и го поведе към обрасла с лайкучка пътечка, от едната страна, на която се издигаха няколко високи дъба, оформящи нещо като преграда и по този начин осигуряващи им възможност за усамотение. — Е, давай, разказвай за Единбург... — започна момичето, но внезапно се отдръпна и нададе слаб вик.

— Какво има?

Анна не му обърна никакво внимание. Тя се бе вторачила зад дърветата, където ниска тухлена ограда отделяше градината им от съседната къща.

— Няма ли да престанете да ни шпионирате? — изкрещя силно. — Какво искате от нас, по дяволите?

Заинтригуван, Тим се загледа и забеляза някаква доста възрастна жена да се взира към тях над оградата. Всъщност тя гледаше братовчедка му и обилно гримираното ѝ лице изразяваше неодобрение.

— Ще ти бъда благодарна, ако престанеш да разговаряш с мен по този начин. Ти си една невъзпитана нахалница. Просто излязох да поработя в собствената си градина и доколкото ми е известно, няма закон, който да забранява това — тросна се тя.

— Дошла сте да душите наоколо! Не ви бива за нищо друго, освен да слухтите и да се оплаквате...

— Още няколко думи, млада госпожице, и ще извикам полицията. Вие се нахвърлихте върху мен, при това на моя собствена територия...

Анна се обърна отвратена.

— Да си вървим, Тим — каза и закрачи пред него с широки крачки.

— Коя беше тази? — запита той, опитвайки се да я догони.

— Местната клюкарка, мисис Грем. Цялата е изтъкана от злоба. Всички наоколо я мразят. Опасяваме се, че ще направи сцена заради шума утре вечер. Татко се опита да се разбере с нея, но тя е твърдо решена да ни създаде проблеми.

— В такъв случай — защо не е сред поканените?

— Да я поканим ли? Та тази жена превърна живота ни в ад през последните три години с вечните си оплаквания. С нищо не можахме да ѝ угодим. Както и да е, следващата седмица ще се мести, слава Богу.

— Това е добре — успокоително каза Тим.

Беше забелязал, че Анна е много разстроена и неспокойна, което не беше типично за нея, и се досещаше, че мисис Греъм едва ли бе единствената причина. Продължиха да вървят, докато навлязоха навътре в гората, където дърветата бяха по-високи и се извисяваха над главите им като купол на катедрала, при това осигурявайки им същите тишина и спокойствие.

Направи му впечатление, че момичето не каза и дума през цялото време и постоянно държеше лицето си извърнато настрани. Щом стигнаха до неголямо сечище, то седна на един повален дънер и обви глава с ръцете си.

— О, Анна...

— Съжалявам — изхлипа тя виновно.

— Няма за какво. Просто излей мъката си.

— Всичко е заради Петрок...

— И аз така си помислих — той я стисна леко за рамото, седна до нея и потъна в съчувствено мълчание, за да ѝ даде възможност да се наплаче.

— Да ти се намира кърпичка? — попита тя след няколко минути и започна безрезултатно да рови из джобовете на дънките си. — Аз никога нямам подръка, когато ми потрябва.

— Заповядай.

— Благодаря ти — тя пое тъмнозелената карирана кърпа, като поблагодари наум, че е толкова голяма и успокоително ухае на одеколон за бръснене, след което шумно издуха носа си. — О, по дяволите! Мислех си, че успешно се преструвам, като се правя на смела, а сега да ми се случи това. Проклетият Петрок! В момента дори го мразя.

— Да не сте се скарали?

Анна поклати глава отрицателно.

— Не съвсем. Той ме заряза и аз му се обадох, за да му кажа какво мисля за него. Естествено, вече няма шанс да ми прости — извърна към него зачервеното си лице с подпухнал, порозовял нос. —

И, можеш ли да си представиш, бях достатъчно наивна да си въобразя, че утре вечер може да се сгодим. Как съм могла да бъда такава глупачка?

— Съвсем не говориш като такава. В края на краищата вие сте заедно от няколко години, нали така?

— Да. И давах всичко от себе си, за да го направя щастлив, да го накарам да ме харесва... — тя се разплака отново. Едри сълзи се затъркаляха по бузите ѝ и закапаха върху обвитите в дънков плат колене.

За момент Тим се поколеба, но накрая реши все пак да изкаже мнението си:

— Не ти ли е минавало през ума, че това може да е част от проблема?

Изумена, тя рязко вдигна глава към него.

— Как така?

— Може би е човек, който има нужда от предизвикателства — предпазливо подхвърли той.

— Но аз невинаги съм била толкова отстъпчива — опита да се защити Анна. — Месеци наред отказвах да спя с него, защото исках да съм сигурна, че двамата наистина се обичаме.

— Не точно леглото имах предвид. Ти си толкова мил човек, толкова си сговорчива и... ами... с теб е толкова лесно да се разбереш. Може би... Не съм сигурен, но може би винаги си позволявала нещата да стават така, както иска той. Нещо от този род... — добави убедително, надявайки се, че не е отишъл твърде далече.

За момент тя остана смълчана, потънала в размисъл.

— Правех го, защото исках той да ме обича — каза накрая.

— Както сигурно си забелязала, мъжете са перверзни същества. Много често желаят онова, което смятат, че не могат да имат. Понякога да се правиш на недостъпна, говоря в чисто платонически смисъл на думата, може да ги накара да полудеят по теб.

— Какво знаеш ти за тези неща, Тим? — грубо попита тя. — Та ти си само на деветнадесет години. Колко момичета си имал?

— Няколко.

— Да бе! Мога да се обзаложа. И какво? Една-две срещи в киното и романтична вечеря в ресторант те превърнаха в експерт по любовните взаимоотношения — говореше му с горчивина и презрение

и той разбра, че е бръкнал в раната ѝ. Никога не я бе виждал такава и внезапно го осени мисълта, че сега е много по-интересна като личност, отколкото ведрото, винаги весело момиче, което познаваше, откакто се помнеше.

— Какво смяташ да правиш? — попита я спокойно.

Раменете ѝ отново се отпуснаха и гневът ѝ се изпари.

— Какво, по дяволите, бих могла да направя? Провалих всичко. Сигурно Петрок никога няма да ми проговори.

— В морето има много риба.

— Вероятно.

Отново се умълчаха за момент, после тя стана и се протегна, сякаш бе седяла на едно място продължително време.

— Струва ми се, че е време да се връщаме. Очакваме да пристигнат още хора и трябва да помогна на мама.

— Дадено.

Нямаше какво повече да се каже. Вървяха, без да разговарят, и Анна изглеждаше по-спокойна. Очевидно ѝ бе дал доста материал за размисъл, макар че когато стигнаха до къщата, тя се обърна към него и го погледна объркана.

— Не може ли човек просто да бъде добър към един мъж? — попита го нерешително.

— Мисля, че е достатъчно да караш хората да се чувстват доволни — бавно отговори той. — Това важи и за мъжете. В крайна сметка и те могат да се окажат в капан, също като жените.

\* \* \*

Докато те бяха навън, в къщата бяха пристигнали майката на Джулия и вторият ѝ баща.

— Милото ми момиче — топло я приветства Вивиън Ленърд, щом я видя. Беше предупредена от дъщеря си да не споменава името на Петрок, което, наред с успокоителните, погълнати с водка точно преди да напусне Лондон, я правеше необичайно чувствена и сантиментална.

Анна се усмихна вяло и целуна Саймън Ленърд, когото винаги наричаше „папа“. Той беше висок мъж, с бяла коса и брада и тя още



като дете го бе оприличила на Дядо Коледа.

Всички започнаха да се събират на терасата и да се забавляват от постоянното появяване и изчезване на Джон Плестид и бригадата му, както и на доставчиците, които разтоварваха камионите на алеята пред къщата.

— Това ми напомня за стария пазар на Ковънт Гардън — отбеляза Реджи с нотка на носталгия, докато си представяше множеството струпани щайги и кашони, пълни с най-различни цветя, подобрани плодове, зеленчуци и салати.

— Наистина изглежда приятно — съгласи се Пат, — но къде, за Бога, ще се съберат всички тези продукти?

— Няма проблеми — весело подхвърли Дъглас и грабна щайга с праскови. Той много се забавляваше, горд от себе си, че е едновременно главен организатор и един от работниците и непрекъснато уверяваше жена си, че до утре вечер няма да е капнал от умора.

— Никога не съм наблюдавала подготовка на празненство от такъв мащаб — отбеляза Вивиън и бе настани на стола до Пат.

— Много интересно, нали? — отзова се веднага другата жена. — Често съм ходила в задните помещения на ресторантите на Дъглас и винаги съм се чудила как всяко нещо си отива на мястото. Всичката тази храна ще бъде отнесена в подвижните кухни, които пък са свързани с шатрата — продължи компетентно, след като забеляза главата на сина си да се мярка в същата посока. — А цветята, естествено, ще са за украсата на интериора. Само че вътре няма да бъде допуснат никой до началото на празненството утре вечер. Всичко трябва да бъде изненада.

Вивиън я погледна.

— Сигурно много се гордееш с него — беше по-скоро констатация, отколкото въпрос.

Пат пламна от задоволство.

— Разбира се. Гордея се също така и с Питър. Жалко, че не може да дойде по-рано от утре следобед. Но пък Леонора и момичетата ще пристигнат всеки момент. Двамата с Реджи извадихме голям късмет с такова семейство.

— Много голям, наистина — великодушно се съгласи Вивиън. — По всичко личи, че сте ги възпитали отлично. Толкова съм щастлива,

че Джулия има до себе си мъж като Дъглас. И кой би казал, че са женени от цели двадесет и пет години? Той се оказа фантастичен съпруг и баща за Анна, Уилям и Майкъл. Истинска благословия е да имаш такъв зет.

Пат се обърна към нея с блеснали очи.

— Да, той е добро момче — каза, сякаш ставаше въпрос за десетгодишен хлапак.

\* \* \*

— Баба добре ли е? — шепнешком попита майка си Анна. Беше четири часът и оживлението в къщата и на моравата бе стигнало връхната си точка, защото времето изтичаше бързо, а изглеждаше, че нищо няма да бъде свършено на време.

Със зачервено лице и облян в пот, Дъглас раздаваше заповеди, сякаш откриваше ново заведение, докато мисис Морган и съпругът ѝ се опитваха да сдържат нервите си, наблюдавайки отстрани как цял екип от ресторантски готвачи нахлуват в територията им.

— Да, доколкото забелязах, миличка — отговори Джулия, заета с поредния списък с разпределение на местата на гостите в трапезарията, този път за вечерята. — Да сложа ли Тим до теб? А ако настаня Роджър от дясната ми страна, тогава... не, там ще седи Саймън... О, Божичко, но това означава, че приятелят на баща ти ще трябва да седне отляво, което сигурно ще го обиди...

— Престани, мамо! Има ли някакво значение? Не е необходимо да се придържаме към всички формалности, нали?

— Тук не става въпрос толкова за етикета, колкото за това, че всеки един от гостите трябва да се почувства добре дошъл — меко я поправи майка ѝ.

— Но за какво е цялото това представление? Нали нямаш намерение да поставиш малки картички с имената им на масата?

— При толкова много хора това е единственият начин да се избегне хаосът — обоснова се Джулия, после отново стана сериозна: — Защо ме попита дали баба ти е добре? На мен ми се стори в отлична форма.

— Чудех се дали не е пила нещо — Анна оглеждаше продълговатата маса, застлана с бяла покривка, върху която бяха подредени златистите и тъмносини венециански чаши, които родителите ѝ бяха донесли от Италия, и старинната фруктиера, отрупана с плодове. — Стори ми се прекалено... прекалено превъзбудена — додаде тя и се пропана, за да изправи една лъжица.

— Да е пила ли? — изуми се Джулия. — За кого всъщност ми говориш? За моята майка или за майката на баща ти?

— Мамо, много добре знаеш, че твоята майка наричам „баба“, а на майката на татко винаги казвам „бабче“. Значи имам предвид твоята. Тя изглежда така, сякаш не е на себе си.

— О, не ставай смешна, мила. Баба ти никога не пие... Е, поне не така, че да го наречем пиене. Само чаша вино при специални случаи. Въобразяваш си. Мисля, че е просто много развълнувана, задето ще прекара с нас целия уикенд — докато говореше, домакинята подреждаше малките картички с имената на гостите си.

В този момент в стаята с вик връхлетя Майкъл на ролерите си. Беше с наколенки и налакътници, обут в широки шорти до коленете и с бейзболна шапка на главата. Направи няколко кръга около масата, преди да спре до майка си със залитане.

— Миличък, колко пъти трябва да ти казвам да не влизаш с тези неща вкъщи — скара му се тя. — Ще издраскаш пода.

— Ама татко ме изпрати да ви повикам — лицето и ръцете му бяха изцапани, но той изглеждаше важен, твърдо решен да изпълни заръката на баща си. — Те са тук — завърши равно.

— Кой са тези „те“?

— Леонора, Кресиди и Саша. Говорят с татко в градината.

Джулия потисна неприятното усещане, което се надигаше у нея всеки път, щом чуеше името на зълва си. Колкото и да харесваше брата на Дъглас, Питър, винаги бе смятала, че съпругата му е завистлива и груба.

Като последва сина си навън, тя изправи рамене и успя да стъкми някаква що-годе приветлива усмивка. Гостенката разговаряше с мъжа ѝ с типичния си маниер на кокетка.

— Леонора! Толкова се радвам да те видя — възкликна Джулия, полагайки усилия да изглежда искрена. Ала щом погледите им се срещнаха, в тях за миг проблесна ледена неприязън и със свито сърце

домакинята установи, че трябва да се подготви за поредната конфронтация.

Обърна се да целуне Кресиди и Саша. Те бяха приятни момичета, макар и малко закръглени и постоянно засенчвани от собствената си майка. Поздравиха леля си срамежливо и сковано и веднага след това изпаднаха в мълчаливо съзерцание на царящото на моравата оживление.

— Хайде да идем да изпием по чаша чай — предложи Джулия и внезапно осъзна, че ѝ предстои дълъг и тежък уикенд. — Или предпочитате преди това да поплувате в басейна?

Въпреки че бяха съответно на деветнадесет и двадесет години, момичетата едновременно погледнаха майка си, сякаш очакваха разрешение.

Леонора кимна:

— Защо пък не? Нали не ви се случва често да отседате в къща с плувен басейн?

Джулия усети как челюстта ѝ се стяга при този откровен опит да се предизвика съчувствие.

— Не използват ли басейна в училището?

— Питър не е много съгласен да ходят там. Той е пригоден за момчета — грубо отговори гостенката и се обърна рязко към Дъглас, като че ли напълно забравила за присъствието на стопанката на дома. — Май си хвърлил доста усилия, за да организираш всичко това, а?

— Всички доста се потрудохме — небрежно отвърна той. — А сега, ако ме извините, трябва да отида да прегледам подвижните кухни. Искам да видя дали всички уреди работят.

Жената понечи да го последва.

— Може ли да дойда с теб, за да хвърля един поглед?

Дъглас се засмя и поклати отрицателно глава.

— Никой не може да влиза там. Дори жена ми.

Джулия се усмихна, наслаждавайки се на този свой триумф. Какво у тази жена отключваше най-лошото у нея? Не беше фактът, че открито флиртуваше със съпруга ѝ, защото помежду им отдавна имаше закачка, че той не е случил на снаха. Не бяха дори постоянните ѝ заядливи забележки, основаващи се единствено на завист, което ги правеше само още по-жалки. Вероятно се дължеше на явната конкуренция, която очевидно беше заразителна.

Беше пет часът и денят, изглежда, бе решил да запази цялата си жегга за следобеда, което накара по-възрастните, все още разположили се на терасата, да изпаднат в летаргия. Откъм басейна се носеха смехове, след като Анна, Уилям и Майкъл се бяха присъединили към братовчедите си. На Джулия ѝ се струваше, че от сутринта е изминала цяла вечност. Като си спомнеше въодушевлението си от ранното утро, я обземаше чувство на меланхолия по бързо отлитащите часове, които движеха живота напред, без никаква надежда да бъдат върнати обратно. Докато наблюдаваше роднините си, събрани на едно място за такова голямо събитие, я обзе тъга при мисълта, че най-щастливите мигове преминават най-бързо и веднага се превръщат в минало. Ставам черногледа, помисли си тя и в същия момент чу шума от пристигаща кола по алеята. Това трябваше да бъде приятелката на Уилям — Стефани Харис, атрактивна блондинка със собствено мнение и индивидуалност.

— Здравсти! — подвикна момичето през отворения прозорец, като спря колата пред входа и изскочи навън, за да поздрави домакинята.

— Добре дошла, Стефани.

Двете се прегърнаха топло и Джулия веднага поведе гостенката си към басейна.

— Как си?

— Не мога да ти опиша колко съм щастлива, че съм тук — засия в широка усмивка срещу нея младата жена. — Искан да тръгна от Лондон преди обичайните петъчни задръствания, но движението така или иначе беше ужасно.

— Кое то ми напомни нещо... — погледна часовника си Джулия. — Знаеш ли, очаквам брат ми Кристофър и жена му да пристигнат по някое време тази вечер. Защо не отидеш до басейна, скъпа? Там ще намериш Уилям и останалите. Трябва да позвъня, за да разбера към колко часа ще са тук.

\* \* \*

— Къде, по дяволите, е Уна? — изръмжа Кристофър и за пореден път хвърли поглед към часовника си. — Казах ѝ, че ще я чакам до колата в пет.

Ричард, който в момента отваряше поредната бутилка шампанско, вдигна неопределено рамене.

— Отидоха някъде с Моника и каза, че ще се върнат след десетина минути.

— А къде по-точно отидоха?

— Нямам представа. Уна срещна някакво познато семейство, което ни покани да пийнем по нещо, но аз им отказах, защото трябваше да се видя с Делия и Тони до...

Той отпи от питието си замислено, а Кристофър изстена раздражено.

— Предупредих я, че трябва да си тръгнем преди последното надбягване — каза гневно.

— Когато и да тръгнете, движението ще бъде все така натоварено — опита се да го вразуми другият.

— Имам уговорена вечеря... — *Барбара ще ме чака, готова да правим любов... О, Господи! Толкова искам да бъда с нея*, помисли си наум той.

Стисна зъби и огледа дългите колони от паркирани коли. Опитваше се да открие смешната шапка с роза, но тя не се виждаше никъде.

— Виж какво ще ти кажа — неочаквано се обади Ричард, — защо не тръгнеш, щом бързаш толкова? Аз мога да откарам Уна до града с моята кола.

— Но нали с теб са още Марк и Люси Милър?

— Няма проблеми, приятелче. Момичетата ще могат да поклюкарстват на воля на задната седалка, а Марк ще седне отпред при мен.

Кристофър го погледна с признателност.

— Сигурен ли си?

— Естествено. Тръгвай сега — мъжът замахна широко с ръка и за момент през ума на Крис премина мисълта, че май бе пил доста повече от допустимото... но движението щеше да бъде прекалено натоварено, за да съществува някакъв риск, пък и докато дойдеше време да тръгнат, може би щеше да поизтрезнее малко.

— Ами благодаря ти. Нали ще обясниш на Уна, че ми се е наложило да си отида? Става дума за важна делова вечеря. Кажи й, че съм я чакал до последно...

Другият го потупа свойски по рамото.

— Остави това на мен. Щом се приберем, сигурно всички заедно ще отидем някъде и ще я вземем с нас. А сега побързай.

Нямаше нужда от повече насърчения. След силно ръкостискане Кристофър бързо се отдалечи, обзет от приятно чувство за избавление.

Пет минути по-късно телефонът в колата му иззвъня силно и той изруга. Но така или иначе, нищо не беше в състояние да го накара да се върне. Щеше да каже на Уна, че е попаднал в задръстване и по никакъв начин не би могъл да обърне. Предпазливо доближи слушалката до ухото си, проклинайки деня, в който бе инсталирал проклетия апарат.

— Крис, ти ли си?

Обзелото го облекчение почти го замая за миг.

— Джулия!

— Здравей. Исках само да те попитам към колко часа ще пристигнете. Вечерята няма да е по-рано от осем и половина, но...

— О, по дяволите! — гласът му издаваше искрено съжаление. — Наистина много съжалявам, сестричке. Трябваше да ти се обадя. Уна настоя днес да отидем на тъпите конни надбягвания в Аскът, а сега пътувам към Лондон за важна делова среща... Тя ще се прибере с едни свои приятели, така че ще дойдем у вас утре. Това обърква ли много плановете ти?

— О, Крис, как можа? — очевидно бе, че е разочарована. — Събрала съм цялото семейство у дома. Тук са Тим, мама и Саймън. Имах намерение да си направим една семейна вечеря, но без вас няма да е същото...

— Повярвай ми, ужасно съжалявам. Аз просто... Ами в момента си имам проблеми и съм напълно объркан. Дори не съм сигурен кой ден от седмицата е.

— Какво има? Какво не е наред? — гласът ѝ прозвуча остро от насъбралата се в него тревога. — Да не си болен?

Той се усмихна на себе си, докато правеше маневри между останалите коли.

— Никога не съм бил по-добре. Ще ти кажа утре, като се видим, но... Джулия?

— Да?

— Не споменавай за това пред мама и татко. Още по малко пък пред Тим. Как е той впрочем? Каза ли ти дали му харесва в Единбург?

— Имаш пълно основание да се гордееш със сина си. Той е чудесен, както винаги, пък и много ми помага, като се опитва да поразведри Анна...

— С нея пък какво не е наред?

— Проблеми е приятеля ѝ.

— О, Боже!

— Да, зная. Значи ще се видим утре, нали? Елате рано сутринта, в противен случай няма да мога да ви обърна много внимание. И в никакъв случай няма да ви позволя да си тръгнете набързо още в неделя, разбра ли?

— Не мога да ти обещавам. Зависи — отвърна той предпазливо.

Едва след като разговорът приключи, Кристофър развеселен си даде сметка, че сестра му нито бе попитала за Уна, нито бе споменала името ѝ.

\* \* \*

— Какво искаш да кажеш? Как така... си е тръгнал? — лицето на Уна изведнъж преbledна и се сгърчи от гняв.

Ричард се засмя нервно.

— Той те чакаше до последно, но се притесняваше от задръстванията. Нали имал важна делова вечеря?

Останалите ги наобиколиха неловко, давайки си сметка, че всеки момент може да избухне скандал. Съпрузите не можеха просто така да заминават за Лондон и да зарязват жените си насред Бъркшир, дори когато са им осигурили обратен превоз. Това беше недопустимо.

Гордостта накара Уна да се стегне, но устните ѝ си останаха плътно стиснати заради необходимостта да се изправи лице в лице с подобно унижение, колкото и да се опитваше да го омаловажи.

— Той се претрепва от работа — каза тя, ала не успя да прикрие горчивината в гласа си. — Но ако наистина ме върнете в Лондон, ще ви бъда много признателна.

— Защо не дойдеш с нас? — намеси се Делия. — В микробуса има много повече място, пък и имаме шофьор, така че ще можем да си



почивама през целия път.

Уна поколеба. Наистина беше за предпочитане да се прибере със семейство Хамънд, вместо да се тъпчат на задната седалка в колата на Ричард.

— А после ще се срещнем в Лондон и всички заедно ще отидем на вечеря — додаде Тони. — Можем да се отбием в „Колекшън“. Там винаги е много забавно.

Това реши нещата.

— Благодаря ви — каза тя.

— Сигурна ли си? — Ричард не искаше после да бъде обвинен, че е дал обещание, което не е спазил.

— Абсолютно!

— В такъв случай — обърна се той към приятелката си Моника, Марк и Люси Милър, — няма ли да тръгваме? Последното надбягване току-що започна и с малко повече късмет ще успеем да изпреварим задръстването.

Съгласиха се, че идеята е добра, взеха си довиждане, а Уна дори разцелува онези, които си тръгнаха, като внимаваше едновременно с това да не изтрие червилото си и да не изцапа зелената воалетка на шапката си. После Ричард се качи в колата, махна с ръка, пое бавно по тревата и скоро се изгуби сред стотиците паркирани автомобили.

Така Уна, Делия и Тони останаха сами с остатъците от пикника. Масите и столовете бяха вече сгънати, в кошниците не бе останало нищо, освен мръсните чинии.

— Има ли още шампанско, скъпи? — попита Делия.

— Ще погледна и ще ти кажа.

— Колата ви оттук ли ще дойде да ни вземе? — попита Уна, давайки си сметка, че въпросът е глупав, но ѝ се искаше по някакъв начин да се отърси от внезапно обзелото я лошо предчувствие.

Мъжът кимна развеселено.

— Да. Наредих на шофьора да ни прибере веднага след последното надбягване. О! Ето една неотворена бутилка! — провикна се той и извади триумфално шампанското от кошницата. — Но се опасявам, че всички чаши са мръсни.

— Няма значение — нехайно отвърна жена му.

— Защо не поседнем, докато чакаме? — предложи Уна и погледна към сгънатите и прибрани на купчина столове. Обувките я

убиваха, причинявайки ѝ такава болка, че ѝ се искаше да ги събуе направо там, намясто, пред всички.

— Не зная дали има смисъл да ги вадим отново — възрази Тони. — Микробусът ще пристигне всеки момент.

От далечния рев, с който многохилядната тълпа приветстваше победилия кон, тя с облекчение разбра, че конното надбягване е приключило. Бе започнало да захладнява, тежки облаци скриваха слънцето. Хората постепенно започнаха да се разотиват, махаха си за довиждане и се качваха в техните даймлер и, ролс-ройси и бентлита. Жените смъкваха огромните шапки и с удоволствие разпускаха косите си, а мъжете събличаха официалните фракове и смокинги и ги заменяха с далеч по-удобните якета. Очите ѝ, вече уморени да се взират в тълпата в продължение на пет часа с надеждата да открият познато лице, сега оглеждаха паркингите в търсене на познатия син наемен микробус. Изпитото шампанско, което доскоро стимулираше сетивата ѝ, вече бе започнало да предизвиква киселини в стомаха ѝ. Идваше ѝ да убие Кристофър. Заради изживяното унижение. Заради неудобствата, които бе принудена да изтърпи. Задето не се бе погрижил за нея, както се очакваше от един съпруг. Разбира се, това беше неговото отмъщение, че го бе принудила да прекара деня с нея на хиподрума. Вероятно от самото начало бе планирал да я зареже тук, сигурен, че приятелите ѝ ще я съжалят.

За момент ѝ се прииска да се разкреши от раздражение. Забеляза, че Тони непрекъснато поглежда часовника си и се мръщи. Само Делия, глуповата както винаги, изглеждаше безгрижна. Не спираше да бърби за тоалетите, които бе видяла, и как някои от шапките били толкова огромни, че едва ли биха могли да минат през обикновена врата.

Двадесет минути по-късно наемният микробус още не беше пристигнал.

— Може би е попаднал в задръстването? — предположи младата жена, след като съпругът ѝ изрази възмущението си. — Толкова много коли излизат от паркингите, че сигурно няма как да влезе.

На Уна, която се оглеждаше толкова съсредоточено, че започна да усеща болки в главата, ѝ се искаше обяснението наистина да е толкова просто. Сега, след като по-голямата част от публиката беше напуснала хиподрума, можеше свободно да наблюдава двата изхода,

където наистина имаше струпване на автомобили, но и достатъчно място да премине един микробус.

— Ако до десетина минути не дойде, ще се наложи да отида пеша до четвърти паркинг и да го докарам — ядосано каза Тони и отпи от шампанското.

— О, миличък, но това са няколко километра — възкликна жена му. Дори да ѝ бе съобщил, че има намерение да изкачи Хималаите, не би могла да бъде по-изумена. — Не можеш да извървиш толкова път. Той сигурно ще се появи всеки момент. Може да не е разбрал, че надбягванията са приключили.

— Но сигурно би се запитал защо хората си тръгват, нали? — остро я срязва Уна.

— Ама... той е чужденец — отвърна Делия, сякаш това обясняваше всичко.

Изчакаха още двадесет минути. На мястото, където сутринта имаше хиляди коли, сега бяха останали само няколко. Студен вятър брулеше над откритото поле и в пространството витаеше някакво меланхолично усещане. Тони неохотно остави питието си и тръгна да търси наетия от него микробус.

— Внимавай — подвикна след него съпругата му.

\* \* \*

Измина още половин час, преди Тони да се върне. Беше сам, изглеждаше блед и уморен, обувките му бяха прашни.

Делия се втурна към него съчувствено.

— Скъпи, какво става? Къде е колата?

— Не е тук. Заминала си е — отговори ѝ той кратко.

— *Заминала си е!* — в един глас извикаха двете жени, след това се загледаха в него с напрегнато мълчание.

— Заминала си е — като ехо повтори Уна накрая.

— Точно така.

— Сигурен ли си, че си търсил, където трябва? — провлече Делия.

Тони я удостои с мрачен поглед.

— Проверих на паркинг номер първи, после на втори, трети, четвърти, дори на пети. Погледнах даже по алеите на няколко частни къщи, но нашия микробус и проклетия шофьор ги нямаше никъде. Изчезнали са.

— И какво ще правим сега, скъпи?

Уна си даде сметка, че са натоварени с две широки разтегаеми маси, осем стола, голямо разнообразие от кошници за пикник и хладилни чанти и за първи път в живота си не можа да каже нищо.

\* \* \*

В седем часа най-добрата приятелка на Джулия пристигна в Хайфийлд, натоварена с багажа си и красиво опаковани подаръци. С Каролайн Драмънд се бяха срещнали за първи път в училището „Сейнт Мери“ в Уонтидж, когато и двете бяха по на дванадесет години, и оттогава ставаха все по-близки. И двете се бяха стодили през 1971-а, вече деветнадесетгодишни, и се бяха омъжили същото лято. Следващата година Джулия бе родила Анна, но Каролайн бе претърпяла спонтанен аборт и от този момент сходните им досега пътища тръгнаха в различни посоки, което изобщо не се отрази на приятелството им. Напротив, дори в известен смисъл го бе заздравило, тъй като Джулия винаги бе предлагала подкрепа и утеха на поощетената от съдбата си приятелка, която след тежък развод се бе омъжвала още два пъти. Всеки следващ съпруг се оказваше по-ужасен от предишния, но сега, вече на четиридесет и осем, тя отново беше неомъжена. Имаше собствена кариера като дизайнер на бижута в голям магазин в Найтбридж Бючъмп Плейс и клиенти, които нямаха нищо против да изхарчат хиляди лири годишно, само и само да притежават уникално украшение.

Докато разопаковаше куфарите си в стаята на глициниите, наречена така, защото Джулия бе наредила да налепят тапети в същия цвят и да поставят бледозелени завеси и легло с балдахин, Каролайн почти с изненада откри, че не завижда на приятелката си за големия ѝ късмет. Самата тя също искаше да има деца и може би стабилна връзка, но да бъде независима и със забележителна кариера, ѝ се струваше добра компенсация. Беше едновременно вълнуващо и

удовлетворяващо да гребеш в собствено кану, както образно би се изразил покойният ѝ баща. Това означаваше, да няма други отговорности, освен към себе си, което на този етап от живота ѝ бе истинско облекчение. Не беше длъжна да приготвя задължителната вечеря, нито да глади ризи или пък да гледа по телевизията ръгби, след като цял ден бе очаквала филма. Не ѝ се налагаше да прави секс, когато не бе в настроение, нито да слуша отегчителните разкази за поредния ден в офиса. Можеше да прави каквото си поиска, което ѝ осигуряваше прекрасното чувство за свобода всяка сутрин, щом се събудеше. Най-сетне имаше възможност да направи деня само и единствено свой.

Леко почукване на вратата прекъсна размислите ѝ.

— Влез!

— Аз съм — обади се Джулия и отвори вратата. — Донесох ти питие, за да се освежиш, преди да се приготвиш за вечерята.

Тя вече си бе взела душ и се бе преоблякла в дълга пола на цветя и туника с дълги, тесни ръкави. Тъмната ѝ коса, повдигната от двете страни на лицето ѝ с шноли, се спускаше назад до раменете и я правеше да прилича на Вивиън Лий от „Отнесени от вихъра“.

— Ти ми четеш мислите. Страхотно! — каза Каролайн, пое високата чаша и отпи. — Господи, чувствам се чудесно.

Джулия се разсмя.

— Нищо не може да се сравни с първата чаша шампанско вечер, нали? — тя се отпусна на табуретката до леглото. — Е, как вървят нещата при теб? Изглеждаш невероятно.

— Виж само кой го казва. А ти направо сияеш — приятелката ѝ се загледа през прозореца навън, където оживлението около шатрата не беше намаляло, а доставките на продукти и напитки не секваха. — Доколкото мога да преценя, това ще бъде празненството на десетилетието.

— Или поне така се надява Дъглас — искрено призна Джулия. — Поканили сме много фотографи и журналисти от Лондон, а някои от тях, като лични гости, са настанени в хотела в Стокбридж, така че да не им се налага да пътуват през нощта обратно до града.

— И какво ще облечеш?

— Това е моята тайна. Украсата в шатрата е на Дъглас, така че и двамата ще имаме с какво да се изненадаме.

— Голяма веселба! — докато говореше, Каролайн разтвори ципа на платнената си чанта и извади вечерна рокля от наситенозелен сатен със златисти презрамки. — Аз смятам да сложа това. Как я намираш?

— Невероятна е! На Брус Олфийлд, нали?

— Естествено. Тъй като магазинът му се намира точно срещу нашия, не представляваше никакъв проблем да отскоча и да изпробвам всичко, с което разполага. Погледни какво още ще нося — тя отвори две червени кутийки със запазения ѝ търговски знак. В едната имаше пищно колие в ориенталски стил, изработено от смарагди, а в другата — подходящи обеци.

Джулия разгледа хвърлящите отблясъци бижута.

— Боже мили, Каролайн, моделите ти наистина си ги бива! — възкликна тя с искрено възхищение.

— Точно заради това ще се върнат на пазара още в понеделник сутринта — засмя се приятелката ѝ.

— А междувременно ти ще представляваш нещо като ходеща реклама на собствената си стока.

— Чудесно казано.

Двете жени се разсмяха, както винаги идеално разбирайки се помежду си.

— Трябва да слеза долу и да погледна другите. Идвай веднага щом се приготвиш.

\* \* \*

— Какво ще правим сега? — изхлипа Делия и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Дори не си носим мобилните телефони.

През последните десетина минути паркингите се бяха изпразнили съвсем, с изключение на самотна група запаянковци, скупчени около колите си, които довършваха запасите си от шампанско.

Уна кипеше от гняв. За всичко това беше виновен Кристофър. Ако не си беше тръгнал по този начин, без изобщо да го е грижа какво ще стане с нея, отдавна щеше да си бъде в Лондон на топло, да се чувства уютно и да похапва нещо вкусно. Яростта ѝ я насочи към мъжете и тя тръгна към тях, препъвайки се на високите си токчета по

неравния терен. Отчаянието вдигаше адреналина ѝ до критични стойности.

— Извинете! — подвикна тя с рязък тон към най-близкостоящия.

В началото те дори не разбраха, че се обръща към тях, и продължиха да жестикулират и да пият, приемайки присъствието ѝ като далечна фигура с копринена роза на главата.

— *Извинете...*

Компанията внезапно се умълча и всички се извърнаха към нея.

— Случайно някой от вас да има мобилен телефон?

Един от мъжете я изгледа глуповато.

— Да. Искате ли да го използвате? — попита той услужливо.

— Моля ви. Ние малко закъсахме...

Тя пое апарата с побеляла от студ ръка.

— Благодаря — нервно набра номера на мобилния телефон на съпруга си. С малко повече късмет той можеше и да не бе успял да се добере до Лондон.

Ала той отговори на позвъняването ѝ задъхано, сякаш беше тичал.

— Моля?

— Кристофър? Как смееш да си тръгнеш така и да ме оставиш тук? Благодарение на теб съм закотвена на това проклето място, без изгледи да се върна скоро у дома. А сега бъди така добър да се върнеш тук *веднага* и да... Кристофър? — някъде около него ясно се чуваше шум. Женски смях. — Какво става, за Бога? — изкрещя тя. — Къде си?

— Ами... Нали ти казах, че имам бизнес вечеря. Защо да не можеш да се прибереш? Нали уредих нещата с Ричард? И от какъв телефон ми се обаждаш?

Уна го познаваше достатъчно добре, за да разбере, че той е гузен и, без никакво съмнение, беше с друга жена.

— Ах ти, *лайно такова!* — изрева тя в слушалката за огромна изненада на групата гуляйджии, които веднага се умълчаха и се втренчиха в нея с широко отворени очи. — Направил си всичко нарочно. Колкото до мен, можеш да ходиш да се чукаш!

Прекъсна връзката и се обърна към мъжете:

— Бихте ли могли да ме откарате до Лондон? Наистина съм в безизходица...

— Съжалявам, но ние и така сме много — отвърна един от тях развеселен. — Както върви, ще трябва да седим един върху друг...

В този момент към тях се приближи Тони, следван от жена си. Ако Уна беше бясна, то Делия изглеждаше унила с провисналата си сламена шапка и отпуснати под тънката копринена рокля рамене.

— Виж какво, приятел — започна Тони и взе телефона от ръката на Уна. — Дали не бих могъл да проведе един кратък разговор? Проклетата кола, която взех под наем, си е тръгнала и ние стоим закотвени тук.

Собственикът на мобилния кимна с глава.

Дъждът, който бе започнал да пръска преди няколко минути, сега вече се изсипваше на талози и елегантният тоалет на Уна скоро прилепна към тялото ѝ, а воалетката ѝ провисна.

— Ако не успеем да повикаме кола да ни откара — прошепна в ухото ѝ Делия, докато съпругът ѝ разговаряше с фирмата за автомобили под наем, — чистачите казаха, че можем да оставим багажа си тук, а после да отидем пеша до гарата и да хванем влака.

Застанала насред голото поле под проливния дъжд, режещия вятър и приближаващия мрак, Уна за първи път разбра какво значи отчаяние.

\* \* \*

Масата за вечеря беше подредена отново за шестнадесет души.

— Е, поне е по-лесно да освободиш едно място, отколкото да сместваш нови прибори — обърна се Джулия към Морган, докато довършваха разместването.

— Пък и ще има повече място за останалите, мадам — отбеляза икономът. Беше сменил ежедневните си дрехи с раиран панталон и черно сако. Той беше във вихъра си, чувствайки се като заместник-командир по време на мащабна военна операция, решен да я проведе перфектно.

Междувременно в гостната Дъглас раздаваше напитки, сякаш съботното празненство вече беше започнало.

— Ела тук — посрещна той жена си, щом тя се появи в стаята. — За днес вече приключихме. Всичко е прибрано за през нощта, така че



нека си починем и да се позабавляваме.

— Но не бива да стоим до много късно — обади се Пат. Тя изглеждаше уморена. Привикнала на по-спокоен живот, това постоянно движение около нея ѝ се струваше вълнуващо, но едновременно с това и доста стресиращо.

Майката на Джулия нямаше такива проблеми. Заредена с шампанското, последвало джина с тоник, с който бе изпила поредната доза успокоителни, тя бе готова да танцува цялата нощ, та дори и на следващата. Преминала момента на паниката заради бучката в гърдата си, Вивиън бе стигнала фазата, когато се чувстваше достатъчно силна да посрещне всичко, подготвено ѝ от съдбата. Ако ѝ бе съдено да умре, щеше да го направи без съжаление. Щеше да понесе храбро удара и на погребението ѝ всички щяха да се възхищават на нейната смелост.

Леонора, преоблечена в блуза от сребристо ламе и черна кадифена пола, тъй като това беше обикновена семейна вечеря, оглеждаше елегантната стая със завистлив поглед и я сравняваше със скромното си жилище в общежитието на училището. До болка копнееше да притежава такава гостна, но вместо това трябваше да се задоволява с разкривените мебели и отвратителните кафяви завеси, купувани от стария директор и, естествено, наследени след него от Питър.

— Във всеки случай не можем да си позволим да прахосваме пари за обзавеждане, докато Кресида и Саша лежат изцяло на нашите ръце — непрестанно ѝ повтаряше той.

Леонора погледна дъщерите си, седнали до прозореца с Анна, Тим, Уилям и Стефани, и се запита колко още време ще мине, преди да се омъжат и да станат нечия друга отговорност. Опасяваше се, че това може и да не се случи скоро. В сравнение с типично английския розов тен на Анна и красивата ѝ коса, и стройната, сексапилна фигура на Стефани, двете момичета изглеждаха невзрачни като баща си.

Тя откъсна поглед от елегантната обстановка в стаята и се обърна към Дъглас, който бе осигурил средствата за този разкош. Домакинът щедро раздаваше напитки и сърдечност. Широките му рамене и интеллигентното му лице доминираха над останалите присъстващи, а смехът му се носеше навред, докато обикаляше гостите и вдигаше наздравици с всеки поотделно. Каква щастливка се бе оказала Джулия, омъжвайки се за преуспелия брат, размишляваше

Леонора, вторачила се в бълбукащите балончета в шампанското си. Не че бе влюбена в Дъглас. Не беше сигурна дори дали ѝ допада мисълта да прави любов с него. Но това беше нещо съвсем различно. Той беше изкусителен и излъчваше неустоима аура от сила. Сигурно беше вълнуващо да си съпруга на такъв човек. Това би ѝ осигурило най-сетне така лелеяната възможност да блесне като красавица, да се изяви като прекрасна домакиня и да се осъществи като значителна фигура в обществения живот. Смяташе себе си за много по-привлекателна от Джулия и със сигурност по-чувствена. И с далеч по-изразена индивидуалност. У другата имаше нещо крехко, един стремеж да изглежда слаба и нежна, което съвсем не ѝ правеше добра услуга. А може би точно това се харесваше на Дъглас? Силните мъже често предпочитаха слаби жени.

После се загледа в Джулия, която бе седнала на дивана в другия край на стаята и разговаряше с Роджър Съливан. Той бе отметнал глава назад и се смееше на нещо, което тя бе казала. Леонора трябваше да признае неохотно, че в никакъв случай не биваше да я подценява. Представителите на противоположния пол очевидно я харесваха, макар лично тя да не можеше да разбере защо.

Щом Морган обяви, че вечерята е сервирана, всички поеха по широкия коридор към трапезарията, в която множество кремави свещи бяха единствения източник на светлина, а във въздуха се носеше ароматът на пилешко, приготвено с изсушени кайсии и чесън. Прегрупираха се около масата, като Джулия и Дъглас се настаниха в двата срещуположни края. Наоколо се разнесе одобрителен шепот и тих смях, докато останалите заемаха местата си.

Стефани улови ръката на Уилям под прикритието на покривката и я стисна силно.

— Това е забележително — прошепна тя, като се оглеждаше наоколо. — Родителите ти наистина надминават себе си.

Младежът се усмихна гордо и леко се наклони към нея.

— Единственото наистина забележително нещо е, че ти си тук.

Девојката се вгледа в очите му, толкова приличащи на нейните с поразителната си синева.

— Майка ти ме настани в самостоятелна стая.

— Това изобщо не трябва да те притеснява — широко се усмихна той.

Тя го изгледа притеснено.

— Сигурен ли си, че знаеш в коя точно? Никак не бих искала посред нощ да се озовеш в спалнята на Кресида и Саша!

Уилям успя да потисне напирания смях и само раменете му се разтресоха.

— Не дай Боже! Твоята е в края на коридора, от лявата страна, нали така?

Стефани кимна.

— Ще дойдеш ли?

— Веднага щом хоризонтът се поизчисти. Обещавам ти.

Срещу тях Анна и Тим продължаваха да разговарят, което не бяха преставали да правят от момента на пристигането му в къщата. Тя определено изглеждаше по-бодра. Ала в погледа ѝ имаше нещо, което бе липсвало до този ден и много напомняше на тъга и преживян стрес. От лицето ѝ завинаги си бе отишло изражението на самоувереност и безгрижие, така типично за младостта. Утре щеше да навърши двадесет и една години, но през изминалите няколко часа бе натрупала опит за десетилетия.

По-нататък, настанена между Дъглас и Саймън Ленърд, седеше Пами и с критичен поглед оглеждаше украсата на масата. Тя никога не би сложила кремави свещи до позлатена фруктиера с плодове. Те трябваше да бъдат сапфиреносини, за да подхождат на чашите. А салфетките трябваше да са златисти и прихванати с онези чудесни сини халки, които по всяко време можеха да бъдат намерени в „Тифани“.

Пами въздъхна отегчено, преструвайки се, че слуша с интерес какво ѝ говори вторият баща на Джулия. В същото време обаче си мислеше как би преобработила това място, стига само Дъглас да ѝ позволише.

На Каролайн, седнала до Вивиън, ѝ беше много трудно да води смислен разговор с нея. Възрастната жена беше толкова неадекватна, че за момент си помисли дали не е много пияна, или пък е получила лек удар. През всичките години на приятелство с Джулия, Вивиън ѝ бе като втора майка и сега искрено се тревожеше за нея.

— Добре ли си, Вивиън? — попита я, снишавайки глас.

За момент жената ѝ отправи празен поглед, сякаш не можеше да схване смисъла на думите ѝ, после сведе глава и устните ѝ

затрепериха.

— О, Боже! Толкова ли си личи?

— Ами... не изглеждаш съвсем на себе си — деликатно обясни Каролайн. — Да не би да си...?

Вивиън сграбчи ръката ѝ под масата. После отново я погледна и този път в очите ѝ се четеше паника.

— Май попрекалих с успокоителните... а и навярно не трябваше да пия толкова алкохол... *Но никой не трябва да разбере...* — додаде тя с настойчив шепот. — Не искам никой, най-малко пък Джулия, да забележи, че нещо не е наред. Просто съм малко объркана...

Каролайн кимна мълчаливо, доловила зова за помощ.

— Защо не изпиеш няколко чаши вода и не хапнеш нещо? Не си докоснала пушената пьстърва. Ето — протегна ръка към чинията, пълна с тънко нарязани и намазани с масло филии черен хляб. — Вземи си от това. Действа като попивателна.

Дискретно, но настойчиво, тя караше възрастната жена да се храни, като в същото време не спираше да ѝ говори каквото ѝ дойде наум, само и само другите да не се досетят, че има някакъв проблем. Но какво бе довело винаги разумната, самоуверена Вивиън до това състояние? Обърна поглед към Саймън, който в същия момент разговаряше с Пами Шимел, но той не даваше никакъв знак, че е разтревожен от нещо необичайно.

Вечерята продължи и след единадесет часа, защото Дъглас се забавляваше през цялото време. Що се отнасяше до него, той смяташе този уикенд за уникален — нещо, което никога повече нямаше да бъде преживяно от никой от хората, събрани около масата за вечеря. Докато дойдеше време за рубинената или златната им сватба, родителите им едва ли щяха да бъдат между живите и само един Господ знаеше къде щяха да се намират Анна, Уилям и Майкъл. Всеки път, когато Джулия улавяше погледа му, за да намекне, че трябва да сложи край на вечерта, той поръчваше още кафе, напитки и шоколадови бонбони в красиви бонбониери. Не преставаше да поддържа разговора, като го разведряваше с остроумни анекдоти така, че носещият се откъм стаята смях подсказваше на обслужващия персонал, останал да разчисти, че предстои дълга нощ.

На никого не му даваше сърце да прекрати това очевидно удоволствие. Родителите му решиха, че на следващия ден ще спят до

късно и ще прекарат следобеда в сън. Вече посъвзела се след малкото храна и няколкото чаши вода, Вивиън си помисли, че би могла да издържи и ще си отпочине, след като се върне в Лондон в понеделник. Леонора би могла да стои цяла нощ, защото според представите ѝ, точно това означаваше да се живее истински. Роджър, със запалена пура в едната ръка и чаша бренди „Наполеон“ в другата, тайно съжеляваше, че наблизко няма казино, защото тази вечер се чувстваше особено превъзбуден. Дори по-младите с нищо не показваха, че очакват с нетърпение да напуснат трапезарията, заразени от общото веселие, вдъхновявано най-вече от Дъглас.

През цялото време Джулия седеше на отсрещния край на масата, разговаряше с най-близкостоящите до нея и от време на време вдигаше поглед, за да размени усмивка със съпруга си. Именно големият му талант да импровизира му бе помогнал да постигне всичко, на което се радваха сега, размишляваше тя. Когато се бяха оженили, той ѝ бе обещал да сложи света в краката ѝ. Е, със сигурност бе удържал на думата си. И не само това — бе постигнал много повече. Но каква част от успеха му се дължеше на нея? Не беше човек, хранещ илюзии. В основата на всичко без съмнение стоеше той, но... от друга страна... домът им... семейството... цялата империя от ресторанти... та дори и самият Дъглас... те бяха нейно творение, а положените усилия бяха нещо, за което никога нямаше да съжелява.

Най-сетне, широко усмихнат, той се изправи. Петъчният ден бе отминал. До бала оставаха по-малко от двадесет и четири часа. Хронометърът бе започнал да отброява. Джулия се чувстваше едновременно нервна и развълнувана. След неколкomesечна подготовка големият ден най-сетне бе настъпил. Вече нямаше връщане назад. Скоро щяха да пристигнат над триста гости, изпълнени с добри предчувствия, защото знаеха, че щом Дъглас е насреща, очакванията им ще бъдат оправдани. Нямаше от какво да се притеснява, убеждаваше се тя, тъй като вечерта бе организирана до последния детайл и само природно бедствие би могло да обърка нещата. И все пак беше напрегната, без да може да си обясни причината.

Едва по-късно, докато се изкачваше по стълбите към спалнята, се случи нещо, което ѝ се стори много обезпокоително. Дочу някакви гласове долу, наведе се над перилата и видя Пами да разговаря с

Леонора. Момичето ръкомахаше енергично и сякаш възхваляваше нечии качества.

— ... той е невероятен мъж...

Без да е необходимо да ѝ го казват, тя знаеше, че говори за съпруга ѝ. По време на вечерята гостенката почти не бе сваляла поглед от него и възхищението ѝ бе очевидно. Джулия се усмихна презрително и усети как я залива вълна от гордост.

Тогава се разнесе острият, злобен шепот на Леонора. Думите ѝ се забиха като нож в сърцето на Джулия:

— ... разбира се, че е имал любовни авантюри...

## ШЕСТА ГЛАВА

*Събота, 22 юни 1996 г.*

Беше пет часът сутринта. Зората на дългоочаквания ден на празненството всеки момент щеше да настъпи — розова, мъглива, изпълнена със сиянието на капчици роса, ала до този момент Джулия не бе успяла да заспи. До нея Дъглас спеше дълбоко, дишайки равномерно, с отпуснати в отморяваща поза глава и ръце. Бе заспал в мига, в който бе сложил глава върху възглавницата преди около пет часа, докато жена му, напротив, с всяка минута се чувстваше все по-възбудена.

Лили. Ето какво я бе държало будна през цялото време. Спомените за Лили. Момичето, с което съпругът ѝ бе имал връзка преди много години. Всичко бе продължило съвсем кратко, в това тя не се съмняваше. Някаква моментна лудост, която имаше за цел да го увери, че все още е привлекателен за жените. Беше се случило малко преди да се нанесат в Хайфийлд, когато Анна беше на три години, а Уилям току-що се бе родил. Някъде беше чела, че този период от брака се нарича „синдром на второто дете“ и през него мъжът изпитва отчуждение от съпругата си. Дъглас бе посрещнал раждането на дъщеря си с голямо вълнение, но втория път вече нямаше нищо непознато. Сега дните им щяха да бъдат напълно предсказуеми, отговорностите им — по-големи, бъдещето им — организирано до последната подробност. Когато веднъж той бе погледнал сина им, легнал спокойно в люлката си, и бе казал: „Предполагам, това беше всичко?“, тя веднага си бе дала сметка, че изживява кризисен момент. В личния им живот повече нямаше да има никакви приключения.

По това време Джулия беше съвсем наясно, че временно е изгубила стройната си фигура и отдаваше цялата си енергия на грижите около детето, което бе кърмила до късно, но не остана глуха и за предупредителните камбанки, които звучаха в главата ѝ. Бедата беше в това, че не ѝ бяха достигнали сили да предприеме каквото и да било. Ако Дъглас бе отегчен, въпреки отварянето на поредния

ресторант и постоянната телевизионна рубрика, която водеше, това си беше негов проблем и трябваше да го разреши сам. Така и не й хрумна, преди да бе станало прекалено късно, че решението можеше да се окаже любовна връзка с момиче на име Лили.

През годините бе изтикала неприятната случка в дъното на съзнанието си и през повечето време успяваше да убеди себе си, че дори съвсем я е забравила, сякаш никога не се бе случвала. Дъглас беше неин. Винаги бе принадлежал единствено на нея и така щеше да бъде винаги. Авантюрата с Лили беше нещо, за което двамата никога не говореха. Най-добре беше да забравят. Да оставят злото да спи под камък. Много женени мъже бяха имали своите забежки... но какво я разтревожи точно тази вечер, размишляваше тя. Леонора бе казала: „Разбира се, че е имал любовни авантюри...“ Възможно ли бе да е имало и други? И дали, не дай Боже, нямаше някоя жена в живота му и в момента?

Лежеше будна до него в тъмнината, усещайки топлината на тялото му до своето, и внезапно се почувства много нещастна.

Откъде би могла да научи Леонора? Дори само за Лили? Дали Дъглас не бе споделил нещо с брат си, а той несъобразително да го бе споменал пред съпругата си?

Агонията на ревността, която я разяждаше в този момент при мисълта, че може да е имало и други, освен онова момиче, разкъсваше сърцето ѝ като с нож. Той често прекарваше цели дни в Лондон, като се предполагаше, че е зает с някое от заведенията. Може пък наистина да водеше любовниците си в общия им апартамент в града? Нали понякога оставаше и да ноцува там?

Усетила, че не може да издържи повече, тя се измъкна от леглото. Трябваше да направи нещо, да отиде да се поразходи, да поплува, но във всички случаи да издигне преграда между въображението и съзнанието си. Иначе щеше да полудее. Докато нахлузваше пуловера и дънките си, дочу шума на разбуждащата се къща. Значи не беше единствената, станала толкова рано. Денят на празненството беше започнал.

\* \* \*



Уилям притискаше към себе си Стефани, чиято ръка дори в съня се опитваше да го докосне. Бе се промъкнал в стаята ѝ малко след като всички си бяха легнали. Тъй като не се бяха виждали близо седмица, правиха любов бързо и страстно, стигнаха върха прекалено скоро и после, колкото и да се бяха опитвали, не успяха да го направят отново. Кикотейки се, бяха заспали в прегръдките си с преплетени крайници и нейният топъл дъх галеше бузата му.

Сега, след като се събудиха, тя се притисна още по-плътно към него, а той погали гърдите ѝ, млади и стегнати, и веднага усети набъбването на зърната ѝ под пръстите си. Момичето на мига започна да го гали нежно и чувствено, възбуждайки го все повече с всяко докосване. Само няколко минути бяха достатъчни, за да съединят телата си в едно, когато той влезе в нея и тя застана от удоволствие.

— Обичам те... — каза ѝ, задъхвайки се тежко.

— О... вземи ме... Уил... О, Господи, сега! — тя се изви под него и започна да се движи отново и отново, докато той проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко до мига, в който светът сякаш избухна около него и той се отпусна върху нежното тяло напълно изтощен.

Когато излизаше от стаята ѝ половин час по-късно, в коридора се натъкна на Роджър Съливан. Приятелят на баща му бе облечен в анцуг и очевидно бързаше. Двамата се усмихнаха един на друг със сънливи усмивки.

— Връщаш се в стаята си, а? — попита гостът с типичната мъжка дискретност, подходяща за момента.

Уилям кимна.

— И ти ли?

— Божичко, не! — сниши гласа си до шепот Роджър. — Майка ти ни настани с Пами в една стая, затова сега бягам, за да намеря малко спокойствие.

\* \* \*

Анна, която бе спала неспокойно, измъчвана от кошмар, в който се бе озовала в изоставена стара къща, където всичко, до което се докоснеше, се превръщаше в прах, си даваше сметка, че предстоящият ден ще бъде истинско изпитание за вътрешната ѝ сила. Но заради

родителите си, Уилям, бабите и дядовците, и всички останали гости, поканени да уважат празненството, тя щеше да се преструва на весела, изпълнена с благодарност и добро настроение. Беше възпитавана да мисли първо за другите, после за себе си, да бъде дисциплинирана и никога да не се оплаква. Днес щеше да ѝ се наложи да приложи усвоеното на практика. Докато се измъкваше от леглото, за да си вземе сутрешния душ, изпита благодарност за наученото. То щеше да ѝ подсказва как да се държи, иначе щеше да продължи да се облива в сълзи през целия ден, правейки по този начин нещастна не само себе си, но и всички околни. Застанала под горещата струя, тя миеше косата си, твърдо решена да се забавлява, колкото и да ѝ струваше това.

Сякаш доловил, че ще има нужда от него, Тим вече бе слязъл за закуска и четеше „Дейли Мейл“. На масата бяха подредени прибори за дванадесет души, но до този момент братовчед ѝ беше единственият от гостите, появил се толкова рано.

— Здравсти — поздрави я той, когато тя се появи в стаята, зачервена и сияеща, с все още мокра коса. — Честит рожден ден!

— Здравей, Тим. Много ти благодаря — съвсем очевидно беше, че се радваше да го види. — Добре ли спа?

— О, да, страхотно. Мисля, че снощи малко попрекавих с червеното вино, така че беше по-скоро опиянение, отколкото сън — пошегува се момчето.

Анна се приближи до страничния бюфет и взе един грейпфрут от стъклената купа, после се настани до него.

— Кога ще пристигнат родителите ти?

— Нямам представа — вдигна рамене той. — Какви са твоите планове за днес?

— И аз нямам представа. Татко е организиран всичко до последния детайл, така че не знам дали изобщо е останало да се прави нещо. В момента наоколо има повече работници, отколкото гости — тя се загледа през прозореца. Навън вече гъмжеше от хора. — Слава Богу, че денят ще бъде хубав. Нашите са решили да направят барбекю край басейна за младежите.

— Чудесна идея. Това ще ни спести къпането преди партито и ще ни остави за известно време сами.

В този момент в трапезарията влязоха Кресидата и Саша, съвсем невзрачни без никакъв грим и още по-неугледни в развлечените

широки анцузи. Едва успели да си сипят от зърнената закуска и да си наляят кафе, двете се настаниха срещу братовчедите си и веднага засипаха Анна с въпроси за Петрок.

— Какво му попречи да дойде? — високо запита Кресида.

— Просто е решил, че не иска да присъства — отвърна момичето, сякаш въпросът беше много глупав.

— На двадесет и първия ти рожден ден? — недоверчиво възкликна Саша. — Трябва да сте се скарали.

— Казах му какво мисля за него — предпазливо продължи Анна, макар че това беше самата истина.

През масата Кресида я изглежда с присвити, зловни очи, напомнящи твърде много тези на майка ѝ.

— Мама каза, че те е зарязал — подметна тя хапливо.

Страните на Анна пламнаха.

Тим се наклони към сестрите с хладно изражение.

— Никой никого не е зарязвал. Двамата са решили да си дадат малко повече свобода и според мен ние трябва да гледаме своята си работа и да ги оставим на мира. Вие как мислите? — додаде жлъчно. Двете проявиха благоприличието да се покажат засрамени.

— Просто се притесняваме за нея — неубедително се обади Саша.

— Да бе! Не се съмнявам — измърмори под носа си момчето.

— Е, аз пък не се чувствам засегната — весело каза Анна. — Това е моят рожден ден. Днес устройваме празненството на годината и съм твърдо решена да се забавлявам.

— Браво, милото ми момиче! — изкънтя нечий глас и на прага застана Дъглас, целият сияещ, с разперени ръце.

— Здравей, татко! — тя скочи към него и той я прегърна силно, сякаш нямаше намерение да я пусне никога.

— Желая ти всичко най-хубаво по случай рождения ти ден, сладката ми!

— Много ти благодаря.

— С майка ти сме ти приготвили подарък, но ще го получиш довечера. Между другото — вметна той и я освободи от прегръдката си, — къде е тя? Никъде не можах да я открия.

Анна поклати глава.

— Нямам представа.

— Е, добре... — въздъхна баща ѝ със съжаление. — Ще си наля чаша кафе и веднага ще отида да видя как се справят в шатрата — огледа другите присъстващи в стаята. — Добре ли сте всички? Изглежда, повечето от гостите ни ще закусват по стаите си.

— Но не и аз, приятелю — съобщи Роджър, появявайки се в трапезарията с потно и зачервено лице. — Бях излязъл да потичам и сега умирам от глад.

— Пами с теб ли е? — запита Дъглас.

Роджър вдигна вежди и изгледа приятеля си, сякаш се съмняваше да не си е изгубил ума.

— Какви ги говориш? Тя никога не става от леглото, преди да чуе потропването на бучките лед в първото сухо мартини за деня.

— А да си виждал Джулия?

— Само не ми казвай, че жена ти те е напуснала в деня на годишнината от сватбата ви! — пошегува се Роджър.

Дъглас се обърна и се плесна по челото с престорен ужас.

— Да не дава Господ!

\* \* \*

Откри съпругата си и малкия им син в лятната къща. Майкъл се бе сгушил в скута на майка си, която го бе притиснала към себе си с две ръце.

— Здравейте, вие двамата — изненадано каза той. — Защо се криете тук? Всички вкъщи закусват и цяла сутрин ви търсим.

— Заварих детето да обикаля наоколо само, затова решихме да влезем вътре и да си поприказваме — обясни Джулия и се усмихна на мъжа си. Тъмните ѝ очи бяха съвсем спокойни и никой не би могъл да се досети за тревогите, които бе преживяла през нощта.

Дъглас се отпусна на колене и погали сина си по главата.

— Какво има, момчето ми? — меко попита той.

Но малкият само се извърна, скри лице в пуловера на майка си и не отговори.

— Чувства се малко нещастен — обясни тя, — тъй като смята, че довечера всички, освен него, ще имат повод да празнуват. Казах му, че днес всъщност е рожденият ден на Анна, а този на Уилям е чак след

две седмици. Годишнината от сватбата ни пък е идния вторник. Ала той все още се чувства пренебрегнат, затова му обясних, че празненството е за всички нас. Нещо като семейно събитие.

— Разбира се, че е така — побърза да се съгласи Дъглас. — Ела при мен, Майкъл — вдигна детето от ръцете на майка му, притисна го към себе си и му прошепна нежно: — Искаш ли да ти разкрия нещо? — момченцето кимна с мълчаливо примирение. — Ти се появи, когато с майка ти вече бяхме започнали да се страхуваме, че няма да имаме повече деца. Бяхме толкова развълнувани, че не знаехме какво да правим от радост. В онзи ден решихме, че си дошъл при нас, за да направиш семейството напълно завършено. И сега организираме това тържество, за да отпразнуваме твоето раждане, както и раждането на Анна и Уилям.

Майкъл впи поглед в лицето на баща си.

— И всички ли знаят за това? — попита задавено.

— Естествено, че знаят! И ще са още по-наясно, когато в края на вечерта вдигна тост за здравето на всичките си деца.

— Искаш да кажеш, че ще произнесяш реч?

Дъглас се разсмя гръмко.

— Съвсем кратка.

— И мама ли ще говори?

— Само ако пожелае.

Докато ги наблюдаваше, очите на Джулия се напълниха със сълзи. Дъглас беше такъв чудесен баща. Само за няколко минути бе успял да превърне Майкъл от тъжно момченце в засмяно дете с розови бузки, което го прегръщаше през врата щастливо и уверено, че е обичано и желано.

— Има и нещо друго — говореше в този момент съпругът ѝ. Въпреки че до твоя рожден ден има цели три месеца, ти ще получиш подарък наред с останалите.

— Страхотно! — измъкна се от ръцете на баща си малкият. — Сега може ли да отида да закуся?

Родителите го съпроводиха с поглед, докато той тичешком се отпрати към къщата, подвиквайки на кучетата да го последват.

Дъглас се отпусна на дървената пейка до жена си.

— Търсих те навсякъде.

— Така ли?

Той я погледна право в очите като човек, който няма какво да крие.

— Да не би нещо да не е наред? — попита я с тревога.

— Какво би могло да не е наред? — живо отвърна тя. — Денят ще бъде чудесен. Всички бихме могли да поплуваме в басейна, преди да поднесат обяда.

Дъглас улови ръката ѝ и ѝ помогна да се изправи.

— Целуни ме за добро утро, преди да потъна до гуша в работа.

Щом тя се наведе към него, той хвана лицето ѝ между дланите си и я целуна продължително и страстно по устните.

— Не се отдалечавай пак, моля те. Имам нужда от теб.

— Наистина ли? — Джулия се опита да прикрие тъгата в гласа си. Дявол да я вземе тая Леонора с нейните злобни клюки! Сигурно ги бе наговорила, само и само да подразни Пами Шимел. Твърдо реши да изхвърли цялата случка от съзнанието си. Единственото, което имаше значение, беше, че Дъглас беше тук заради нея и децата им и каквото и да ѝ струваше, щеше да се погрижи това никога да не се промени.

\* \* \*

Пат и Реджи, също както Вивиън и Саймън, останаха по стаите си до единадесет часа. Леонора, решила да не допусне нито миг без развлечение, се присъедини към младежите за закуска, като не спираше да се пита защо Джулия я отбягваше. *Е, на кого ли му пука*, каза си тя, докато похапваше домашно отгледани праскови и отпиваше от кафето си. С нетърпение очакваше пристигането на Уна и Кристофър. Уна беше умна и забавна, а и много ѝ се искаше да научи последните новини за новооткритите ресторанти и скоро поставяни пиеси, както и всички останали клюки от изискания мегаполис. Може би дори щеше да я покани да ѝ погостува в Лондон? Да ѝ предложи обяд в „Дафни“? Или обиколка из империята на Армани? Кратко посещение във „Воаяж“, за да се запознаят с последните писъци на модата? Защо не и да надникнат в магазините на Джоан Колинс в Харви Никълъс? Това бяха неща, за които винаги бе копняла, и тя въздъхна.

— Здравей — поздрави я влизащата в този момент Каролайн. — Ти ли си единствената от възрастните, решила да уважи закуската?

Определението накара Леонора да се намръщи.

— Денят е прекалено хубав, за да го прекарам в леглото — отбранително отвърна тя. — Помислих си, че бих могла да добавя малко към тена си, ако постоя край басейна след закуска.

— Внимавай, това много състарява — предупреди я другата жена. — Къде е Джулия?

— Един Господ знае. Върти се някъде наоколо като муха без глава. Реших да я оставя да се оправя сама.

Каролайн никога не бе харесвала зълвата на приятелката си, но едва сега разбра защо. Леонора беше изпълнена с презрение и злоба, готова да даде мило и драго, за да бъде на мястото на Джулия. И бе възпитала двете си дъщери точно в този дух.

— Джулия е отличен организатор и няма нужда от ничия помощ — сладко подметна тя.

— Сигурно имаш предвид Дъглас. Този уикенд, от първия до последния детайл, е изцяло негово дело. Жена му няма нищо общо с това празненство — упорито стисна устни Леонора.

— Ти пък откъде знаеш? Да не си седяла, кацнала на стената в образа на муха през последните три месеца? — подхвърли Каролайн с вечната си очарователна усмивка.

— Аз съм омъжена за брат му и съм наясно какво се случва в тази къща!

— Сериозно ли говориш?

— Съвсем.

Двете жени се изгледаха над масата с неприкрита неприязън.

— Много добре зная какво представлява Дъглас — с нотка на превъзходство продължи Леонора. — Той е мозъкът зад... зад всичко това — тя изразително замахна с ръка с лакирани почти в черно нокти. — Джулия е направо изгубена без него.

— Е, в такъв случай — бавно се надигна Каролайн — истинско щастие е, че го има винаги до себе си, нали? — после бързо се обърна и напусна трапезарията — висока, стройна, облечена в бели панталони и туника, понесла чашата си с кафе към градината.

По-късно, докато седеше край басейна, видя Вивиън да излиза от къщата през френския прозорец. Щом я забеляза, възрастната жена

веднага се приближи и седна до нея.

— Как си, Вивиън? Изглеждаш много по-добре.

— Скъпа, трябва да ти се извиня за снощи — беше облечена в лека синя рокля от лен и грижливо гримирана. — Наистина не бях съвсем на себе си. По едно време дори се опасявах, че ще припадна. Мислиш ли, че някой друг е забелязал?

— Повечето вероятно са си помислили, че си просто малко повесела от обикновено — увери я Каролайн. — Каж ми, какво точно се случи? Защо се налага да вземаш успокоителни?

Очите на Вивиън бяха пълни с болка.

— Не бих искала никой да узнае, най-вече Джулия...

Другата жена я изгледа остро.

— Какво има?

— Открих бучка в гърдата си и съм ужасена, че може и се окаже рак — отвърна с натезал, от едва потисканите сълзи, глас възрастната жена.

— О, Вивиън! Но може и да се заблуждаваш. Вероятно ще излезе най-обикновена киста. Кога я забеляза?

— Преди няколко дни. О, миличка, да знаеш само какво облекчение е да споделиш с някого. Едва не полудях от тревога...

— Какво? Искаш да ми кажеш, че не си казала дори на Саймън? — невярващо я погледна Каролайн.

— Реших, че нямам право да провалям уикенда на съпруга си, нито пък на Джулия — поклати глава майката на приятелката ѝ. — Точно затова взех успокоителните. Все никак трябваше да преживея тези дни.

— Но да ги смесваш с алкохол, е много опасно! Затова се чувстваше толкова зле снощи!

— Зная. Беше глупаво от моя страна. Реших да се откажа от тях, още повече че ми се иска довечера да изпия чаша шампанско — в гласа ѝ беше събрана много тъга и погледът ѝ накара сърцето на младата жена да се свие съчувствено.

— Нали ще отидеш на лекар веднага щом се прибереш у дома? — настоя меко Каролайн и улови ръката на Вивиън, все още гладка за възрастта ѝ, без обичайните изпъкнали вени.

— Да, точно това ще направя. По един или друг начин трябва да разбера какво е, за свое собствено успокоение. А сега ще ми обещаеш



ли да не казваш на никого, миличка?

— Обещавам — съгласи се другата жена, давайки си сметка, че така действително е най-добре. Ако се разчуеше, Джулия щеше да бъде съкрушена, а Саймън щеше да изпадне в отчаяние. Цялото семейство обожаваше Вивиън заради нейната доброта, нежност и красота. Дори сега — с побеляла коса, напомняща цвета на старо злато, и стройната си фигура — тя изглеждаше изискана — като по-светло копие на Джулия, при това не много по-старо. Ако ѝ се случеше нещо, всички щяха да бъдат покрусени. — Сигурна съм, че всичко ще се оправи — добави успокоително тя. — И запомни, че каквото и да се окаже, си го открила в самото начало.

\* \* \*

Дъглас наистина се забавляваше. Екипът от декоратори беше пристигнал още в седем часа сутринта с три камиона, пълни с кашони с цветя, клони от дървета, мъхове и огромно количество свеж бръшлян. Надонесоха и множество гирлянди от зеленина, украсени с панделки, както и клонки от френско грозде.

— Как върви? — непрестанно питаше той, докато наблюдаваше работата им с преценяващ поглед, нетърпелив да види крайния резултат.

— Много добре. Движим се по план.

— Радвам се. Веднага ще наредя да ви донесат още кафе.

След това се запъти, за да се срещне с главния готвач, който стриктно следеше неколцината си помощници в подвижната кухня. До грандиозната вечеря оставаха само няколко часа и Дъглас искаше да е сигурен, че всичко ще бъде наред. Стиснал папката с листове в ръката си, той пресрещна Лорънт, под чието вещо ръководство се приготвяха сто и петдесет омара.

— Имаш ли нещо против заедно да прегледаме менюто за довечера? — това не беше въпрос, нито заповед и мъжът, главен готвач в „Бътерфлай“, познаваше шефа си достатъчно добре, за да си позволи да му отговори, че в момента е прекалено зает.

— Разбира се, мосю — избърса ръцете си в една кърпа и се отправи към масата в ъгъла, отрупана с телефони, факс и купчина

фактури от доставчиците.

Тази част беше любимата на Дъглас. Това беше всъщност и основната причина, поради която се бе задържал толкова дълго в този бизнес. Изборът на храната и начинът, по който да бъде приготвена, уточняването на менюто и листа с подходящите към него вина. Грабна един сгъваем стол, настани се срещу Лорънт и се залови за работа.

— Така. Значи започваме с топли миди с праз и задушени скариди — зачете от записките си той.

— Да — потвърди готвачът. — Охладени стриди в глинен съд, задушени с праз.

— С тях ще сервираме „Ризлинг“, реколта 1994-а. После минаваме на панирани жабешки бутчета с керевиз, придружени от същото вино, но този път реколта 1988-а — продължи Дъглас.

— Да, мосю. Жабешките бутчета пристигнаха тази сутрин. Ще ги поднесем обилно посипани с магданоз.

— Чудесно! — засия шефът. Това беше райска вечеря. Хората щяха да говорят за предложените им ястия с години и... без съмнение щяха по-често да резервират маси в „Бътерфлай“, за да се наслаждават отново и отново на преживяното удоволствие. — След това идват печените омари в пикантен сос с орехи и копър. Нали така?

— Точно така. Омарите и червеното вино от бургундско грозде от 1994 година. Великолепна напитка. Много ще върви с храната.

— А след това? — продължи да сверява записките си Дъглас. — А, да. Елзаските гълъби с гъши пастет и гарнитура от прясно зеле. Смятате ли да завиете месото в зелени листа?

— Разбира се, мосю. Гълъбите ще бъдат сварени, обезкостени и намазани с гъшия пастет. После ще ги увием в листа от зеле и ще ги допечем само няколко минути, така че зеленчукът да запази цвета си. Към тях ще добавим задушени моркови и целина.

— Отлично. Искам предварително да се увериш, че гълъбите са сочни и имат повечко месо. И така, ще приключим вечерята с топли захаросани ябълки с фъстъчен крем и ванилов сладолед — внезапно той се намръщи и върху лицето му се изписа колебание.

— Да, мосю? — притеснено го погледна готвачът.

— Хмм... — заекна Дъглас, сякаш за момент изпита силна болка. — Не съм сигурен...

Лорънт го изгледа с тревога.

— Вече всичко е готово, мосю.

— Известно ми е — разтърка лице Дъглас и за готвача нямаше съмнение, че пред шефа му стои трудна за решение дилема. — Ягодите са прекалено тривиално ястие за месец юни... както впрочем и малините, но... — измърмори той. — Искаше ми се да предложи на гостите си нещо съвсем различно... оригинално... но сега не съм сигурен...

— Твърде късно е да правим промени в менюто — обзет от паника възрази Лорънт.

— Но ябълките са нещо прекалено обикновено! — извика неочаквано Дъглас. — Как изобщо ни е хрумнало, че бихме могли да направим нещо оригинално с ябълки? — хвърли поглед към часовника на ръката си и грабна един от телефоните. — Ти си прекалено затрупан с работа, за да се заемеш да приготвяш тепърва друг десерт, а и нямаш достатъчно помощници, така че... Ало? Дайте ми Марко! Бързо! — изкрещя в слушалката.

— Марко? От „Смартс“? — задъха се Лорънт, сякаш се готвеха да му нанесат смъртна обида.

— Вината е моя, не твоя — опита се да го успокои Дъглас и го потупа приятелски по рамото.

— Ще повикате Марко... тук?

Шефът си даде сметка, че ако не прояви такт, като нищо можеше да се пролее кръв. Двамата готвачи бяха непримирими врагове до такава степен, че се бе принудил да издаде заповед до никой от тях да не достига информация какво е седмичното меню в ресторанта на другия.

— Марко, ти ли си? Слушай сега. Решил съм да предложи на гостите си избор от няколко вида пудинг. Да, да, тази вечер. Можеш ли да уредиш да приготвят и да ми доставят около триста малки летни сладкиша? Със заливка от крем. Не, не, чакай, забрави за крема. Само обикновени сладки с червени стафида, малини, ягоди... къпини, стига да можеш да намериш... Естествено, зная, че е юни, но ти си в състояние да вършиш чудеса. Сигурен съм, че можеш, затова много разчитам на теб. Какво? Имате няколко пакета във фризера? Ето, нали ти казах! Направи няколко в повече, но искам на всяка цена да ми изпратиш триста бройки най-късно до осем и половина. Става ли? Ще се справите ли? Впрочем колко маси имате резервирани за обяд?

Лорънт бе потънал в презрително мълчание, като отхвърлен известен артист. Щом Дъглас затвори телефона, той го погледна натъжено.

— В менюто, което ми дадохте, мосю, беше записано само ябълков пудинг. А ето че сега искате летни сладкиши. При това с плодове от фризера!

— Ще предложим и от двата вида, приятелю. Не се притеснявай. Ти свърши чудесна работа и довечера, по време на речта си, бих искал да дойдеш в палатката, за да мога да ти благодаря пред всичките си гости. Не се съмнявам, че повечето от тях биха желали да се запознаят с човека, предложил им такава великолепна вечеря.

На готвача му бяха необходими няколко минути, за да възстанови накърнената си гордост, но след като бе отрупан с толкова много похвали, най-сетне отстъпи.

— А преди вечеря ще ни бъде поднесен аперитив, нали? — върна деловия тон шефът.

— Да, мосю — отвърна другият, възвърнал широката усмивка на лицето си.

\* \* \*

— Готвачи! — извика Дъглас към Джулия, когато се натъкна на нея в градината няколко минути по-късно. — Повечето се държат като глупави примадони — и накратко ѝ разказа какво се бе случило.

Тя го изгледа смаяна.

— Как си могъл да постъпиш така? Не се учудвам, че Лорънт се е разстроил толкова.

Той сви рамене.

— Това няма да му коства никакви допълнителни усилия, но за сметка на това ще обере лаврите довечера. Не разбирам за какво е целият този шум — дари я с една от своите сияйни усмивки, запазени за моментите, в които осъзнаваше, че не е прав, но не искаше да си го признае. — Не мога да се спра. Салфетките за масите, които трябваше вече да са доставени, са изчезнали някъде по пътя и трябва да ги открия — и с широка крачка се отправи към единия от камионите на доставчиците.

— Ще капнеш от умора, още преди да е започнало празненството — подвижна след него тя.

Дъглас само махна с ръка в отговор и изчезна от погледа ѝ.

В същия момент по алеята се зададе кола и спря бавно, почти неохотно, пред входа на къщата. Джулия я позна веднага.

— Крис! Здравейте! Толкова е хубаво да ви видя тук! — извика тя, докато брат ѝ изключваше двигателя.

Кристофър излезе пръв. Изглеждаше уморен и мрачен, но лицето му засия в усмивка веднага щом сестра му се хвърли към него и го прегърна силно.

— Как си?

— Много добре — припряно отвърна той, очевидно, без да се замисли.

Уна също слизаше от колата, елегантна в кремавите си панталони и сако, допълнено от дълъг пурпурен шал. Черната ѝ коса блестеше, лицето ѝ бе застинало в ледено изражение.

— Здравей, Джулия.

— Уна, скъпа! — целуна я по двете страни домакинята. Двете никога не се бяха чувствали близки и не бяха споделяли помежду си. Единственото общо между тях беше Кристофър и, разбира се, Тим, когото Джулия искрено обичаше. Но някак си бяха успявали да поддържат прилични взаимоотношения, така че никой от страни не би могъл да допусне каква огромна пропаст зееше между тях. Днес обаче поведението на брат ѝ и снаха ѝ можеше да се нарече открита враждебност между съпрузи, които без съмнение се бяха скарали жестоко.

— Ела да се видиш с мама и Саймън — предложи тя. — Те очакваха пристигането ви с нетърпение. Седнали са край басейна с Тим и останалите младежи — докато говореше, ги поведе през терасата надолу по каменните стъпала.

— Е, как върви подготовката, сестричке? — попита Крис, докато я следваше с лекота по пътеката. После погледна към моравата. — Сигурна ли си, че тази шатра е достатъчно голяма?

— Огромна е, нали? — засмя се тя, изпълнена от щастие, че го вижда. Обърна се към Уна, която вървеше след тях, запазила ледено мълчание. — След като очакваме толкова много гости, без да броим

работниците, наети от Дъглас, наистина ще се нуждаем от всеки сантиметър пространство.

Снаха ѝ отправи към нея странен поглед, сякаш беше казала нещо безумно. *Винаги* го прави, мислено отбеляза Джулия, припомняйки си как всеки път, когато си позволише да се пошегува или да подхвърли закачлива забележка, другата се взираше в нея, като че ли я упрекваше, че говори глупости.

— Какво е замислил мъжът ти за довечера? Някакво представление? — продължи брат ѝ, без да обръща внимание на съпругата си.

— Ще бъде изненада за всички, затова никой няма да бъде допуснат в палатката до последната минута — отвърна Джулия, като този път дори не се опита да включи Уна в разговора.

Анна, Уилям и Майкъл бяха в басейна, а Тим, Кресиди и Саша играеха на водна топка. Откъм водата се носеха плясъци и изблици на смях, докато двата отбора гонеха топката под погледа на Саймън, който се бе присъединил към Вивиън, Каролайн, Пат, Реджи, Леонора и Роджър. С лека почуда домакинята отбеляза, че Пами не се виждаше никъде.

След като Кристофър се поздрави с майка си, баща си и сина си, последваха ръкувания и размяна на целувки, и с останалите. Уна стриктно се придържаше към приличието, но беше прекалено мрачна, прекалено студена за тази сърдечна компания от родители и приятели. В сравнение с нея дори Леонора изглеждаше по-дружелюбна.

Морган изнесе кафе, чаши с портокалов сок и кутии кока-кола, младежите наизскачаха от басейна и смеейки се, се настаниха около масата, за да си побърбят. Беше прекрасен топъл и слънчев ден. Добра поличба за довечера, помисли си Джулия, доволна да забележи, че Анна стоически поддържа доброто настроение на гостите.

— Питър също ще пристигне скоро, нали? Тогава семейството ще бъде пълно — подхвърли Пат.

Леонора погледна часовника си, имитация на Гучи.

— След няколко часа, предполагам.

Пат протегна обутите си в бели сандали крака, изтегна се на шезлонга и се усмихна доволно.

— Тук е прекрасно, не намирате ли?

— Наистина — съгласи се снаха ѝ с натежал от завист глас. — Бих искала да живея на подобно място.

На няколко метра от тях Кристофър разговаряше с Тим, докато отпиваше от кафето си.

— Наред ли е всичко при вас, татко? — питаше момчето, разменяйки по този начин обичайните роли между баща и син.

Крис го изгледа учудено.

— Да, разбира се. А как е при теб? Харесва ли ти Единбург?

Тим кимна.

— Много съм доволен. Намерих си няколко нови приятели. Мисля да прекарам по-голямата част от август в Италия. Имах намерение да ви кажа. Поканиха ме да погостувам в една вила и смятам, че ще бъде чудесно.

*Птичето вече излита от гнездото*, помисли си бащата и усети как сърцето му се свива. Струваше му се като че ли едва вчера отмина времето, когато синът им бе малък и изцяло зависеше от тях.

Щом Тим се изправи и тръгна да свали мокрия си бански и да се преоблече, Кристофър се опита да улови погледа на сестра си.

— Трябва да поговоря с теб — каза ѝ шепнешком.

С почти незабележимо кимване тя стана и измърмори, че трябва да свърши някаква работа в къщата. Брат ѝ бе споделял с нея всичко, още откакто беше малко момче, и сега можеше ясно да долови, че нещо го тревожи.

Той я погледна с благодарност. *Тя ще ме посъветва какво да правя. Как да се измъкна от тази каша*, мислеше си той, докато я следваше бавно, така че да не предизвика подозренията на съпругата си.

\* \* \*

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Пами, като пресрещна Дъглас, който бързешком изскочи от шатрата с мобилен телефон в едната ръка и папка с листове в другата. Той внезапно спря и я изгледа с празен поглед.

— *Да ми помогнеш ли?* — повтори като ехо, сякаш му бе предложила нещо необичайно. Но жената не се отказа.

— Както знаеш, интериорът е моята специалност. Така че ако имаш нужда от професионален съвет...

— Мила моя, много любезно от твоя страна, но Джон и хората му държат нещата под контрол. А сега, ако ме извиниш, трябва да проведа няколко телефонни разговора...

Тя настойчиво сложи ръка на рамото му.

— Нека да поговорим утре, Дъглас, когато празненството е свършило и ще си по-спокоен. Искам да ти направя едно предложение. От списание „Идеален дом“ в Щатите се интересуват от мен и от работата ми. Искат да ми възложат собствена рубрика и да ме направят международен консултант по интериора. Вече обзаведох един апартамент в Париж и вила точно до Рим. Божичко, там изсипах тонове розов мрамор! Но сега имам нужда от характерна английска къща в провинцията. Какво ще кажеш? Бих могла да преобразя изцяло целия приземен етаж и като на най-добър приятел на Роджър да ти направя голяма отстъпка естествено. Това би било полезна реклама както за теб, така и за ресторантите ти, не мислиш ли? — тясното ѝ лице с тъмни очи му напомняше на енергична маймунка.

Дъглас ѝ отправи най-любезната си усмивка.

— Какво момиче си ти, мила моя Пами! Виж сега, идеята ти е прекрасна и е много мило, че ми отправяш такова предложение, но Джулия обзаведе наново всички стаи на долния етаж преди малко повече от година, а не можем да си позволим да променяме обстановката толкова често. Все пак ти благодаря, че мислиш за нас. Оценявам го високо. А сега трябва да побързам. Наистина се налага спешно да проведа няколко телефонни разговора.

Като махна с ръката, в която държеше документите, и ѝ се усмихна очарователно, той изчезна по посока на къщата. Пами остана загледана в него, изпълнена едновременно с раздразнение, задето беше отблъсната, и с възхищение от неговата енергичност.

\* \* \*

— Не зная какво да правя, дявол да го вземе — призна Кристофър, след като бе разказал на Джулия всичко за Барбара. — Луд



съм по нея и не мога да мисля за нищо друго. Тя е съвсем различна от Уна. Толкова топла и отзивчива, при това искрено ме обича.

— И сега жена ти е научила за нея? — пребледняла от изненада, попита сестра му.

Той кимна.

— Позвъни ми от Аскът, когато Барбара говореше нещо и се смееше. Никой от двамата дори не допусна, че може да е тя. Ако само не бях забравил да си изключа мобилния! При това тя дори нямаше телефон в себе си.

— Но се е оказала в безизходица наскрбена в Аскът, затова никак не е чудно, че е била отчаяна — отбеляза Джулия. — Било е ужасно от твоя страна да я зарежеш така, Кристофър. Не допусках, че си способен на такава постъпка. Честно казано, не я обвинявам, че е побесняла. И веднага след това да открие, че си се втурнал в града, за да бъдеш с друга жена...

— Добре, добре. Няма нужда да ми го натякваш, още повече че бях уредил да я върнат обратно в Лондон. Разбира се, не бих могъл просто да я зарежа там. Ричард ме увери, че ще я закара у дома, а после всички ще отидат заедно на вечеря — отвърна той недоволено. Беше смутен, задето сестра му за първи път не проявяваше съчувствие и не заставаше на негова страна.

— И след като най-сетне е успяла да се прибере...? — насърчи го Джулия.

Кристофър я погледна наскрбено.

— Аз я чаках вкъщи. Наемната кола се върнала в Аскът да ги вземе и тя си дойде едва към единадесет. И тогава на стана каквото стана.

— Мога да си представя!

— Нарече ме с всички обидни имена, за които се сетиш, каза, че ще поиска развод и ще предяви претенции към всичко. Закани се да ме съсипе по всички възможни начини. Накрая — добави той, сякаш правеше на сестра си някаква голяма услуга — успях да я убедя да остави нещата такива, каквито са, поне до края на тази седмица и да не позволи Тим да разбере, че имаме проблеми. Но какво ще стане в понеделник, когато се върнем в Лондон? Копнея да изживея остатъка от живота си с Барбара, но не мога да си позволя развод.

Джулия се надигна от мястото си. Цялата трепереше, лицето ѝ бе преbledняло, очите ѝ светеха с опасен блясък.

— Няма да се преструвам, че харесвам Уна, защото не е истина, но тя е твоя съпруга. Ти сам избра да се ожениш за нея, а ако не мога да приема нещо, това е неверен съпруг. Наистина съм възмутена, че си постъпил по този начин, Крис. И много разочарована — оставаше ѝ съвсем малко да се разплаче.

— Я почакай, ако обичаш — гневно повиши глас той. — Защо изведнъж започна да се държиш толкова високомерно? Та ти отдавна знаеш, че не съм щастлив. Бих я изоставил още преди години, но се въздържах заради сина ни, а и защото си давах сметка колко би ми струвала подобна раздяла. Но аз съм само на четиридесет и две години, Джулия! Все още съм достатъчно млад, за да започна живота си отново и дори да имам други деца. Освен това обичам Барбара.

— И все пак въпросът с Уна остава открит — додаде тя по-меко.

— Теб това какво те касае?

Джулия вдигна поглед към него и в познатите черти на брат си видя целия егоизъм на мъжа, подклаждан от сексуалните му желания.

— Касае ме само дотолкова, доколкото в създалата се ситуация все някой ще бъде наранен. Независимо дали ще бъде мъж или жена.

— Фактът, че довечера ще отпразнуваш двадесет и пет годишнината от сватбата си, не те превръща автоматично в светица! — рязко каза той.

Тя се извърна, дълбоко възмутена и оскърбена от поведението му. „*Наистина ли брачната клетва не означаваше нищо тези дни?*“, не преставаше да се пита.

— А какво ще стане с Тим? — каза на глас.

— Джулия... — въздъхна Кристофър. — Дойдох при теб за съвет, а не да ми изнасяш лекция.

— Е, по-добре да не го беше правил. Аз съм най-неподходящият човек, с когото би могъл да обсъждаш изневярата. Защото тя е нещо, което не бих могла да понеса.

Съвсем объркан, той се намръщи. Не беше типично за нея да се държи така осъдително и се запита какво ли стоеше зад това. А тя се обърна и напусна стаята, без да поглежда назад.

\* \* \*

Щом се озова сама в спалнята си, Джулия седна пред огледалото на тоалетната си масичка и започна автоматично да разресва косата си, докато мислите ѝ блуждаеха на километри от нея. Думите, изречени от Леонора предишната вечер, отново се върнаха в съзнанието ѝ. „Разбира се, че е имал любовни авантюри...“ Те я караха да се чувства психически затормозена, изпълваха я с ужасяващото чувство на несигурност и страх, че може да бъде отхвърлена. Някъде дълбоко в нея малкото момиченце крещеше: „Не можеш да ме изоставиш! Имам нужда от теб!“, но този вик се смесваше със спомена за майка ѝ, полудяла от мъка при новината, че Гуидо е загинал. Сърцераздиращите вопли на Вивиън бяха толкова покъртителни, толкова неконтролируеми, че се запечатаха завинаги в паметта ѝ като едно усещане, че трагедията беше само нейна, а баща ѝ бе сложил край на живота си умишлено, с единствената цел да я лиши от любовта си. Тогава беше на четири години, но не бе достатъчно голяма, за да разбира всичко, и въпреки че майка ѝ веднага бе натъпкана с успокоителни, а тя самата — бързо отведена от бавачката си, бе отнесла ехото на страданието завинаги в сърцето си. И сега, вече възрастна, продължаваше в мислите си да свързва загубата на близък човек с изневярата, защото и двете представляваха някакъв вид смърт.

*Но как бе възможно Кристофър да има тайна връзка, продължаваше да се пита тя, макар да осъзнаваше, че въпросът е абсурден. И какъв неприятен начин за Уна да го открие. Това беше агония, каквато не пожелаваше дори на най-върлите си врагове.*

Като подсили червилото си и пръсна още от любимия си парфюм, Джулия напрегна всички сили, за да дойде на себе си. Моментът не беше подходящ да се рови из най-тъмните кътчета на съзнанието си. Отвън я чакаха гости, за които трябваше да се погрижи, а и вече долавяше аромата на пържоли и наденички, печени на барбекюто с дървени въглища, недалече от басейна. Беше време за обяд.

\* \* \*

Нанси Греъм се върна в дома си с таксито на мистър Милър малко след дванадесет и половина. Тя също можеше да усети миризмата на печено месо откъм двора на семейство Рътърфорд и носът ѝ се сбърчи като на териер, надушил нещо интересно.

Тя погледна през прозореца на всекидневната си, откъдето се виждаше покривът на голямата шатра. Оживлението и шумът от съседния двор непрекъснато се увеличаваха през последните няколко дни и довечера щяха да стигнат връхната си точка. Нанси се усмихна на себе си и очите ѝ блеснаха злобно. Тази вечер, след като съсипеше омразното семейство, щеше да изпита огромно удовлетворение, подсилено от пикантната подробност, че на крушението им щяха да станат свидетели журналисти от всички медии, които, според слуховете из селото, щяха да се изсипят на тумби в дома им. За първи път от много години насам тя се разсмя на глас. Рътърфордови си го заслужаваха заради стреса, на който я бяха подлагали в продължение на три дълги години. Тази сутрин бе уредила подробностите и бе дала инструкции на мистър Милър. Оставаха още само няколко часа до, както го наричаше, Големия удар.

\* \* \*

Пат пресрещна Анна, която се спускаше тичешком по стълбището, след като се бе преоблякла в бледосиня ленена пола за обяд.

— Скъпа, това е за теб — каза тя и подаде на момичето плоска кутийка от синьо кадифе. — Подаръкът е от дядо ти и от мен и решихме да ти го поднесем преди празненството — не искаше да си признае, че щеше да се задави от вълнение, ако трябваше да ѝ го поднесе пред всички останали гости.

— Бабче! — засия от задоволство момичето. — Съвсем бях забравила, че днес е рожденият ми ден — внимателно отвори кутийката, досещайки се по фината материя, че по всяка вероятност е викторианска. В днешно време вече не се произвеждаше копринено кадифе.

Догодката ѝ се оказа вярна. В легло от бял сатен лежеше наниз от перли с изящна диамантена закопчалка.

— Господи! — вторачи се тя с невярващи очи в колието, осъзнавайки веднага каква би могла да бъде цената му и давайки си сметка с колко малко средства разполагат родителите на баща ѝ. — О, великолепни са! — прегърна баба си и я притисна силно. — Благодаря ви, много благодаря! Ще си ги сложа още довечера.

— Не си длъжна, миличка. Няма да се обидя, ако не подхождат на роклята ти.

— Разбира се, че ще ги нося. Никога не съм имала истински перли. О, бабче, чудесни са! А къде е дядо? Искам да благодаря и на него.

Пат се усмихна нежно на любимата си внучка. Младото лице на Анна сияеше от задоволство и радостта ѝ бе искрена за първи път, откакто бе научила, че приятелят ѝ няма да присъства на празника.

— Той е в кабинета с баща ти, за да изпият по чашка преди обяда.

— Но първо ще си ги сложа — момичето се втурна към огледалото, окачено в далечния край на коридора, и внимателно повдигна перлите от кутийката. В следващия момент се обърна към баба си: — Погледни! Не са ли свършени? — фините камъни лежаха в редица около шията ѝ, меко проблясвайки на фона на загорялата кожа.

— Наистина ли ти харесват, мила?

Анна отново целуна сбръчканата буза.

— Това е най-хубавият подарък, който някога съм получавала. Хайде да идем да намерим дядо и останалите. Нямам търпение да се похваля на всички.

\* \* \*

Уна бавно се разхождаше по осеяната с лайкучка пътека, отдадена на мъчителните си мисли и копнееща единствено да бъде оставена насаме с тях. Отдалече чуваше Джулия да вика всички за обяд, но вече бе изгубила апетита си. Целият ѝ живот се бе сринал и усилието да се преструва, че всичко е наред, ѝ се струваше убийствено. Защо изобщо бе дошла? С надеждата, че тази любовна връзка ще бъде преустановена веднага и никой нямаше да разбере

какво се беше случило? За да се види с Тим? За момент се замисли върху това и осъзна, че никога не бе била близка с единственото си дете. Дори когато той бе съвсем малък. Раждането и бебешкият период, преминал неусетно през детството към по-зряла възраст, бяха отминали покрай нея, без да я докоснат. Сякаш никога не бе имала син... освен като в някакво смътно желание да говори за него в обществото или да изпитва известна гордост, когато се срещаше с жени с проблемни деца. Тим никога не им бе причинявал безпокойство или някаква тревога. Спретнато и спокойно момче в училище беше отличник, и сега се справяше също толкова добре в университета. Навярно, осъзна тя леко шокирана, именно защото беше толкова предсказуем, той я отегчаваше до смърт?

— Ехеей! Кой е там? Уна?

Веселият мъжки глас, раздал се откъм гърба ѝ, я накара да спре рязко и да се обърне. Беше Роджър, загорял, със сияещо лице, облечен в бели памучни панталони и синя, отворена около врата, риза.

— Обядът е готов — съобщи той. — Идваш ли?

Тя се поколеба, но веднага си даде сметка, че ще изглежда странно, ако не се появи.

— След минутка. Просто се разхождах из градината — отвърна му, оглеждайки лавандуловите храсти, оградящи пътеката. — Много е красива.

Мъжът кимна енергично.

— Дъглас я поддържа безупречно — огледа цветята, като че ли ги виждаше за първи път. — Радвам се, че довечера времето ще е хубаво.

— Така е — тя стоеше изправена, поставила ръка на кръста — приятна, стройна жена с късо подстригана, добре поддържана черна коса и яркочервени устни. Напомняше му за рисунките на модели в списанията, направени с няколко дръзки движения от ръката на някой художник. Но само до момента, в който видя как раменете ѝ се разтресоха и разбра, че тя плаче.

— Уна, добре ли си?

Жената рязко се отдръпна от него, почти загуби равновесие върху обувките с високи токове, но успя да закрие очите си с ръка.

Той пристъпи напред, обгръщайки с ръка раменете ѝ. При по-обичайни обстоятелства никога не би си позволил подобна

фамилиарност, но сега беше ясно, че тя е много разстроена.

— Да не сте се скарали с Кристофър?

— По-лошо... той има връзка с друга... — изхлипа тя и сълзите ѝ закапаха върху безупречната ѝ бяла рокля.

Роджър трябваше да признае пред себе си, че изобщо не е изненадан. Уна изглеждаше като жена, която е истински айсберг в леглото — толкова скована и студена, че да правиш любов с нея, би било все едно да скочиш в Северния ледовит океан. Ако съпругът ѝ бе кривнал от правия път, никой не би могъл да го обвини. Но все пак малко вероятно беше да иска да се разведе с нея. Това би било доста скъпо удоволствие.

— Сигурен съм, че е само временно състояние. Той никога не би те изоставил — каза ѝ, като се опитваше да ѝ внуши, че мъжът ѝ я обича прекалено много, за да предприеме подобна стъпка. — Повечето съпрузи имат такива моменти, както ти е известно.

— Но не и Крис — отвърна тя.

— В такъв случай сигурно преживява кризата на четиридесетте. Предлагам ти да се опиташ да го върнеш при себе си. Опитай някоя от старите, изпитани тактики за прелъстяване. Мъжете обичат от време на време да ги поглезят.

— Като човек с два брака зад гърба си и известен с безбройните си приятелки, сигурно наистина си в правото да даваш съвети — сряза го Уна, като триеше сълзите си, опитвайки се да изглежда спокойна. — Той ме унижи пред приятелите ни, а това няма да му простя никога. Дойдох тук, само защото не исках да разочаровам Джулия. Веднага щом се върнем в Лондон, ще подам молба за развод.

Роджър се обърна към нея стреснато.

— Не е ли малко прибързано? Не смяташ ли, че заслужава да му дадеш още един шанс?

Бледото, изваяно лице, обърнато към него, беше неумолимо.

— В никакъв случай. Никой не може да ме прави на глупачка и да остане ненаказан...

— Но, Уна... — той се опитваше да я догони по пътеката, докато се връщаха към мястото, където Кристофър и останалите вече се бяха събрали около барбекюто. — Не предприемай нищо необмислено. Помисли си за Тим. Той ще бъде много огорчен, ако с баща му се разведете.

— Ето нещо, което Крис трябваше да предвиди, преди да хукне подир оная курва!

— Ама наистина ли ти каза, че си има любовница? — смутено попита Роджър. За него единадесетата Божия заповед гласеше: „Никога не допускай да те хванат, но ако това се случи, за нищо на света не признавай!“.

— Не се наложи — изстреля тя през рамо.

Двамата се присъединиха към останалите и той мълчаливо ѝ предложи чаша уиски. Тя беше възвърнала спокойствието си дотолкова, че дори няколко минути по-късно той я забеляза увлечена в разговор с Вивиън, при това със съвсем нормален глас. Дали сълзите, на които бе станал свидетел, не бяха крокодилски, или все пак бе успяла да потисне наранената си гордост?

— Къде беше, сладурче? — прошепна в ухото му Пами. Тя дъвчеше пилешко бутче и силно начервените ѝ устни се движеха равномерно около устата ѝ. — Какво толкова си говорехте с Уна? Нямахте ви цяла вечност.

— Нищо особено — неопределено отвърна той. — Смятам да си взема нещо за ядене — и тръгна към горещата скара, отрупана със сочно месо, за да напълни чинията си.

— Точно така, скъпи — догони го гласът на момичето. — Трябва да събираш сили за довечера.

Седнали един до друг на каменните стълби пред къщата, с чинии в ръце, Уилям и Стефани се оказаха сами за първи път, откакто той бе напуснал леглото ѝ същата сутрин. Разговаряха шепнешком, тъй като обсъждаха дали трябва да заживеят заедно след завръщането му от продължителното пътуване.

— Но ние ще бъдем в различни университети — отбеляза тя. — Аз заминавам за Нюкасъл, а ти отиваш в Единбург. Мислех, че ще живееш в един апартамент с Тим.

— Говоря ти за ваканциите — обясни той. — Защо да не си намерим някоя мансарда в Лондон? Така ще можем да прекарваме по четири месеца заедно всяка година.

Очите на момичето засияха.

— В такъв случай и двамата трябва да си намерим работа, за да си плащаме наема, но това няма значение, нали?

Уилям не беше толкова сигурен.



— Татко би могъл да се погрижи за жилището.

— Не можеш да искаш това от него — отказа решително тя и русата ѝ коса, хваната на опашка, се разлюля. — Докато се върнеш, и двамата ще сме навършили деветнадесет. Крайно време е да си стъпим на краката и да се оправяме сами.

— Но нали ще трябва да учим дори през ваканциите?

— И какво от това? Ще си намерим работа на половин ден. Бихме могли да обслужваме няколко маси в някой от ресторантите на баща ти. Или дори да мием съдовете. Нямам нищо против.

Той я изгледа поразен.

— На татко едва ли ще му хареса.

— Тогава ще отидем в друго заведение. Хайде, скъпи! Гледай по-оптимистично! Не ми казвай, че съм се забъркала с разглезено мамино синче!

— Не, разбира се — оправда се той, — но все пак...

— О, Господи! Уил, миличък, наистина трябва да пообиколиш света, за да се позакалиш, нали?

Младежът се изчерви силно и скочи на крака.

— Нямам намерение да рискувам образованието си, за да си изкарвам нищожни джобни пари — каза с всичкото достойнство, което успя да събере.

Стефани също се изправи.

— Разглезен глупак! — извика тя, без да я е грижа кой би могъл да я чуе. — Не искам да се връщаш в леглото ми, докато не пораснеш!

\* \* \*

Питър Рътърфорд пристигна в три часа и заля домакините с порой от извинения заради закъснението си.

— Мислех, че никога няма да успея да се измъкна. Няколко родители искаха да говорят с мен за успеха на децата си, а в Салисбъри движението беше невъзможно — обясни той.

На петдесет години, Питър не бе успял да се запази колкото Дъглас. Макар да беше с две години по-малък, всъщност изглеждаше доста по-възрастен. Заседналият начин на живот го бе изгърбил, сякаш постоянно носеше някакъв товар на плещите си, докато брат му се

движеше наоколо с лекота, независимо от едрото си тяло. Гласовете им също бяха различни — еднакво заповеднически, но при Питър се усещаше примес на педантизъм, докато този на Дъглас беше плътен и темпераментен. Сякаш големият беше израснало дърво, отрупано с цветове и свежи листа, докато по-малкият наподобяваше съсухрен клон, поразен от отдавна паднала гръмотевица. Нямаше никакво съмнение, че единият притежаваше чар, от какъвто другият бе напълно лишен. И никой не беше по-наясно с това от Леонора. Днес обаче тя поздрави съпруга си със задоволство, сякаш искаше да каже: „Може и да не е постигнал кой знае какво, но поне е само мой“.

Беше забелязала отчуждението между Уна и Кристофър и веднага се бе досетила за причината. Питър може и да не беше мъжът, за когото ѝ харесваше да бъде омъжена, но поне не ѝ беше изневерявал. Достатъчно разумна, за да си даде сметка, че е по-добре да живее с него, отколкото сама, тя го посрещна с искрена радост.

— Здравей, скъпа — отвърна ѝ той, леко изненадан. — Как прекарахте с момичетата тук вчера?

Тя реши да не обръща внимание на баналността на въпроса му.

— О, чудесно. Много жалко, че не можа да дойдеш по-рано.

В този момент се появи Дъглас, стисна здраво ръката на брат си, потупа го приятелски по гърба и гръмко го увери колко се радва, че го вижда отново.

— Нашите умират от нетърпение да те видят. Идвай с мен. Обядвал ли си? Да ти предложи нещо? Може би едно питие като начало?

Джулия наблюдаваше двамата братя да се отдалечават рамо до рамо, после улови погледа на Леонора. Жената се усмихваше.

— Те наистина обичат да са заедно, нали? — отбеляза тя.

Домакинята кимна утвърдително.

— Много се радвам, че Питър най-сетне пристигна. Пат и Реджи очакват този момент, откакто са дошли.

— И не само те — за своя собствена изненада отвърна Леонора.

\* \* \*

Към пет часа следобед гостите започнаха да напускат басейна и да се оттеглят в стаите си на чаша чай, да поговорят, да погледат телевизия, да си вземат душ, а по-възрастните да подремнат. Дори оживлението на моравата беше намалено, защото трескавата подготовка беше приключила. Шатрата изглеждаше като огромен закотвен кораб, чийто екипаж се готви за предстоящата работа през нощта.

Брайън Уилямс, който щеше да изпълнява ролята на уредник на празненството, обикаляше заедно с Дъглас, за да се запознае с обстановката в къщата и градината, и получаваше инструкции как да представя всеки гост, когото домакините, в компанията на Анна и Уилям, щяха да посрещат в гостната си.

— След това ще ги изведем през френския прозорец за чаша шампанско в градината — нареждаше Дъглас. — Ти си запознат с етикета повече от всеки друг, Брайън. Точно затова си тук тази вечер. Трябва да следиш всичко да става навреме и цялото парти да върви по план.

Високият мъж с бяла коса се усмихна уверено.

— Нещата са ми съвсем ясни. Посрещане на гостите в осем часа... Слава Богу, времето е хубаво. Вечерята ще бъде обявена в девет и след като всички се настанят, ще бъдат изказани благодарности. Главният тост ще бъде вдигнат приблизително около единадесет и ще бъде последван от вашата реч. Други ще се изказват ли?

— Да. След мен брат ми ще каже няколко думи и ще предложи още един тост. Веднага след това започват танците — Дъглас потри ръцете си една в друга, чувствайки се едновременно нервен и развълнуван. Сякаш беше режисьор на театрална постановка. Декорите бяха готови. Скоро светлините щяха да бъдат включени. Музикантите щяха да обявят началото и пиесата с триста участници щеше да започне.

— Коя група сте наели? — прекъсна мислите му Брайън.

— „Дарк блус“, естествено. Не бих поканил никоя друга.

— Даа. Те са най-добрите.

— Сега искам да се погрижиш никой да не влиза в шатрата до обявяването на вечерята. Украсата трябва да остане изненада — мъжът кимна, запознат с любовта на Дъглас към драматизма. — Останалите от семейството ще бъдат допуснати вътре към седем и половина, за да

се запознаят с обстановката и да изпият по едно питие, преди гостите да са започнали да пристигат. Така, какво друго? Естествено, персоналът също ще получи вечеря, докато ние се храним. Да, и момчетата от групата, и електротехниците, които ще се грижат за осветлението. Наел съм шест души да паркират колите... и още няколко портиери... — посочи към далечния край на моравата. Беше превъзбуден, адреналинът в кръвта му го караше да се чувства, сякаш лети. Тази вечер щеше да бъде най-хубавата в живота му. Награда за всички години на градивна амбиция и упорита работа.

В този момент се появи Джон Плестид, вече съвсем изтощен.

— Приключихме — обяви той, след като поздрави Брайън, с когото се бяха срещали и на други празненства.

— Скъпи приятелю, не мога да ти опиша колко съм признателен. Свършихте чудесна работа — похвали го Дъглас. — Виж, приготвил съм ви напитки вътре. Идвай. Къде са останалите?

— Товарят инструментите в камиона.

— Повикай ги. Ще поръчам да отворят бутилките.

И сякаш доволен, че отново има какво да прави, той тръгна към къщата. Докато прекосяваше моравата, срещна мениджъра на музикантите с двама от асистентите му. Бяха пристигнали току-що и отиваха да видят къде ще свирят, преди да разтоварят апаратурата си.

— Влизайте направо в шатрата — насочи ги той, след като ги поздрави. — За вас има издигната специална платформа. Мястото ще е напълно достатъчно. Ще има и много светлинни ефекти. Само почакайте и ще видите.

Ентузиазмът му беше заразителен. С весели забележки и одобрително потупване по рамото той ободряваше онези, които бяха капнали от умора, и окуражаваше другите, на които тепърва им предстоеше да започнат работа. За броени минути успя да открие Джулия и да нареди на Морган да отвори няколко бутилки шампанско и да донесе платото с пушена пъстърва и хляб с масло. След това събра всички членове на семейството, които свари наоколо, сред които съпругата му, Уилям, Анна, Кристофър, Питър и Леонора. След караницата на обяд Стефани все още отказваше да разговаря с приятеля си и бе предпочела да отиде да се поразходи с Кресида и Саша.

— А, ето ви и вас! — възкликна Дъглас, щом хората на Джон се появиха в стаята, вече зает да раздава чаши с питиета. — Влизайте, влизайте! Пийнете по глътка. Не е ли страхотно? Нещо като празненство преди самото празненство!

Мъжете се настаниха с облекчение върху канапетата и столовете, пръснати из цялата гостна. Изправен в средата, домакинът ги насърчаваше да ядат, приготвяше нови сандвичи и им предлагаше още пиене.

— Много ви благодаря — говореше той. — Наистина съм ви задължен. Хората ще говорят години наред какво сте сътворили, за да направите тази вечер наистина незабравима.

А Джон и работниците му бяха просто благодарни, че бяха приключили работата си, при това съвсем навреме. Наистина бяха положили огромен труд, а да се работи с човек като Дъглас, си беше истинско предизвикателство. Едно обаче знаеха със сигурност: гостите щяха да останат изумени, след като бъдат поканени в шатрата.

## СЕДМА ГЛАВА

Анна бавно тръгна по стълбите, за да отиде да се приготви. В този момент къщата беше съвсем притихнала. Цветарите си бяха заминали, музикантите подреждаха апаратурата си в палатката, а сервитьорите, струпани в подвижните кухни, се подготвяха за вечерта. Тя плъзна пръст по перления наниз на шията си и си пожела да бъде в по-празнично настроение. Бе обзета обаче от някакво вцепенение и вместо да очаква предстоящата вечер с нетърпение, си даде сметка, че по-скоро се страхува от нея. Защо Петрок бе избрал точно този момент да скъса с нея? Някак си бе успяла да прекара деня благодарение на незаменимия и любезен Тим, който не се отдели от нея нито за минута и не ѝ позволи да изпадне в депресия. Но сега, озовала се съвсем сама за първи път, откакто се събуди тази сутрин, споменът за непочтената постъпка на приятеля ѝ я остави почти без дъх. Той се бе държал жестоко и егоистично. На негово място не би направила подобно нещо, най-малко пък би наранила някого преднамерено в навечерието на неговия празник.

Докато стигна до вратата на стаята си, по страните ѝ вече се стичаха сълзи. *Престани*, заповяда си строго. *Престани веднага*. Но болката си оставаше и колкото и да се опитваше да потисне чувствата си, продължаваше да изпитва някаква вътрешна студенина.

Дори възможността да се покаже облечена в новата вечерна рокля, не я радваше. Беше в любимия на Петрок нюанс на синьото. Той твърдеше, че този цвят подчертава красотата на очите ѝ. Освен това щеше да сложи перлената огърлица и диамантените обеци, които родителите ѝ бяха подарили преди броени минути, а също и гривната, получена от Вивиън и Саймън. Все подходящи за предстоящата нощ бижута, но недостатъчни, за да разсеят тъмните облаци, надвиснали над нея.

В този момент по стълбите зад нея се втурнаха Стефани, Кресида и Саша, ободрени от разходката на чист въздух.

— Здравсти! — поздрави я приятелката на брат й. — Къде е Уилям?

— Допреди малко беше с татко във всекидневната. Вие да не би да сте се сдобрили?

Момичето сви рамене.

— Само ако е пораснал от обяд насам.

— Какво е това? — посочи с пръст перлената гривна на китката й Кресида.

— Подаръкът ми от баба и Саймън — отвърна Анна и погали лъскавите топчета.

Братовчедка й я изгледа със завист.

— Късметлийка.

— Освен това имаш и нови обеци — възкликна, сякаш я обвиняваше Саша.

Вече съвсем смутена, Анна кимна утвърдително.

— Те пък са от мама и татко.

— Значи довечера ще изглеждаш страхотно — сърдечно й се притече на помощ Стефани и изгледа сурово момичетата, сякаш се опитваше да им каже: „Господи, колко сте жалки!“

— Няма да изглеждам никак, ако не побързам — отвърна Анна и се втурна към стаята си.

— Анна! Анна!

Тя се обърна и видя Майкъл да тича по коридора към нея. Лицето му беше зачервено, а в ръката си носеше непохватно опакован пакет.

— Това е за теб — каза й той задъхано.

— За мен? — истината беше, че изобщо не бе очаквала да получи подарък от по-малкия си брат. — Какво е?

— Отвори го и ще видиш.

Изпод щампованата с коледни мотиви изпокъсана хартия се подаваше керамична глава на кон, очевидно изработена с любов от малките му ръце. Боядисана в кафяво, върху нея се открояваха яркочервени ноздри и буйно изражение.

— О, Майки, прекрасна е! — възкликна тя. — Ще си я пазя винаги.

— Сам я направих — съобщи той важно. — Изпечена е в пещта на училището. Освен това е и надписана.

Анна обърна подаръка и видя издраскани инициалите му и годината. После се наведе и го прегърна силно.

— Струва ми се, че това е най-скъпият подарък, който съм получавала някога — каза му, трогната дълбоко. — Много ти благодаря.

След като прецени, че е получил достатъчно благодарности, малкият се освободи от прегръдката на сестра си и побягна обратно по коридора, като подхвърли през рамо:

— Мама каза, че трябва да се изкъпя, но аз не виждам защо. Нали по-рано днес плувах в басейна!

Момичето погледна часовника си. Беше шест и петнадесет. Само час преди започването на вечерта.

\* \* \*

През тясната пролука между дърветата Нанси Грeъм забеляза, че градината на семейство Рътърфорд е пуста. Предположи, че всички вече са по стаите си и се приготвят за празненството. Малкият позлатен часовник върху камината ѝ показваше, че до седем остават само петнадесет минути. Като стана внимателно от табуретката, която сега постоянно стоеше до прозореца на спалнята, тя реши, че за нея също е време да се приготви. Черната ѝ дантелена рокля бе изгладена и висеше на закачалка на вратата на гардероба. Черните официални обувки вече бяха извадени от кутията. Върху тоалетната си масичка още преди няколко часа бе поставила перлена огърлица и обеци. Но преди да отидеше да си вземе душ и да се преоблече, трябваше да проведе два телефонни разговора. Просто за да се увери, че няма промяна в плана.

\* \* \*

Загърнатата в хавлията си като в саронг и с друга, увита около главата ѝ, Стефани почука на вратата на спалнята на Уилям. Той ѝ отвори веднага и я изгледа мрачно, сякаш все още не беше решил дали да ѝ прости избухването по-рано същия ден.



— Какво правиш? — започна тя сговорчиво, заобиколи и влезе в стаята. Тогава забеляза наполовина празната чаша с шампанско върху скрина. — Вече си се подкарал с пиенето, а?

Той я погледна гузно.

— Татко почерпи цветарите с по чаша и трябваше да им правим компания.

— Много мило от твоя страна, че покани и мен — тя се отпусна върху леглото и вдигна глава предизвикателно.

— Ти беше излязла на разходка.

— Е, в такъв случай имаш ли нещо против да допия твоето?

Уилям умишлено не гледаше към нея.

— Щом искаш.

— Ами подай ми го тогава. Моля те, Уил!

Той неохотно ѝ предложи чашата си. Докато я поемаше с една ръка, тя го сграбчи с другата и го притегли до себе си на леглото. После с рязко движение разгърна кърпата си и разплиска шампанското върху голите си гърди.

— Сега можеш да го излижеш всичкото — заповяда и обви ръце около врата му.

За момент в стаята настана тишина. Миг по-късно минаващата по коридора Кресида чу задъхания от кикот глас на Стефани:

— О, миличък! Гъделичкаш ме... Но толкова ми харесва! Още...! Продължавай да ме лижеш...

Веднага щом се озова в спалнята, тя с отвращение сподели със сестра си:

— Каква мръсница е тази Стефани! Не разбирам какво толкова намира в нея Уилям!

\* \* \*

В седем часа Джулия бе напълно готова. Дъглас, който тъкмо излизаше от банята, затоплен и зачервен от душа, с увита около кръста си хавлия и влажна коса, спря внезапно и се вторачи в нея.

— Боже мой, Джулия!

— Харесва ли ти?

— Дали ми харесва? — пое си дълбоко въздух той. — Никога не си изглеждала толкова... зашеметяващо.

Тя приличаше на сияеща нимфа, слаба и крехка в сребрилата си рокля с гол гръб и дълги ръкави, фино избродирана с лъскави мъниста, които се спускаха надолу като ледени висулки. С тъмната си коса, вдигната от двете страни на лицето, тя му изглеждаше като приказно създание от детска книжка.

— Реших, че сребристото най-добре ще подхожда за случая — усмихнато каза тя.

С изпълнени с нежност очи, Дъглас тръгна към нея. После обхвана с ръце тънката ѝ талия и я погледна с любов право в очите.

— Мило мое момиче, толкова се гордея с теб! Благодаря ти за цялото щастие, с което ме даряваш.

Със спонтанно ридание тя се хвърли напред и притисна тялото си към неговото.

— Толкова много те обичам, Дъглас!

— Аз също, любов моя.

— И никога няма да позволим нещо да застане помежду ни, нали? — попита го импулсивно. — Обещавах ли ми?

— Какво би могло да застане между нас? — меко я попита той. — На следващото голямо тържество ще отбележим рубинената си сватба, ти ще бъдеш облечена в червено. После ще дойде златната ни сватба и аз ще ти подаря златиста рокля и ще закича в косите ти златни звезди — убеждаваше я, сякаш беше малко дете, че дори в реалния живот всички в края на краищата биха могли да живеят щастливо.

Джулия леко се освободи от прегръдките му, за пореден път забравила думите на Леонора.

— Не е ли по-добре да започнеш да се обличаш? Вече е почти седем и десет...

— Боже мой, права си! След няколко минути двамата трябва да бъдем в шатрата — той грабна мобилния си телефон от страничната масичка. — Ало? Обажда се Дъглас. Идваме след пет минути. Всичко готово ли е? Много добре. Благодаря.

— С кого разговаря? — озадачено запита жена му.

— С електротехниците. Ще останат тук през нощта, за да сме спокойни, че нищо няма да се обърка — докато ѝ обясняваше, той започна да се облича. Това занимание никога не му бе отнемало много

време и веднага щом се облече, пригладил коса и напарфюмиран, той сграбчи ръката ѝ и с нетърпение я задърпа навън. — Хайде! Пригответи се за голяма изненада. Очаквах този момент в продължение на няколко месеца.

\* \* \*

В останалите части на Хайфийлд другите членове на семейството все още се подготвяха за празненството. Пат, в тъмносиня копринена рокля и стъклена огърлица, и Реджи в официалния си костюм, който не беше обличал от години, но за щастие все още му ставаше, отпиваха по глътка мляко, за да пригответ стомасите си за очакващите ги множество чаши шампанско.

В съседната стая Вивиън довършваше грима си. По лицето ѝ все още можеха да се забележат следи от някогашната ѝ необикновена красота. Костите ѝ бяха все така фини, а фигурата ѝ бе станала малко по-закръглена, отколкото в младостта ѝ. Тази вечер щеше да облече изискана черна рокля, оригинална изработка на Диор, и щеше да я допълни с пищна перлена огърлица. На няколко пъти ръката ѝ неволно докосваше гърдите ѝ. Може би бучката беше изчезнала... Но не, все още си беше там. През цялото време. Тайно хвърли поглед към Саймън, който се бе изтегнал на люлеещия се стол и я чакаше да се пригответи. Как ли щеше да се оправя сам занапред?

Надолу по коридора Питър и Леонора се обличаха мълчаливо, но това беше споделена, уютна тишина. Тя беше доволна, че е избрала ярка рокля с презрамки. Освен това се надяваше, че множество симпатични млади мъже ще канят непрекъснато Кресиди и Саша на танци. Е, ако не се случеше, поне можеше да се успокои с мисълта, че макар дъщерите ѝ да си нямаха постоянни приятели, то и Анна не би могла да се похвали с такъв.

— Готов ли си? — обърна се нетърпеливо към съпруга си. Двата почти не ходеха на приеми и не ѝ се искаше да изпуска нито миг от този.

Както се бе навел, за да завърже връзките на старомодните си кожени обувки, той вдигна глава към нея.

— Какво си се разбързала? Нали виждаш, че не съм готов. Тръгвай, щом не можеш да ме изчакаш.

В спалнята отсреща, в наситената с омраза тишина, Уна обличаше театралната си бална рокля от бял креп с голяма панделка от черно кадифе на лявото рамо. Надяваше се да постигне известна прилика с Одри Хепбърн, но с бледия си тен и плоската си гърд, подсилени от натруфения тоалет, по-скоро напомняше персонаж от „Моя прекрасна лейди“. Но благодарение на Крис тази вечер тъмните ѝ очи гледаха празно и мрачно, клепачите ѝ бяха подути и за първи път не излъчваше онази самонадеяност, която караше хората да се обръщат след нея. Тя хвърли леден поглед към съпруга си, докато той се суетеше с копчетата за ръкавели, опитвайки се да придаде на обстановката ведра атмосфера.

— Искам да си тръгнем още утре — неочаквано заяви Уна.

Той отпусна ръце и я погледна умолително.

— Ако не заради нас самите, не може ли поне заради Джулия и Дъглас да заровим томаховките за малко? Празненството ще бъде много внушително. Тим и родителите ми са тук, а ние не бихме искали да ги разстройваме, нали? Защо да не загърбим проблемите си за няколко дни?

— Но ти не би могъл да забравиш онази жена нито за миг, нали? — тя се обърна към него с преbledняло лице и здраво стисната челюст. — Как се чувствам аз според теб? Стоя тук, опитвам се да изглеждам добре...

— И наистина изглеждаш великолепно. Казвам го съвсем честно. Повярвай ми.

— Но все още искаш да ме изоставиш заради... заради онази никаквица!

— Кога съм казвал, че искам да се разделим? — предизвикателно попита той.

За момент тя се поколеба, оставила се за пореден път да бъде обърквана от мъжа, който със сигурност бе по-умен от нея.

— Ами... то е очевидно — каза със заекване.

— Но не и за мен — твърдо заяви Кристофър и тръгна към прилежащата към стаята баня. Трябваше много внимателно да подбира думите си. Препирнята с Джулия преди няколко часа го бе объркала и

натъжила. По-късно, след приключването на обяда, бе разговарял насаме с Роджър.

— Уна ще те разори — кратко го бе предупредил приятелят на зет му. — Ще се опита да ти отнеме всичко, което имате. От колко години сте женени? Двадесет и една? Аха. Вслушай се в съвета на човек, който два пъти е минал по този път. Тя ще ти разкаже играта.

Но би ли могъл да се откаже от Барбара? Господи, сред какъв кошмар се бе озовал! Изправи се пред огледалото в банята, загледа се в отражението си и реши, че има нужда от питие. При това по-силно. Беше почти седем и половина. Трябваше да се появят в шатрата след броени минути, но все още имаше достатъчно време да отскочи до кабинета и да си налее чаша бренди. Върна се обратно в спалнята, където жена му довършваше тоалета си с последни капки аромат на „Пойзън“.

— Най-добре ще е да тръгваме, иначе ще провалим старателно изработения план на Дъглас, което той никога няма да ни прости — каза ѝ ведро Кристофър и взе официалното си сако. — Хайде, скъпа.

Тя го последва, без да го погледне, като пътьом изпъна дългите бели ръкавици и приглади косата си.

Един Господ знае какво ни готви бъдещето, мислеше си Кристофър, докато ѝ правеше път по стълбите, опитвайки се да изтласка образа на Барбара от съзнанието си. Но как би могъл да бъде истински щастлив без нея? Тя бе изпълнила с радост изминалите няколко месеца, връщайки го към младостта му. Мисълта да се сбoguва с нея завинаги, му причиняваше почти физическа болка.

— Сега пък къде тръгна? — острите нотки в гласа на жена му както винаги подразниха слуха му.

— Реших, че бихме могли да идем до кабинета и да изпием по нещо, преди да е започнала вечерта.

Тя въздъхна театрално.

— Аз не искам нищо. Пък и довечера ще има достатъчно за пиене.

— На теб ще ти попречи ли, ако аз си сипя едно? — запита я той с неприкрит сарказъм.

Уна сви рамене и го последва в стаята, където Роджър и Пами вече се бяха подкрепили солидно за предстоящото празненство.

— Обичам да се подсиля с нещо преди парти — призна момичето и вдигна чашата с водка и тоник.

— Обичаш също и други неща — измърмори зад гърба ѝ Роджър и изви очи към тавана. — По-добре да побързаме, защото иначе Дъглас ще побеснее.

\* \* \*

Петнадесет минути по-рано Дъглас бе уловил Джулия за ръка и бавно я бе въвел в шатрата. Беше наредено наоколо да не се допуска никой друг.

— Тази вечер е специално за теб, мила моя — прошепна в ухото ѝ той и я притегли към себе си. — В знак на благодарност за изминалите двадесет и пет години, които посвети изцяло на мен.

— О, Дъглас!... — тя беше дълбоко трогната и мислено преживя отново изминалото време, довело до сегашното им щастие. Струваше ѝ се, че пътят им дотук е бил съвсем гладък, макар и невинаги да бе мислила така. Ала сега изглеждаше, че нищо не е било прекалено тежко, дори къртовският труд. Спомените ѝ я върнаха към някои моменти, когато бе била толкова уморена, че се чувстваше на границата на припадъка. Но ето че тези години сякаш бяха отлетели на копринени криле и нито една саможертва не изглеждаше прекалено голяма. А дали изобщо ѝ се бе налагало да прави някаква саможертва? Каквото и да беше преживяла, всичко си струваше. Всеки един миг. Дъглас беше все още до нея и това беше единственото, което имаше все още някакво значение.

След като преглътна напирещите сълзи и вече можеше да вижда ясно, тя се огледа наоколо и остана почти без дъх, задавена от изненада и изумление. Сякаш отново се намираха във Венеция, където бяха прекарвали медения си месец.

В шатрата бе пресъздаден интериорът на италианска вила, с множество статуи, изящни гоблени и старинни огледала, окачени на яркочервените копринени стени. Навсякъде имаше цветя: под формата на гирлянди върху облегалките на столовете, а също и около огромния полилей, окачен на червени копринени въжета, спускащи се от затъмнения таван. Въздухът бе напоен с аромата на рози, лилии и

шибой. Тридесетте големи маси за хранене, върху които бяха подредени обрaмчени със златист кант чинии и чаши, преливаха от цветове, а в центъра на всяка бе аранжирана пирамида от кремави свещи, от върха, на която се спускаха тъмните листенца на магнолия.

— Не мога да повярвам! — не спираше да повтаря Джулия. Където и да погледнеше, оставаше поразена от красотата на подредбата и удивителния ефект, създаван от артистично осветените статуи.

— Харесва ли ти? — попита я той, без да сваля очи от лицето ѝ.

— *Дали ми харесва?* Великолепно е, Дъглас! Не съм си и представяла, че може да изглежда така.

Това беше самата истина. Дори в най-смелите си мечти не бе очаквала, че подобна илюзорна Венеция, с цялото ѝ старинно великолепие, би могла да се озове на моравата в задния двор на собствената ѝ къща. Стиснала здраво ръката му, тя обикаляше с широко отворени очи и се наслаждаваше на всеки един детайл.

— Искa ми се да разполагаме с повече време. Никога не бих могла да се наситя на тази красота, а щом пристигнат гостите, вече няма да е същото.

— Ела да погледнеш масите — подкани я Дъглас с преливащ от гордост глас. Тази нощ щеше да му струва цяло състояние, но какво от това? Така щеше да покаже на Джулия, на роднините им и на всички приятели колко бяха преуспели. После я отведе до една от масите.

— О, маски...! — възкликна тя.

— Да, при това много внимателно подбрани и поставени на всяко място така, че да подхождат на госта. Виждаш ли? За дамите са изработени с фини, деликатни черти и са обрaмчени с цветя и панделки, докато за мъжете са доста по-драматични. Някои са боядисани в златисто и сребристо.

— Направо фантастично — отново се огледа около себе си тя. — Все едно сънувам... О, нямам търпение децата да видят всичко това...

— Но дотогава... — Дъглас я отведе до масата, отредена за нея, и посочи една изключително красива маска, украсена с елмази и бели пера от двете страни. — Тази е твоята.

Смеейки се, Джулия я взе и кокетно я доближи до лицето си.

— Е, как изглеждам?

— Прекрасно, както винаги. Виж какво е сложено под нея.

Тя отново погледна надолу и забеляза малка кадифена кутийка. Вече бе дала своя подарък — четири сребърни свещника, специално изработени за случая от Тео Фенъл. Това, изглежда, беше неговият дар за нея. Отвори кутийката и в нея намери пръстен с диамант, инкрустиран с платина. Съвсем занемяла, тя остана загледана в бижутото.

— Кажи, как ти се струва?

— Ако произнеса дори само една дума, ще се разплача отново!  
— прошепна Джулия и сложи пръстена на ръката си.

Той продължи с преднамерено делови тон:

— Двамата изминахме дълъг път, откакто отворихме първия си ресторант, нали? Нека сега да изпием по чаша шампанско, а утре ще можеш да ми благодариш подобаващо. Време е шоуто да започне... както се казва.

Следващите двадесет минути излетяха неусетно и останалите заприиждаха в шатрата, за да се запознаят с обстановката. От всички страни се разнесоха възклицания и възторжени възгласи.

— Страхотно! Наистина великолепно! — повтаряше като насън Уилям, докато Пами изразяваше възхищението си типично по американски:

— Невероятно! Невероятно, наистина!

Майкъл притичваше от статуя на статуя, скриваше се отзад и веднага отново се появяваше с виковете:

— Уау! Татко! Уау!

Единствено Анна стоеше смълчана, попиваше атмосферата и копнееше Петрок да е тук. Всичко ѝ се струваше толкова кухо без него. Наистина ли всичко в живота ѝ оттук нататък щеше да бъде изгубено за нея, само защото не би могла да го сподели с него? Отпивайки големи глътки от чашата с шампанско, тя реши тази вечер да се напие. Това беше единственият начин, каза си мислено, да преодолее болката.

— След пет минути трябва да се връщаме в къщата — високо събщи Дъглас. — Фоторепортерите вече са тук и Морган ги черпи във всекидневната, но гостите ни ще започнат да пристигат всеки момент. Вие можете да се разположите някъде из моравата, но Джулия и аз, заедно с Анна и Уилям трябва да заемем местата си.

— Слушам, сър! — изпъна тяло по-големият му син и изкозирува шеговито.



— Добре де, добре — отвърна с присъщото си добро настроение бащата. — Зная, че се разпореждам като офицер, но нали е редно да приветстваме пристигащите. А, ето го и Брайън Уилямс. Всичко е наред, приятелю, веднага идваме.

С импозантния си вид, подсилен от яркочервената ливрея, уредникът щеше да се погрижи вечерта да премине по план, хората да бъдат настанени по местата си навреме, да се вдигнат тостовете и да се произнесат речите, без да се допусне някой гаф. Дори ако това се случеше, той трябваше да направи така, че никой от присъстващите да не забележи.

— Сега вече мога да се отпусна и да се забавлявам — каза му Джулия. — Изцяло разчитам на теб да следиш за реда.

След пищния декор, изобразяващ старинна венецианска къща, за нея беше истински шок да се озове в обикновена английска градина в провинцията. Гостите бяха започнали да пристигат и колите им образуваха стройна колона на съседната поляна. Дъглас се запъти първо към коридора, където се бяха скупчили фоторепортерите, между които Ричард Янг, Алън Дейвидсън, Доминик О'Нийл, Алек Голбрейн и Дейвид Джоунс, който бе натоварен със задачата да следи всички светски събития през седмицата. Вече им бяха предоставени списъци с имената на всички триста поканени, дори кратките биографии на най-известните сред тях. Освен това им бе осигурена специална маса в шатрата и сервитьор, който трябваше да се погрижи нищо да не им липсва през цялата вечер. Домакинът не бе оставил нищо на случайността. Това празненство щеше да бъде отразено в жълтите рубрики на всички вестници още на следващия ден и той лично щеше да направи всичко възможно отзивите да бъдат само положителни.

Атмосферата беше наситена с вълнение и очакване. Брайън зае мястото си на прага на гостната, готов да възвестява поименно пристигането на всеки гост. Сервитьорите държаха табли, отрупани с чаши шампанско. Анна, застанала успоредно с родителите си и брат си, несъзнателно пригладяваше полите на балната си рокля и не забеляза фигурата, изправена до френския прозорец, втренчила поглед в нея. Тогава внезапно се обади майка ѝ:

— Петрок! Толкова се радвам да те видя!

Момичето се извърна рязко, внезапно обзето от неизпитано до този момент вълнение. Спретнат във вечерния си костюм, Петрок се

оглеждаше с глуповато изражение и нервна усмивка плъзна на лицето му.

— Може ли да вляза? — попита той нерешително.

— Разбира се — веднага реагира Джулия, като го целуна по двете страни и го въведе в стаята, докато дъщеря ѝ стоеше като вцепенена.

— Добре дошъл, приятелю — стисна ръката му Дъглас. — Радвам се, че успя да дойдеш. Вземи си питие. Ще намериш останалите на двора.

Сякаш нищо не се беше случило и всички го бяха очаквали през цялото време. Той се приближи до Анна и я погледна в лицето.

— Толкова много съжалявам. Мислиш ли, че би могла да ми простиш някога?

— Не съм сигурна — отвърна тя протичко, ядосана, задето я бе накарал да преживее цели три дни в ада, но в същото време радостна, че все пак е до нея.

— Моля те, Анна. Не мога да си обясня какво се случи. Нещо като... Просто не можах да се справя... Беше като нервен срив. Неочаквано ми се струпаха прекалено много неща на главата и всичко ми се стори много объркано. Целият ни живот е низ от препятствия. Първо работата ми, после парите, а накрая и бъдещето. И като че ли ми дойде в повече. Но сега съм по-добре.

— Не зная дали бих могла да кажа същото и за себе си — поклати отрицателно глава тя.

— Мистър и мисис Хенри Бенкс — високо и отчетливо произнасяше в това време Брайън. — Лорд и лейди Мейвърс... Мистър Джордж Купър и мис Леси Белшот... Мистър Питър Таунънд...

Празненството беше започнало.

Петрок се измъкна в градината, промърморвайки под носа си, че ще поговорят по-късно. Изражението на лицето му издаваше искрено притеснение, а погледът му бе изпълнен с разкаяние. Анна изведнъж засия. Никога преди не бе изпитвала подобно чувство за превъзходство. За първи път от началото на връзката им изцяло владееше положението. Сега единствено от нея зависеше дали ще се разделят, или ще останат заедно. Това беше главозамайващо откритие.

— Мистър и мисис Чарлз Уентуърт... Мистър и мисис Дънкан Кроу... мис Джоан Колинс... Мистър Джон Рендал...

Темпото се увеличаваше с всяка изминала минута. Брайън съобщаваше имената на пристигащите колкото можеше по-бързо, докато на масата, поставена зад домакините, купчината от подаръци ставаше все по-внушителна. Застанал от дясната страна на Анна, Уилям, доста развеселен от следобедното посещение на Стефани в стаята му, шепнеше в ухото ѝ забавни забележки, които караха сестра му да се залива от смях в най-неподходящи моменти.

— Ето я и мадам ферибот — измърмори той, когато една титулувана дама, известна с безбройните си бракове, се появи на вратата с поредния си съпруг.

— Лорд и лейди Арчкоумб — съобщи Брайън.

— Защо така?

— Защото се прехвърля от един благородник на друг — обясни ѝ тихо Уилям.

През френския прозорец откъм градината долитаха неясни гласове, смях и звън на кристални чаши, докато през гостната продължаваше да намира непрестанния поток от нови и нови гости. Премиерът и съпругата му пристигнаха заедно с няколко министри от кабинета. Веднага след тях се появи американският посланик с жена си, последван от колегите си от Франция и Италия, а също и членовете на гръцкото кралско семейство.

— Лорд и лейди Тредуел... Принц Джорджио Лихтенщайн... Мистър Родни Лонгсдейл... Херцогът и херцогинята на Портанова...

Уредникът все още се държеше.

— До този момент са пристигнали сто осемдесет и двама души — информира той шефа си в кратка пауза между две представяния.

Майкъл, почти неузнаваемо пременен в тъмните си панталони, бяла риза и официално сако, се промъкна между тях.

— Откъде знаеш? — попита момчето. — Да не би да ги броиш по двойки?

Брайън се усмихна и му показва малкия уред, който стискаше в ръката си.

— Това нещо се нарича брояч — обясни той. — Навремето се е използвал на корабите, когато пътниците са слизали на брега. На изхода някой от моряците е преброявал хората, а после го е правил отново, докато са се връщали на борда.

— Така че никой да не бъде забравен на брега? — заинтригуван запита Майкъл.

— Точно така — мъжът се обърна към Дъглас. — Ако продължават да пристигат с това темпо, всички ще бъдат тук още преди девет часа. Не бихте ли желали да оповестя вечерята към девет и петнадесет?

Домакинът кимна в знак на съгласие и побърза да приветства диригента на Кралската опера.

— Радвам се, че успяхте да дойдете.

Потокът от хора продължаваше и скоро цялата морава се изпълни с народ. Дъглас направи знак на Брайън, че е време да съобщи за предстоящата вечеря.

— Доколкото мога да преценя, ще са ни необходими не повече от двадесетина минути, за да настаним всички по местата им — каза той и пое към шатрата.

Внушителният венециански декор изуми гостите и отвсякъде се разнесоха възклицания, заглушаващи нежната мелодия на мандолината. Декорацията на импровизираната италианска вила беше в стил рококо, богата на копринена дамска и позлата. В един от ъглите, определен да представлява вътрешен двор, фонтан пръскаше искрящи струи вода в тъмен басейн, а над перилата на малък балкон, под обсипаното със звезди небе, сияеха Големият капал и мостът Риалто. Сух сняг покриваше пода, мистериозно изсипвайки се над позлатена гондола, пълна с кадифени възглавници.

— Никога не съм виждала подобно нещо...

— Господи, колко ли струва всичко това...?

— Не мога да повярвам. Все едно ще се поставя някаква опера...

— Типично за Дъглас! Но този път доста се е изхвърлил, не мислите ли?

— Какво говориш! Подобна екстравагантност е направо вулгарна!

— И каква демонстрация на обществени връзки! След като е успял да докара самия министър-председател, нищо чудно скоро да му предложат рицарско звание...

— Е, при всички случаи ще го поканят в двореца...

— Колкото до мен, аз му желая успех.

— Сигурно е хвърлил доста усилия, за да го убеди да дойде...

Порицанията и похвалите бяха горе-долу поравно. Шумът от множеството гласове достигна връхната си точка, докато гостите заемаха местата си, оглеждайки се да не би някой от непримиримите им врагове да бъде настанен на по-хубава маса от тяхната, което означаваше сред по-известни и по-знатни особи.

Неотразима в сребрилата си рокля, Джулия непрестанно сновеше между хората, за да се увери, че всеки е настанен на отреденото му място и е получил всичко, от което имаше нужда, правеше комплименти на жените за тоалетите им и ласкаеше мъжете за тяхната елегантност. И от всяка маса беше изпращана с възхитени погледи.

— Тя изглежда изумително.

— Забеляза ли роклята ѝ?

— Родена е за домакия, трябва да ѝ се признае. Какво, за Бога, би правил Дъглас без нея?

Най-сетне всички бяха настанени, първото ястие беше сервирано, първата чаша шампанско налята, шумът от множеството гласове бе поутихнал и истинската наслада от вечерта се спусна над шатрата като пелена от щастие.

На път към масата си, Дъглас спря да размени няколко думи с най-важните според него гости — главните редактори на списанията „Татлър“, „Хампър и Куин“, „Вог“ и „ОК!“ и журналистите със собствени светски рубрики в „Дейли Мейл“, „Дейли Експрес“, „Дейли Телеграф“, „Ивнинг Стандарт“ и „Глоуб“. Подозирайки, че те не биха желали да прекарат вечерта заедно, той ги бе настанил стратегически на единадесет различни маси с някои интересни хора, така че да могат наместо да получат някоя и друга пикантна история. При фотографите работата стоеше по друг начин. Между тях съществуваха добри приятелски и професионални взаимоотношения, затова те нямаха нищо против съвместно да се повеселят и да си отдъхнат, докато не правеха снимки.

— Получихте ли точния списък с имената на всички гости? — питаше поотделно всеки журналист Дъглас. Същата сутрин, за да облекчи работата им, бе изпратил по факса имената на онези, които бяха потвърдили присъствието си.

От всички страни отвърнаха с утвърдителни кимвания и усмивки и доволен, той най-накрая се отправи към масата, на която трябваше да

бъде домакин.

## ОСМА ГЛАВА

Брайън, винаги нащрек и неотлъчно наблизно до Дъглас, забеляза дискретния знак на домакина и веднага се изправи до него.

— Мисля, че след пет минути трябва да обявим речите.

— Много добре — последва кратка пауза. — Но няма ли да е поуместно да изчакаме, докато сервират кафето, мистър Рътърфорд? Сигурно не бихте искали да бъдете прекъсван от тракането на хиляди чинийки и чаши върху масите.

Дъглас кимна засмяно.

— Добре, че се сети, приятелю.

Уредникът постави микрофона пред него.

— А съпругата ви ще бъде ли до вас, докато говорите? — попита, снишавайки глас Брайън.

Домакинът го изгледа неразбиращо.

— Ами... Не съм мислил за това... Нали виждаш, че обслужваме различни маси. Ти какво ще кажеш?

— Нали сте поканили тези хора, за да споделят с вас празненството по случай годишнината от сватбата ви?

— Да. Точно така.

— В такъв случай смятам, че е редно мисис Рътърфорд да застане до вас, поне докато трае речта ви — предложи Брайън.

— Прав си.

Няколко минути по-късно, когато всички се бяха отпуснали на чаша кафе, петифури и пури, уредникът рязко почука с лъжицата върху страничната маса, карайки гостите да замълчат. След това произнесе високо и авторитетно:

— Ваши превъзходительства, Господин министър-председател, Ваше високоблагородие, дами и господа, моля за тишина за нашия домакин, мистър Дъглас Рътърфорд.

Спонтанен изблик на аплодисменти посрещна Дъглас, когато той се изправи и съпругата му застана до него. Група фотографи се скупчиха, наклекали между масите.

— Скъпи приятели... — започна той. — Мисля, че За Габор бе казал: „Влюбеният мъж е несъвършен, докато не се ожени. След това с него е свършено“.

Изчака, докато избухналият в шатрата смях затихне, после улови ръката на Джулия и я целуна. — Ала моят живот започна точно от този момент нататък. През този месец, преди двадесет и пет години... И никой не би могъл да обвини съпругата ми, че се е омъжила за мен заради парите ми, защото аз отидох при нея със заем от шест хиляди лири и един стар, раздрънкан „Форд Ескорт“. За добро или за лошо, ние се оженихме и, по мое мнение, ставахме все по-бедни и по-бедни. Явно Джулия си е мислила същото, защото вместо да задържи работата си като секретарка и да гради кариера, тя започна лично да мие чиниите в първия ни ресторант „Лотс“, където предлагаме много храна, много питиета... — отново направи пауза и се огледа наоколо. — И като че ли нищо не се е променило, не мислите ли? — попита безизразно.

Насъбралите се нададоха възглас на одобрение и докато Дъглас продължаваше да ги омайва, застанала до него, Джулия не преставаше да се смее, особено след като той се позова на покойния лорд Манкрофт: „Щастлив е онзи мъж, който има жена, която да му казва какво да прави, и секретарка, която да върши цялата работа.“

Когато заговори за Анна, Уилям и Майкъл, продължи да се изразява шеговито, но този път с неподправена гордост и усмихвайки се, докато те се грижеха за гостите по масите, на които бяха настанени. Забеляза, че очите на Анна грееха от вълнение, ушите на Уилям се бяха зачервили от смущение, а Майкъл изглеждаше много доволен, задето го бяха споменали, след като по-рано се бе чувствал извън общата подготовка за празненството.

— Бих искал да предложа тост за нашите деца — продължаваше той, — които внесоха толкова радост в живота ни и не престават да ни засвидетелстват своята любов — гласът му пресекна и Джулия здраво стисна ръката му.

— Тост за Анна, Уилям и Майкъл! — обяви Брайън Уилямс.

— Анна... Уилям... Майкъл... — завикаха в хор присъстващите с вдигнати чаши и Уилям се изчерви повече от всякога.

След като всички насядаха отново, за да чуят края на речта, шатрата отново потъна в тишина.



— Бих желал също така да вдигна тост в знак на благодарност към моя главен готвач Лорънт... — започна той, но леко почукване на лъжицата по стъклената чаша от съседната маса го накара да млъкне и да се огледа, раздразнен от това прекъсване. Брайън, винаги нащрек и готов да се справи с всяка извънредна ситуация, като например проблеми с някой препил гост, бързо приближи до него и посочи към входа на палатката.

— Погледнете, мистър Рътърфорд — каза той. — Онази дама в черна дантелена рокля.

Дъглас се обърна в оказаната посока и шумно си пое въздух, щом позна посетителката. Нанси Грeъм се взираше в него с триумфално изражение и нагло вирната брадичка. Във внезапно настъпилата тишина гласът ѝ изкълтя високо и ясно:

— Беше много трогателно да ви слушам как говорите за децата си с такава обич — започна тя, — и съм сигурна, че всичките ви приятели с удоволствие са пили в тяхна чест.

Жената отново замълча и Дъглас, с изкривено от ярост лице, остана загледан в нея за един дълъг момент, което слиса цялата аудитория.

— Но... — продължи тя най-сетне — не смятате ли, че би било чудесно да изразите чувствата си и към другата си дъщеря и да предложите на присъстващите да почетат и нея? Нейният шестнадесети рожден ден отмина преди няколко месеца и, разбира се, никой не ѝ бе организирал такова грандиозно тържество. Защо тогава да не я приветстваме тук тази вечер?

Нанси Грeъм се обърна и откъм сянката на прага се появи някаква фигура.

Изправена до съпруга си, Джулия се почувства замаяна, сърцето ѝ заби учестено, и уплашена, че всеки момент може да припадне, тя се вкопчи в ръката му.

— Какво става, мамо? — втурна се към родителите си Уилям.

Всички започнаха да се обръщат на местата си, извиваха вратове, а някои от по-задните маси дори наскочаха, за да видят по-добре приличащото на бездомно момиче с бледа като восък кожа и сплъстена руса коса, спускаща се върху раменете му. Беше толкова слабо, че приличаше на анорексичка, имаше високи скули и изострена брадичка. Бялата му бална рокля с набор приличаше като шита специално за

театрално представление. Сивите очи, широко отворени от смущение, посрещаха с ужас стотиците погледи, втренчени в него.

— Лили! — задъхано извика Джулия. — О, Господи, Лили!

Най-близко стоящите от гостите се извърнаха да погледнат домакинята, чудейки се защо лицето ѝ е толкова преbledняло, а очите ѝ гледаха така безумно. Дъглас, стъписан, сякаш бе видял призрак, придържаше съпругата си, която навярно всеки момент щеше да припадне.

Фоторепортерите също се скупчиха, ограждайки в полукръг семейната двойка и момичето, с намерение да запечатат всеки миг от тази драма върху лентите си.

Нанси Греъм заговори отново, този път още по-високо, за да заглуши надигналата се в шатрата глъчка.

— Не е Лили — отчетливо произнесе тя. — Името ѝ е Роуз. Тя е нейна дъщеря. Както и на Дъглас Рътърфорд.

— Лили! — вече не на себе си продължаваше да повтаря Джулия, сякаш бе получила халюцинация. — Как бих могла да забравя Лили?

Роуз ги наблюдаваше като изплашено диво животно. Постоянно проблясващите около нея светлини я поглъщаха, заслепяваха я, докато накрая изгуби представа къде се намира.

Светкавица... Светкавица... Светкавица... А тя стоеше там, чупеше слабите си, кокалести ръце и не знаеше какво да направи. Накрая изкрещя:

— Аз изобщо не исках да идвам тук, но онази жена там ме принуди. Даже ми даде пари да взема под наем тази рокля, така си е — изразяваше се простовато и необразовано. По всичко личеше, че всеки момент ще избухне в сълзи. — Все ѝ повтарях, че мястото ми не е тук.

— Какво ще кажете за това, мистър Рътърфорд? — настойчиво запита Нанси Греъм. — Плащали сте редовно на бабата на това дете, за да го отгледа, но никога не сте го приемали като своя плът и кръв, нали?

Дъглас я наблюдаваше мълчаливо, изгубил ума и дума. Първа се съвзе Джулия, мобилизира всичките си сили и вдигна гордо глава.

— Това са куп лъжи! Лили никога не е имала дете. Какво се опитвате да направите? Да припечелите малко пари от нас?

Отново настъпи мъртва тишина. Всички присъстващи притаиха дъх.

— Лили беше моя майка — простичко каза момичето.

— Но тя самата беше още момиче, когато дойде да работи в дома ни...

— На двадесет и три години, ако трябва да бъдем съвсем точни — високо съобща Нанси. — По това време Роуз е била само на шест месеца.

— Но... — Джулия се обърна към Дъглас поразена. Неизреченият въпрос увисна във въздуха помежду им като отрова, която щеше да се разнесе само след като истината бъдеше изречена на глас. Като че ли цялото им бъдеше зависеше от това, което той щеше да каже в тази минута. Анна, Уилям и малкият Майкъл, който не разбираше всичко, но беше достатъчно наясно, че в семейството му се разиграва истинска драма, наблюдаваха майка си и баща си безпомощно, като пътници на палубата на разбиващ се кораб. Наред с останалото, родителите на Дъглас и Джулия, всичките им приятели, както и представителите на пресата, очакваха да чуят голямата новина от милионера ресторантьор Дъглас Рътърфорд — съвършения съпруг и баща, човека, който никога не допускаше грешки.

Фоторепортерите напиреха напред. Да върви по дяволите пищното парти за годишнината от сватбата им! Пред жадните им за сензации погледи се случваше истинска катастрофа! Кое беше онова кльощаво, бледо момиче, което изглеждаше толкова жалко в смешната си рокля? Наистина ли беше непризната дъщеря на Дъглас Рътърфорд?

Брайън Уилямс бързо се обърна към шефа си:

— Дали да не подканя гостите да си изберат партньори за първия танц? — попита той шепнешком. — Найджъл Тюли и групата му са вече готови.

Домакинът го изгледа замаяно. После кимна глуповато и тръгна да успокоява Роуз. Но още преди уредникът да успее да каже и дума, над смълчаната тълпа се разнесе разтърсващ вик:

— Махай се от мен! — разкрещя се момичето. — Ако не беше ти, мама все още щеше да е жива!

После, с последен ужасяващ крясък, то се обърна и хукна навън през моравата, а полите на смешната рокля се развяха зад него. Миг по-късно изчезна между дърветата.

Дъглас бързо възвърна спокойствието си.

— Повикай охраната, за да изхвърли мисис Грeъм от дома ми — нареди той на Брайън. — Освен това предупреди дамата, че ще подам иск срещу нея за неправомерно нахлуване в чужда собственост, за клевета и... — лицето му отново се изкриви от ярост и той стисна устни.

— Татко, какво става, по дяволите? — настойчиво го попита Уилям. — Кое е това момиче?

Баща му вдигна успокоително ръка.

— Всичко е наред. Мога да обясня. Ще дам пресконференция във всекидневната и ще изразя мнение от мое име и от името на съпругата ми.

— Аз също ще дойда — твърдо заяви по-големият му син. — Както и Стефани.

— И аз — обади се Анна, сграбчила ръката на Петрок, сякаш помежду им никога не бяха съществували никакви проблеми.

Само Джулия седеше неподвижна, замаяна от изживяния шок.

— Ще съобщя на медиите какво възнамерявате да направите и ще ги отведа до къщата — каза Брайън Уилямс.

Групата вече бе започнала да свири най-известните си хитове и по-младите гости се насочиха към дансинга. Празненството беше в разгара си и Дъглас си даде сметка, че каквито и страдания да изживяваше в момента семейството му, трябваше да издържат до края.

Кошмарът все още не беше свършил.

\* \* \*

Сред забързаната тълпа журналисти, втурнали се към къщата, за да заемат възможно най-добрата позиция и да чуят какво има да им каже Дъглас Рътърфорд, липсваше само един. Хари Клег, редактор на жълтите страници на вестник „Глоуб“, избута фоторепортера си почти насила към входната алея.

— Къде отиваме? — попита го Джим Полак, провесил на врата си няколко фотоапарата.

— Да уловим горещата новина, преди другите да са я надушили — подвикна в отговор Хари.

Тогава Джим разбра, че са тръгнали да проследят облечената в черна дантелена рокля фигура на Нанси Греъм, която се отдалечаваше по моравата, съпровождана от двама охранители.

— Така или иначе ще научим какво обяснение е дал Дъглас Рътърфорд. Не се съмнявам, че ще наговори куп измислици — весело завърши Хари.

Минута по-късно видяха жената да се прибира в дома си.

Хари избута фоторепортера към сянката на един рододендрон.

— Не допускай момчетата от охраната да те забележат — предупредително изсъска той.

Под обсипаното със звезди небе и носещата се в далечината мелодия на „Жълтата река“ двамата мъже изчакаха, докато хората на Дъглас се върнаха по алеята и изчезнаха обратно в къщата.

— Е, да вървим — каза Хари и пръв тръгна напред. Щом стигнаха до ярко осветената входна врата, той натисна звънеца.

Почти веднага отвътре се разнесе вече познатият им глас:

— Кой е?

— Казвам се Хари Клег и съм редактор в „Глоуб“, мисис Греъм. С мен е и моят фотограф Джим Полак. Много сме заинтригувани от онова, което разказахте преди малко, и бихме искали да поговорим с вас по този повод.

Вратата се отвори толкова бързо, че двамата почти се стреснаха.

— Добър вечер — поздрави журналистът и веднага показа служебната си карта.

— Заповядайте, влезте — покани ги жената и ги поведе към претрупаната си с мебели всекидневна. — Да ви предложи ли нещо за пиене?

— Не, благодаря, с кола съм.

— Не, благодаря — като ехо повтори Джим.

Нанси се настани на един стол и ги загледа приветливо.

— Какво бих могла да ви кажа? Сигурно току-що идвате от празненството. Думите ми направиха невероятно впечатление, нали?

— Но вие очевидно знаете много повече по въпроса — небрежно подхвърли Хари. — Бихте ли ни дали малко повече информация? — извади от джоба си бележник и писалка и се приготви да записва. — Първото и най-важното — ще ни кажете ли цялото си име...?

Капанът вече беше щракнал около жертвата и за Нанси Греъм не оставаше нищо друго, освен да се опита да бъде колкото може полезна.

\* \* \*

— Дъглас, не мога. Не искай това от мен... — на Джулия не ѝ беше необходимо да пита съпруга си дали наистина е баща на детето на Лили. Достатъчно ѝ бе да го погледне и да види вината в очите му в мига, в който Роуз се беше появила.

Той я поведе към кабинета, обви ръце около нея и я притисна силно.

— Миличка, ти си единствената, която някога съм обичал... Лили никога не е представлявала заплаха за брака ни, повярвай ми. Детето се появи погрешка и аз ти се кълна, че не съм го виждал от момента на раждането му. До тази вечер. Трябва да посрещнем тази катастрофа с достойнство и наистина имам нужда от близостта ти, скъпа. Моля те — гледаше я умолително, опитвайки се да ѝ вдъхне сила и кураж. — Зная, че имаш да ме питаш много неща, но сега те моля да го направиш... заради мен.

— Господи! — допря ръка до челото си тя. — Не се чувствам добре...

— Зная, любов моя. Веднага ще ти наля едно бренди.

— Не искам нищо — отстъпи назад и го погледна Джулия. В очите ѝ се четеше болка и обида, устните ѝ трепереха. — Щом трябва да го направим, за Бога, давай да свършваме по-бързо.

Върху лицето на Дъглас се изписа тревога.

— Боже мой, толкова съжалявам. Бих продал душата си, само и само това да не се беше случило — улови я за ръката и я изведе в коридора, където Анна, Уилям, Стефани и Петрок се лутаха, питайки се какво става. Откъм всекидневната се носеха развълнувани гласове.

*Като лешояди, надушили мърша*, с отвращение си помисли Джулия.

— Да вървим — нареди съпругът ѝ, изправи рамене и вдигна с достойнство брадичка, преди да въведе семейството си в стаята.

Силната хватка на ръката му върху нейната ѝ причиняваше болка, но гласът му звучеше твърдо, а в погледа му се четеше непреклонност. Сега се налагаше да се оправдава пред онези, които само допреди няколко дни отчаяно бе копнял да покани на празненството си.

Всички се бяха скупчили в полукръг — журналисти и фоторепортери, почти неразличими един от друг.

— Бихте ли ни казали... — започна един от тях, но Дъглас го накара да замълчи, като го изгледа строго, след което застана пред тях с Джулия от едната си страна и останалите членове на семейството, подредени около него.

— Давам си сметка, че е прекалено да искам от вас да забравите какво се случи преди броени минути или да унищожите снимките, които вече сте направили — заговори той. — Но се надявам, че никой няма да забрави факта, че тази вечер трябваше да се съберем... всъщност се бяхме събрали, за да отпразнуваме двадесет и пет годишнината на един щастлив брак, както и рождените дни на дъщеря ни Анна и сина ни Уилям. Лили беше наша прислужница преди много години, но за нещастие претърпя фатален инцидент. Била е сама в къщата, когато я е ужилила пчела. Не всички знаеха, че момичето страда от алергия към пчелна отрова и трябваше през цялото време да носи у себе си спринцовка с адреналин. Но, уви, точно в онзи ден, изглежда, я е било забравило, защото е починало от алергичен шок, преди да му бъде оказана помощ.

Направи кратка пауза, преди да продължи:

— За цялото ѝ семейство това беше ужасна трагедия и, разбира се, ние им предложихме финансова помощ, за да могат да отгледат малката ѝ дъщеричка. Това е всичко, което имам да ви кажа. Много съжалявам, че вечерта започна по този неприятен начин, благодарение на нашата отмъстителна съседка. Очевидно мисис Нанси Греъм е подвела младата дама, за да провали празненството ни. Но искрено се надявам, че незначителният инцидент няма да развали настроението на гостите ни, както и на членовете на нашето семейство, които означават твърде много за мен. Благодаря ви за отделеното време. Сега ви предлагам да продължите да се веселите.

Той се обърна да излиза и Уилям с изненада установи, че баща му много разумно бе пропуснал да спомене, че жена на име Лили му е

била любовница, от която има незаконородено дете.

В същия момент зад гърба му се изля порой от въпроси.

— Наистина ли момичето е ваша дъщеря?

— Бихте ли ни казали дали...

— Действително ли сте имали връзка с Лили?

— Какво беше заключението на следствието?

— Как е цялото име на тази Лили?

— За първи път ли виждате дъщеря си?

— Няма да отговарям на повече въпроси — извика Дъглас.

Джулия се освободи от ръцете му и тичешком напусна стаята с наведена глава. — Вече направих изявление и ще се наложи да се задоволите с него. Не става въпрос за сензационна история или за семеен скандал. Говорим за нещастна, бедна жена, която умря при трагичен инцидент преди много години. Сега ще ви бъда благодарен, ако оставите мен и близките ми на спокойствие. В противен случай ще бъда принуден да ви помоля да напуснете дома ми.

\* \* \*

Във всекидневната в къщата си Нанси Греъм беше във вихъра си.

— Отдавна подозирах Дъглас Рътърфорд — говореше тя с жар.

— Той е високомерен и арогантен човек.

— Зная — съгласи се Хари, опитвайки се да изрази съчувствие.

— Но как разбрахте за дъщеря му? И какво ви кара да мислите, че е убил майката?

Жената изглеждаше изумена, че някой се осмелява да подлага думите ѝ на съмнение.

— Та всички в селото знаят, че той е непочтен — отвърна с презрение тя. — Мистър Харис, който държи универсалния магазин, е наел Лили като продавачка и тя е живяла по онова време в стаята отгоре. Въпросният господин се е повлякъл след нея от момента, в който е купил имението Хайфийлд, много преди да се нанесе там със семейството си. Карал е работниците да протакат работата и продължение на месеци, за да може да се среща с момичето. После Лили е забременяла и той я е зарязал. Впрочем съвсем типично за мъж като него.



— Какво можете да ни разкажете за убийството? — настоя Хари, като крадешком поглеждаше часовника си. Времето летеше и трябваше да побърза, ако искаше да успее за сутрешното издание.

— След като се е родило бебето, а цялата фамилия се е нанесла в къщата, тя е била наета като чистачка. След това Дъглас я е заключил в килера за хранителни продукти, където е била ужиlena от пчела и оставена да умре. Нали разбирате, била е алергична — с охота разказваше Нанси, сякаш беше съвсем обичайно някой да е алергичен към пчелна отрова.

Вече съвсем объркан, журналистът се намръщи:

— А какво е станало после? Бил ли е обвинен в убийство? Имало ли е дело?

Тя повдигна рамене.

— Нямам представа. По онова време не съм живяла тук. Зная само, че този човек е способен на всичко. Отвратителен е. Платил е на свидетелите, за да си мълчат. Което впрочем изобщо не ме учудва.

\* \* \*

Празненството продължаваше с пълна пара, тъй като гостите бяха решили да отдадат дължимото признание на гостоприемството на домакините си. Министър-председателят и някои от посланиците се бяха измъкнали, извинявайки се с „необходимостта да стават рано на следващата сутрин“, но повечето нямаха никакво намерение да напускат най-внушителното парти на годината. Шампанското продължаваше да се лее, вокалната група свиреше фантастично, а обстановката не преставаше да изненадва с нови, вълнуващи открития. В по-усамотените кътчета възрастните гости шепнешком разменяха предположения и догадки относно случилото се, докато приятелите на Анна и Уилям — ново, по-толерантно поколение — само ги бяха прегърнали в знак на съпричастност, споделяйки преживяния шок от неочакваната поява на тяхната полусестра.

Най-разтърсени от случката бяха старите родители. Те се усамотиха в отдалечената лятна къща зад басейна, за да поговорят на спокойствие, без никой да може да ги чуе.

— Не мога да повярвам, че това наистина се случи — притеснено започна Вивиън. — Възможно ли е да е било само някаква неуместна шега?

Саймън я прегърна през раменете.

— Съвсем не беше неуместна шега, скъпа. Достатъчно беше да погледнеш лицето на Джулия, за да забележиш ужаса ѝ.

Пат и Реджи го изгледаха почти гневно.

— Но това бяха само куп долни лъжи! — извика Пат. — Дъглас никога не е имал любовница, още по-малко пък извънбрачно дете. Как можавте да допуснете такова чудовищно предположение?

Съпругът ѝ кимна печално в знак на съгласие.

— Всичко е заради оная стара злобарка от съседната къща. Измислила е цялата история, за да провали вечерта и...

— Да, точно така — с жар потвърди жена му. — Нали и онова момиче, как му беше името, само каза, че го е принудила да дойде?

— При това дори му е дала пари, за да си наеме рокля? — довърши Реджи.

Саймън наблюдаваше родителите на Дъглас и веднага си даде сметка, че нито единият от тях за нищо на света не би повярвал, че скъпоценният им син би могъл да извърши нещо нередно. Затова не каза нищо, но вътрешно се съмняваше.

— Но Джулия щеше да ми каже, ако... — обади се Вивиън, после внезапно замълча, осъзнавайки, че дъщеря ѝ не би ѝ казала нищо. Джулия винаги бе била много затворена и не обичаше да разкрива чувствата си. Още като дете бе таила всичко в себе си. Също като мен, помисли си майката, припомняйки си, че през последните няколко дни тя също си имаше своята тайна. Ако Дъглас се бе проявил като неверен съпруг, най-малко жена му би желала това да се узнае от когото и да било.

В този момент зет ѝ се появи с широки крачки откъм басейна, с изражение, показващо твърда решимост.

— Идвайте — нареди той рязко. — Трябва да посрещнем тази неприятност с открити лица. Ще изглежда ужасно, ако всички хукнем да се крием.

— Къде е Джулия? — попита го Вивиън.

— Ще се появи всеки момент — бързо отвърна Дъглас.

— Добре ли е? Дали не трябва да отида при нея?

— Нищо й няма. Само дето е бясна на оная дърта кучка от съседната къща.

— Но кое в действителност беше онова момиче? — настоя тъща му.

Саймън стегна прегръдката около раменете й.

— Остави това, мила — измърмори на себе си той.

\* \* \*

— Ти знаеше ли, че баща ти е имал любовница навремето? — съчувствено попита Петрок, щом двамата с Анна седнаха на една пейка от ковано желязо в импровизирания венециански двор, където фонтанът продължаваше нежно да ромони, а въздухът бе наситен с аромат на жасмин. Катастрофалното развитие на празненството ги бе сближило отново и след като тя му прости, сега бе благодарна за присъствието му.

— Не съм сигурна, че наистина е имал — опита се да бъде лоялна Анна. — Ти изобщо не познаваш Нанси Грeъм. Не би се спряла пред нищо, за да създаде неприятности. Зарече се, че ще провали приема, и ето че успя. Но никога не съм допускала, че е способна да стигне толкова далече — допълни гневно. — Искане ми се да убия дъртата крава! Това беше толкова подло спрямо татко!

— И на майка ти не й беше много весело — сухо се обади той.

— Зная, но не мама е обвинена, че е имала любовна връзка, незаконно дете и накрая е извършила убийство, нали? — срязва го момичето. — Това е клевета.

— По-скоро клюка — поправи я младежът.

— Както и да е — отвърна тя презрително. — Горкият татко. Хвърли толкова усилия да направи тази нощ незабравима и много му се искаше всичко да премине перфектно — очите й, съвсем същите като тези на баща й, се напълниха със сълзи.

Петрок улови ръката й.

— Разбирам как се чувстваш, мила, но няма смисъл да отричаме. Фактите говорят, че...

— Ние все още не знаем какви са фактите! Докато даваше пресконференцията, татко не спомена, че е имал любовница, още по-

малко пък дете от нея.

— Зная, че на практика не каза нищо такова, но...

— Е, това е. Струва ми се, че ще е най-добре да изчакаме края на празненството, преди да си правим заключения.

Той се загледа в нея отблизо. Тази нова Анна с несломим дух му харесваше много повече от предишната пасивна млада жена. Действително беше много шокиран, когато му се бе обадила, за да му каже какво мисли за него. Това го накара да погледне на нея със съвсем други очи. Само преди няколко месеца не би направила нищо подобно. Тогава би се усамотила в някой ъгъл, за да ближе раните си.

— Татко е силен човек — каза тя и се усмихна вяло.

Момчето се наведе и я целуна леко в ъгълчето на устните.

— Ти също. Освен това те намирам за много привлекателна — прошепна в ухото ѝ. — И така, поканен ли съм в дома ти до края на седмицата?

— Ще си помисля по въпроса — подразни го Анна и очите ѝ отново блеснаха дяволито.

\* \* \*

В най-отдалечения край на шатрата, в малка вдлъбнатина, наподобяваща пещера, от чийто таван се спускаше асма, седяха Уилям и Стефани и наблюдаваха танцуващите.

— Надявам се мама да е добре — обади се той загрижено.

— Искаш ли да отида да я потърся? Само за да се уверя, че всичко е наред?

— Благодаря ти, но смятам да го направя сам, ако не се появи до няколко минути — Уилям огледа претъпканата палатка. — Смятам, че все пак ще се върне, а? — опитваше се да разсъждава като възрастен върху случилото се. Всеизвестен факт беше, че при семейните двойки често се появява отчуждение. Но не и при неговите родители. Невъзможно беше собственият му баща да предаде майка му по такъв начин, при това да има и извънбрачно дете. Какво щеше да стане сега? Дали щяха да се разделят? Щеше ли да се стигне до развод? Почувства се огорчен и самотен, неспособен да приеме факта, че това се случваше в неговото семейство.

— Впрочем майка ти беше наясно с всичко много преди това — прекъсна мислите му Стефани.

Той се намръщи и я изгледа строго.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ами още щом забеляза момичето — Роуз или както там му беше името, — тя веднага го позна. Или си помисли, че го позна. Нарече го Лили.

На Уилям това никак не му хареса. Попи нервно устни със салфетката си и почти наведнъж изпи остатъка от шампанското.

— Защо ми говориш такива неща? Да не би да е споделила нещо с теб? — дрезгаво попита той.

— Не, разбира се — момичето наблюдаваше как приятелят му се бори с чувствата си със зачервено лице и стиснати в юмруци ръце. Знаеше, че между него и майка му винаги бе съществувала необикновена близост и очевидно сега преживяваше много тежък момент.

— Тогава какво те кара да допуснеш, че... — гласът му се задави от бликналите сълзи.

— Женска интуиция. Тя никога не лъже — отвърна Стефани и улови ръката му. — Майка ти е много по-силна, отколкото си мислиш, мили. Освен това си има теб.

Той ѝ отправи пълен с благодарност поглед.

— Аз пък имам теб.

\* \* \*

Тим все още стоеше край масата, чийто домакин беше, и оглеждаше гостите, никой, от които не го познаваше. Те дори не допускаха, че е племенник на Дъглас, така че смело изразяваха догадките си относно случилото се. Отначало той само слушаше и с досада си мислеше, че говорят съвсем като дванадесетгодишни хлапаци. Ала постепенно усети, че го обзема гняв. Порази го откритието, че за тези светски хора единственият смисъл в живота бе да разпространяват пикантни клюки. Що се касаеше до тях, Дъглас се бе оказал в центъра на неприличен скандал, за който още в утрешните вестници щяха да бъдат изнесени пиперливи подробности, които да

подхранват висшата класа с теми за разговор през следващите няколко седмици. Очевидно изобщо не ги смущаваше фактът, че ядяха неговата храна и пиеха неговите напитки, докато обсъждаха мистериозното появяване на неизвестната никому досега „негова дъщеря“. Най-лошото от всичко обаче беше, че падението на този известен и влиятелен човек ги караше да се чувстват все по-доволни от себе си.

И внезапно усети, че не може да издържа повече.

— Бих ви посъветвал да внимавате какво говорите — каза той високо, за да надвика музиката. — Чичо ми ще потърси юридически съвет още тази вечер и ще бъде безкомпромисен към всеки, който си позволи да прави неприлични заключения или да разнася клюки.

Думите му бяха последвани от сконфузено мълчание, видимо смущение и десетина изчервени лица. После всички заговориха едновременно за други неща, за да прикрият неудобството си.

\* \* \*

Джулия откри Майкъл свит на най-горната площадка на стълбището и облян в сълзи.

— Милото ми момче — каза тя нежно, седна до него и го притегли в прегръдките си. — Няма защо да плачеш. Мама и татко все още се обичат и винаги ще се обичат, както и теб, Уилям и Анна. Не обръщай внимание на думите на зловнатата мисис Нанси Грѐм. Тя просто искаше да ни разстрои тази вечер.

— Но кое тогава беше онова момиче със смешната рокля? — лицето му беше мокро, устните му трепереха.

— То няма нищо общо с нас — твърдо отвърна Джулия. — Татко вече уреди нещата, така че няма за какво да се тревожиш.

Детето подсмръкна.

— Не искам тя да ми е сестра.

— Никога повече няма да ти се наложи да я видиш, така че на твоето място веднага бих забравила за нея — успокои го майка му, давайки си сметка, че в никакъв случай не биваше да допуска малкото момче да изпита ударите на семейната криза.

— Имаш ли кърпичка? — тихо попита Майкъл.

— Хайде да отидем да вземем салфетки от моята стая, миличък — предложи тя. — Пък и аз трябва да пооправя грима си.

— Ще слизаш ли пак долу? Не мисля, че вече ще е толкова забавно.

Джулия пренебрегна въпроса.

— Искаш ли да погледаме фойерверките от прозореца на спалнята? — попита вместо това.

— Но и ти ще останеш с мен, нали?

— Естествено, мъничкият ми — увери го тя и улови двете му ръце.

*Винаги ще бъда до децата си, каза си мислено. Винаги, каквото и да се случи.*

\* \* \*

Пами Шимел изгледа изпитателно Роджър.

— Не разбирам защо всички са толкова учудени.

— Защото Джулия и Дъглас винаги са били предани един на друг, затова — отвърна троснато той. — Направо съм шокиран, честно казано.

— Е, не чак толкова предани, както се оказа — сопна се тя. — Впрочем това си личеше от километри.

— Кое си личеше? — направи се, че не разбира Роджър. Пами беше започнала да му лази по нервите. Откакто бяха пристигнали в Хайфийлд, не бе престанала да критикува, а когато не злословеше по адрес на останалите, постоянно настояваше да правят секс.

— Ами че Дъглас е женкар — отвърна тя нетърпеливо. Кафявата ѝ вечерна рокля със ситни плисета ѝ придаваше по-маймунски вид от всякога. Извърна към него кръглите си, тъмни очи. — Цял ден не е преставал да ме сваля — додаде тя и откъсна зърно грозде от красиво аранжираната кошница с плодове.

Роджър едва не се задави с глътката шампанско, която току-що бе поел. И за първи път не можа да измисли какво да ѝ отговори.

\* \* \*

Докато наблюдаваше танцуващите, наслаждавайки се на чаша коняк „Наполеон“ и първокачествена пура, Кристофър внезапно осъзна, че случилото се тази вечер може да се превърне в катастрофа. Дали пък готическият ефект от стотиците запалени свещи, хвърлящи наоколо мрачни сенки, не създаваше тази атмосфера на похот и страст? Или причината беше в необикновените и ефектни маски, които превръщаха гостите в страховити създания, зловещо наблюдаващи с проблясващи през тесните процепи очи? Докато танцуваха, те сякаш излизаха от тъмнината, появяваха се от руините на този старинен град като в някакъв дяволски парад, отразяван отново и отново в огледалата, окачени на кървавочервените стени. До него, като есенни листа, носени от полъха на вятъра, се носеха високи смехове и откъслечни разговори.

Кристофър не беше нито вярващ, нито суеверен, но внезапно в съзнанието му нахлу един цитат от Библията: „Цялото лукавство на света, и плътта, и Сатаната“.

Нещо зловещо витаеше в атмосферата тази вечер, особено след появата на онова странно момиче на име Роуз, и той усети, че трепери, разлюляван от ледените тръпки на лошо предчувствие. Изведнъж разбра какво трябва да направи, за да не бъде цял живот в плен на „плътта и Сатаната“. Тази вечер се бе оказала не само трагична за Джулия, но и нещо като прокоба за самия него и значението на предсказанието не му бе убягнало.

В този момент сестра му мина покрай него, все още носейки екстравагантната, украсена с пера, маска, която Дъглас ѝ бе избрал.

Той се изправи, последва я, улови ръката ѝ и установи, че я е стиснала в юмрук.

— Какво става? Къде си тръгнала? — попита той, докато излизаха от шатрата, отдалечавайки се от оглушителната музика към свежата прохлада на нощта.

— Търся Анна и Уилям. Искам да видя дали са добре — изпод маската се виждаха само очите ѝ, но въпреки това тя извърна лице от прожекторите, които осветяваха тревата около къщата, за да не може брат ѝ да види разяждащата я болка. Не че му беше необходимо. Много внимателно Кристофър разтвори пръстите ѝ и забележа дълбоките отпечатьци на ноктите върху дланта ѝ.



— Господи, Джулия, толкова съжалявам — каза ѝ покъртен. — Нямах представа, че...

Тя остана все така неподвижна, загледана към къщата.

— Успях да преживея някак, след като узнах, че Дъглас е имал връзка с Лили, но не съм сигурна дали ще се справя сега, когато зная, че има и дете от нея.

— Разбирам. И едва сега ми става ясно защо беше толкова ядосана днес следобед. Но беше права. Не бива да изоставям Уна. Само ако можеше... — гласът му пресекна и той млъкна.

— Не съществува такова нещо като съвършен живот, Крис. Всичко е въпрос на компромиси. Просто трябва да решиш кое е най-важното в живота ти. Аз обичам Дъглас, винаги съм го обичала. С две трети от тортата е много по-добре, отколкото без нито едно парче. Единствено от мен зависи какво ще се случи оттук нататък, а аз искам да остана с него.

— А ще можеш ли?

— Нужно ми е време. Ще загубя много повече, ако го напусна, отколкото ако остана. Винаги съм го знаела.

— Но тази криза не ти ли идва малко в повече? Би ли могла да простиш? Незаконно дете? Може би дори убийство?

Джулия рязко протегна ръка и покри с пръсти устните му.

— Трябва да ида да намеря Анна и Уилям. Обещах на Майкъл, че ще се забавя само няколко минути.

Той я остави да се отдалечи, после погледна ръчния си часовник. Беше единадесет и половина. Прекалено късно ли беше да се обади на Барбара? Тя сигурно беше все още будна и вероятно гледаше видео. Огромното количество шампанско, което изпи, го правеше дързък и му даваше куража, необходим му да сложи край на тази връзка, но искаше ли действително да го направи? Запъти се бавно към къщата, опитвайки се да отблъсне спомена за бледите млади гърди и нежните интимни места, които му бяха дарявали толкова наслада. Беше ли в състояние да го направи? Можеше ли наистина да ѝ позвъни и да ѝ каже, че всичко е свършено?

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Забързан обратно към къщата, за да се отърве от шума и горещината в шатрата, Саймън се натъкна на Дъглас, който тъкмо излизаше от кабинета си.

— Ще пиеш ли едно бренди? — попита домакинът.

— Защо пък не?

Дъглас се върна в стаята, отиде до барчето и напълни до половината една кристална чаша.

— Ти няма ли да си налееш едно?

— Искаш да кажеш още едно — поправи го зет му уморено. — Да. Ще ми дойде добре. Нали трябва по някакъв начин да преживея тази нощ — той изглеждаше подпухнал и изтощен, със зачервено лице и разтревожен поглед.

— Доколко са сериозни нещата? — попита Саймън.

Другият въздъхна тежко, после вдигна рамене.

— Зависи. Тревожа се единствено за Джулия.

— Това момиче наистина ли е твоя дъщеря?

— Да. Отгледа я баба й. Изпрацах им пари всеки месец, но не съм виждал Роуз от деня на раждането й — пресуши брендите и посегна към гарафата, за да си налее още.

Саймън се отпусна сковано на дивана, сякаш краката му не можеха повече да го държат.

— Никога не бих допуснал. Искаш да ми кажеш, че жена ти не е знаела за съществуването на това дете?

Дъглас разсеяно разтърка чело.

— Роуз се роди, преди Лили да дойде да работи тук.

Тъстът му го изгледа ужасено.

— Господи, не мога да повярвам на ушите си. Значи това момиче е забременяло от теб, родило е детето ти и след всичко това си я наел на работа като прислужница? Какво, за Бога, си мислел, че правиш?

— Не беше толкова просто, колкото изглежда — сега гневно отвърна Дъглас.

— Почти никога не е — цинично се изсмя Саймън. — Но да докараш любовницата си в собствения си дом, е вече прекалено!

— Всъщност не аз я наех...

— Тогава кой, по дяволите...?

— Джулия — плахо отвърна домакинът.

— Джулия? — челюстта на по-възрастния мъж увисна от изненада. — Та няма тя е знаела?

— Не, разбира се.

Изражението на Саймън веднага стана саркастично.

— Ау, какъв лош късмет! Но да я имаш на разположение през цялото време, е било много удобно за теб, нали?

Дъглас се втренчи в него.

— Цялата работа беше една отвратителна каша, която се случи преди много години. Всичко това отдавна е история.

— Тогава как съседката ви е успяла да разкрие всичко! И защо хвърля цялата вина върху теб? Това си беше стопроцентово отмъщение. Какво толкова си й направил?

— Какво съм й направил ли! — яростно кресна Дъглас. — Искаш да кажеш, какво ми е направила тя! Откакто се е настанила тук преди три години, от нея не сме видели нищо, освен неприятности. Тази жена не е с всичкия си. Тя е въплъщение на злото. Имах намерение да я осъдя, но точно сега трябва да мисля как да предпазя жена си и децата...

— Не е ли малко късно за това?

— Ще ме оставиш ли на мира? — извика младият мъж. — Та ти дори не си истински баща на Джулия! Какво ти дава право да ми изнасяш лекции? — додаде накрая и забързано тръгна към вратата, където едва не се сблъска с Вивиън, тръгнала да търси съпруга си.

— Извинявай — каза й припряно и мина покрай нея.

— Ела да седнеш, мила — обърна се към нея Саймън, щом тя влезе в стаята. Беше пребледняла и се оглеждаше нервно наоколо, сякаш искаше да открие причината за гнева на зет си. — Да ти предложиш ли нещо за пиене?

— Само чаша минерална вода, благодаря ти, мили — тя се отпусна тежко върху един от кожените дивани пред кантата, почувствала се внезапно като стара и много уморена жена, с характерните за възрастта болки в ставите. — Цялото празненство се

превърна в нещо като кошмар, не намираш ли? Впрочем виждал ли си Джулия? Никъде не можах да я открия.

— Седи горе в стаята си с Майкъл. Смятат да наблюдават фойерверките оттам.

— Тя ли ти каза? Кога я видя?

— Засякох я преди малко в шатрата. Търсеше Анна и Уилям.

— Джулия никога нищо не ми казва — с жар започна Вивиън. —  
Защо е толкова потайна, Саймън? Защо не сподели с мен, както правят другите дъщери?

Той я погледна замислено, но нежно.

— Може би иска да си изгради своя собствена идентичност, мила. Да пререже пъпната връв, както се казва.

— Но винаги, щом я попитам нещо, тя се държи така, сякаш се опитвам да нахълтам в личния ѝ живот.

— А доколко, скъпа моя, ти я допускаш до своя?

— Това са съвсем различни неща! Когато Гуидо загина, просто исках да я предпазя. Не можех да допусна да стане свидетел на отчаянието ми. Беше само на четири години.

— Но вече не е четиригодишно дете, Вивиън. Сега е жена на четиридесет и четири, омъжена, със свои собствени деца. Повярвай ми, освен всичко друго, тя е и много силна. Трябва да е, щом е изтърпяла двадесет и пет годишен брак с Дъглас.

Жената се загледа в ръцете си и започна да върти пръстените на дългите, тънки пръсти.

— Тогава защо ме кара да се чувствам изхвърлена от живота ѝ, Саймън?

Той се приближи до нея и се наведе да я целуне.

— А защо не допуснеш, че и тя се чувства изхвърлена от твоя?  
— попита я меко.

Преди да се усети, ръката ѝ се стрелна към гърдите. Тя пламна и се престори, че си играе с дългите перлени нанизии около шията си.

— Може би си прав. Сигурно ще е най-добре да отида при нея още сега. Как мислиш, колко истина има в онова, което каза странното момиче?

Саймън вдигна замислено вежди.

— Имаш предвид...?

Вивиън заговори нервно, с понижен глас:

— Ами не е възможно действително да смята, че Дъглас е убил майка ѝ. Искам да кажа, че говореше нещо за... за разбито сърце... нали така?

— Нямам представа, мила. До тази вечер не знаех, че е имал любовница, да не говорим пък за извънбрачно дете и не си спомням да съм чувал някой да е умирал в тази къща.

В стаята настъпи тишина, докато двамата, вгълбени всеки в собствените си мисли, се опасяваха да изрекат изводите, до които стигаха.

Накрая първа се обади Вивиън:

— Какво ще стане сега? Изглежда, случката ще се появи във всички сутрешни вестници, но никой няма да приеме сериозно обвинението в убийство, нали?

Саймън въздъхна тежко.

— Един Господ знае. Или момичето е побъркано, или Дъглас доста е загазил — той стана, улови ръката ѝ и внимателно я изправи на крака. — Мисля, че е редно да се върнем на празненството, а ти? Трябва да поддържаме илюзията за сплотено семейство.

— Ти върви. Аз смятам да се кача горе да видя Джулия. Трябва да я питам дали мога да ѝ помогна с нещо.

\* \* \*

На първото почукване от спалнята на Джулия не отговори никой. Вивиън тъкмо смяташе да си тръгне, дълбоко в себе си доволна, че не ѝ се налага да застава с лице срещу възникналия конфликт, когато вратата се отвори и на прага се появи дъщеря ѝ, като я гледаше учудено.

— Здравей, мамо — каза тя, полагайки усилия да говори спокойно, дори весело.

Вивиън изпита нещо като благоговение, докато се взираше в лицето на младата жена и видя изписаната върху него болка, но и достойнството, с което се опитваше да я прикрие зад престорената бодрост.

— Влизай. Двамата с Майкъл гледахме празненството през прозореца — гласът ѝ заглъхна и тя се върна на предишното си място.

Стаята беше просторна и светла, декорирана в цвят на слонова кост, с огромно легло, покрито с памучни завивки в естествени разцветки. От същата материя бяха направени и богато диплещите се завеси. Вази с бели цветя, меко осветление и купчини възглавници от кремав лен, наредени върху люлеещите се столове, допълваха атмосферата на умерен лукс.

— Исках само да се уверя, че си добре, скъпа. Мога ли да направя нещо за теб? — също така ведро каза майката, давайки си сметка, че моментът съвсем не е подходящ за откровени разговори. Не и докато Майкъл бе застанал на колене пред стъклото, попивайки всяка дума.

— Не мисля, че би могла да направиш нещо, мамо, но ти благодаря все пак — Джулия отново бе застанала до сина си, обгърнала с ръка раменете му, с гръб към стаята и всичко останало. После, сякаш осъзнала колко враждебно бяха прозвучали думите ѝ, тя се обърна и каза през рамо: — Ще поговорим утре. Радвам се, че ще останеш тук през целия уикенд.

— Аз също, миличка — топло се отзова Вивиън.

Засега нямаше какво повече да си кажат, но поне изпитваше известна увереност, че Джулия ще бъде по-откровена с нея на следващия ден. Или поне така се надяваше, защото обичаше да се чувства необходима, освен това и искаше да бъде истинска майка на дъщеря си, а не само красива фигура на фона на живота ѝ. Но в следващия момент изпита ужас, давайки си сметка, че доверието трябва да бъде взаимно. Ако наистина очакваше Джулия да сподели с нея, значи трябваше да ѝ върне жеста, а по някаква необяснима причина това ѝ се струваше непосилно тежко.

\* \* \*

— Ти знаеше ли, че Дъглас има и друго дете? — запита Леонора мъжа си, докато двамата все още седяха в шатрата. Питър вече беше много пиан, а тя наблюдаваше танцуващите със завист и тайно копнееше някой да я покани, докато музикантите свиреха: „Жена в червено“. — Не си казал и дума по този въпрос — добави обвинително.

— Бях зает с някои от бизнес партньорите на брат ми — отвърна той. — За тях да имаш любовница и извънбрачно дете, е нещо съвсем обичайно, след като си толкова богат. Но нямам намерение да дискутирам личния живот на близките си с когото и да било.

Съпругата му го изгледа презрително и за пореден път видя в него бледо копие на Дъглас.

— Не си ли изненадан поне? — настоя тя, после отвори чантата си и извади пакет цигари. Знаеше, че той беше против нейното пушене, но тази вечер не я беше грижа. Фактът, че Дъглас бе имал любовна връзка, я изненада. Въпреки че бе казала на Пами само за да я ядоса, че е имал много любовници, намеквайки, че сама е била една от тях.

Питър сви рамене.

— Всъщност не. Той винаги е живял на бързи обороти.

— Но за майка ти и баща ти това беше голям удар. Прекалено са възрастни, за да преживеят такъв шок — продължи Леонора, усещайки въздействието на никотина чак до пръстите на краката си.

— Напротив, ще го преживеят — сухо отсече Питър. — В техните очи брат ми никога не би извършил нещо нередно.

— Тя не може да се сравнява с Кресида и Саша.

— Коя?

— О, за Бога! Онова момиче. Роуз или както там се казваше. Не може да стъпи и на малкия пръст, на която и да е от дъщерите ни.

— Не виждам какво общо има това — хладно отвърна той и отново напълни чашата си от бутилката, току-що донесена от сервитьора.

\* \* \*

Хари Клег и Джим Полак бяха напуснали дома на Нанси Грѐм и бързо се придвижваха по магистрала ГЗ към Мондон с твърдото решение да променят водещите заглавия на утрешните издания. Беше прекрасна ясна нощ и Хари бе натиснал педала до дупка. Колата марка „Сааб“ летеше в тъмнината с такава скорост, че светлините на останалите автомобили по пътя изглеждаха като непрекъснат светлинен поток.

Бяха с няколко часа назад от другите си колеги журналисти, но разполагаха с нещо, за което съперниците им не биха могли да мечтаят — ексклузивната новина. Невероятна история, която наподобяваше покъртителна история, въпреки че имаше подробности, които никак не се връзваха и имаха нужда от допълнително разследване.

Хари грабна слушалката на телефона в колата и светкавично набра номера на новинарския екип на „Глоуб“.

— Редакция „Новини“, моля — нареди кратко, след като най-сетне успя да се свърже. Минута по-късно вече разговаряше със свой колега. За негова беда това беше Джордж Мур, новак от провинциален вестник, чиято единствена представа за сензация се свеждаше до нечие частно празненство. — Джордж? Обажда се Хари Клег. Слушай, би ли могъл да намериш полицейското заключение на разследването по случая на Лили Уотсън в Стикли, близо до Стокбридж в окръг Хампшир, която е починала през август 1980 година? Какво? По дяволите, зная, че е посред нощ! Чуй ме сега. Умряла е в къща, наречена Хайфийлд, собственост на един от най-известните ресторантьори в страната. Името му е Дъглас Рътърфорд.

Докато управляваше колата, стиснал здраво волана, от отсрещната страна на жицата последва дълго обяснение. Накрая той прочисти гърлото си и заговори рязко:

— Известно ми е, че отдел „Съдебна медицина“ е затворен по това време... Би ли могъл да прегледаш архивните файлове, по дяволите! Провери го този Рътърфорд. Или пък Лили Уотсън. Разбра ли ме? Искам да съм сигурен дали имаме работа с убийство или с обикновен нещастен случай.

\* \* \*

Беше почти полунощ. Неспособна да заспи, Нанси Грѐм се загърна в халата си и излезе в градината. Над ръба на стената би могла да наблюдава какво се случва, без да бъде забелязана, тъй като никой не се приближаваше толкова близо до собствеността ѝ. Знаеше, че предстои изстрелването на хиляди фойерверки, и бе твърдо решена да се наслади на гледката. А и защо не? Семейство Рътърфорд я бяха изключили от всички по-значими събития през последните три години,



но не можеха да ѝ отнемат това удоволствие — да наблюдава множеството експлозии, символизиращи емоционалния взрив, който преживяваха в момента тези омразни ѝ хора. Притаена под клоните на глога, тя чакаше, заслушана в далечния ритъм на музиката и приглушения говор на множеството гости, събрани в двора. Това без съмнение, мислеше си тя с удоволствие, щеше да бъде лебедовата песен на Дъглас Рътърфорд. И веднага я заля вълна от задоволство, задето бе участвала активно в неговото морално убийство.

\* \* \*

Хилядите едновременни експлозии накараха земята да потрепери, прорязвайки тъмното небе на милиони тънки светлинни ивици в сребристо и златисто, които се въртяха във въздуха и изчезваха, за да направят място на следващите искрящи звезди да се озоват в една феерична галактика. Нощното небе беше нажежено и хвърляше ослепителни отблясъци върху лицата на гостите, разположили се на моравата и по терасата, за да наблюдават зарята, струваща на Дъглас цели тридесет хиляди лири. Всички брояха на глас, докато всяка следваща ракета се разпръскваше на множество искри, като огромна блестяща хризантема, спускаща се към земята.

— Едно... две... три... четири... — и накрая изкрещяваха очаровани: — ... пет!

Сред изблиците от смях и веселие на терасата никой не си даваше сметка, че само на няколко метра над тях Джулия бе застанала до прозореца на спалнята си като призрачна фигура, осветявана от всеки следващ залп. На колене до нея стоеше Майкъл и гледаше захласнато навън.

— Виж, мамо! — непрекъснато се провикваше той. — Уау! Никога преди не съм виждал подобно нещо!

Изведнъж тя усети нечие присъствие в стаята, обърна се и видя Дъглас. Той я гледаше напрегнато, но в погледа му се четеше нежност.

— Липсваш на всички долу, скъпа — каза той и обви с ръка раменете ѝ. — Няма ли да слезеш в градината с мен?

Допирът му я накара да потръпне.

— Не съм сигурна, че искам — тя се извърна настрани и профилът ѝ ясно се очерта на фона на водопада от хиляди многоцветни искри.

— Моля те, миличка. Само за няколко минути. Направи го заради децата. Анна и Уилям непрекъснато питат къде си.

Напълно пренебрегвайки го, Джулия се обърна към Майкъл:

— Искаш ли да отидем в градината?

Малкият се обърна рязко, преди да извика през рамо:

— О, да! Хайде да отидем! Оттам ще се вижда по-добре!

Така след няколко минути Джулия и Дъглас заедно се появиха в градината откъм френския прозорец на гостната. За онези, които ги видяха в този момент, това беше доказателство, че случилото се не ги бе засегнало ни най-малко. Той силно стискаше ръката на съпругата си в своята и изглеждаше блед, но спокоен. Майкъл бе уловил другата ръка на майка си, а Анна и Уилям се приближиха и застанаха зад родителите си. Последва блясъкът на няколко светкавици и фоторепортерите запечатаха мига върху лентите си. Щом снимките се появяха на следващия ден по страниците на изданията, читателите съвсем оправдано биха могли да се заблудят, че са правени в началото на празненството, а не в края му.

\* \* \*

Почти се зазоряваше и моравата пред къщата пустееше, но откъм тайнствените дълбини на шатрата продължаваше да се носи музика, странно примесена с шумовете на приближаващото утро. Само приятелите на Анна и Уилям продължаваха да танцуват между отмиращия разкош на венецианския декор, докато останалите сервитьори сновяха наоколо оклюмали и капнали от умора, чудейки се кога ли е следващият влак от Стокбридж за Лондон.

Шестстотин четиридесет и две бутилки шампанско, двеста и двадесет червено вино и двеста и осемнадесет бургундско бяха излети върху изядените шестстотин и петдесет скариди, петстотин жабешки бутчета, сто и петдесет омара, триста и тридесет гълъба, двеста килограма ягоди и малини. Заедно с украсата, в това число цветята, музикантите, фойерверките, елегантно отпечатаните покани,

сервитьорите и барманите, както и самата шатра, бяха стрували на Дъглас доста над триста и петдесет хиляди лири.

Докато седеше до прозореца на кабинета и се взираше в крещящите с екстравагантността си останки от нощното пиршество на фона на хладната утринна светлина, шатрата му приличаше по-скоро на огромен сив слон с тъжно разклатени от бриза уши, отколкото на стегнато шапито на цирк, предназначен да предлага смях и веселие със своите клоуни. Единственият клоун тази вечер се бе оказал самият той. Докато стоеше изправен с последното за вечерта питие в ръка, очите му се изпълваха със сълзи на гняв и съжаление. После се извърна рязко и остави чашата, преди да тръгне по стълбите нагоре към спалнята.

\* \* \*

Най-сетне дългата нощ беше приключила, а с нея и проваленото празненство. Музиката бе спряла, паркингите бяха опустели, изтощените готвачи и сервитьори бяха изчезнали. Няколко лични вещи се търкаляха наоколо забранени: елегантен шал от шифон, вечерна дамска чанта, жилетка и, колкото и да изглеждаше странно, нечий златист сандал с висок ток.

Останала най-после сама, Джулия се разхождаше из градината благодарна, че всичко беше свършило. Не за първи път в живота ѝ се налагаше да мобилизира цялата си вътрешна сила, но никога преди причината за тревогата и не бе била толкова ужасна, нито отчаянието ѝ така дълбоко. След като се увери, че майка ѝ и Саймън, родителите на Дъглас и самият той си бяха легнали, тя се бе измъкнала от леглото и използвайки задните стълби, за да не се натъкне на някого, се бе скрила в малкото помещение, което използваше за гардероб. Съпругът ѝ спеше в общото голямо легло, но тази нощ не би могла да понесе мисълта да го сподели с него. Копнееше да легне сама в успокояващата хладина на ленените чаршафи и меките възглавници, затова бързо се разсъблече и се настани в леглото на отдалечената единична стая, която много рядко използваша.

Най-сетне да се озове сред тишината на усамотението съвсем сама.

Най-сетне можеше да си почине от напрежението и да се държи естествено, което ѝ липсваше през цялата вечер. Но въпреки това не можеше да намери покой. Докато тялото ѝ почиваше, съзнанието ѝ продължаваше да работи, а и тепърва ѝ предстоеше да се изправи лице в лице с истината за онова, което се беше случило преди шестнадесет години.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

*Неделя, 23 юни 1996 г.*

Около седем и половина сутринта Анна се стресна от нечие скръбно припяване откъм кухнята. Тя спря в коридора и се заслуша.

*„След края на празненството,  
при първите лъчи на зората,  
след като танцуващите си отидат  
и звездите избледнеят,  
в много сърца остава болка,  
стига да можеш да я прочетеш,  
много мечти се разбиват  
след края на празненството...“*

Беше мисис Морган, която, щом останеше сама, обичаше да пее стари балади, научени някога от майка ѝ, бивша оперна певица. Тази сутрин обаче уместността на думите я накара да се просълзи. Наред с ужасната сцена от миналата нощ, сложила отпечатък върху всичко, Анна се чувстваше уморена, самотна и опасно уязвима. И най-незначителното нещо беше в състояние да я разплаче. Страхуваше се от предстоящия ден в тази къща, изпълнена с гости, към които трябваше да се отнася любезно, и от присъствието на Петрок, който се противопоставяше на всяка нейна дума. Е, може би не съвсем на всяка, но бе много огорчена, задето приятелят ѝ не прояви повече съчувствие спрямо баща ѝ снощи.

Втурна се в кухнята и умишлено заговори рязко:

— Добро утро, мисис Морган. Много рано сте станали тази сутрин.

Уловена по средата на песента, готвачката се изчерви гузно, докато търкаше повърхността на готварската печка с прекалено усърдие.

— Добро утро, Анна. Учудвам се, че си станала толкова рано — каза тя почти обвинително.

— Всъщност изобщо не съм си лягала. Имах намерение дв си направя едно кафе — бодро отвърна момичето, протегна се към рафта над печката, свали кафемелачката и я напълни с тъмни, ароматни зърна.

— Снощи доста се позабавлявахте, а?

— Беше великолепно — неопределено отговори Анна.

— В такъв случай всичко е наред, така ли?

— Да.

— А виждала ли си майка си и баща си тази сутрин? Дали все още са долу?

— Нямам представа — за първи път си позволи да се отнесе пренебрежително Анна. Ако мисис Морган изгаряше от нетърпение и желание да разнищи клюките докрай, то тя изобщо не беше в настроение за подобни разговори. Взе си чаша от бюфета и извади млякото от хладилника, като през цялото време запази ледено мълчание.

— За всички ви трябва да е било голям шок — настоя готвачката. — Когато се е появило онова момиче, искам да кажа...

Анна сви рамене. Откъм подвижните кухни в двора се чуваха подвикванията на допълнителния персонал, който приготвяше закуска за гостите. Изкусителен аромат на пържен бекон се носеше из утринния въздух.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита мисис Морган, щом забеляза как момичето сбърчи одобрително нос от апетитната миризма.

— Не, благодаря.

— Трябва да пазиш силите си, нали знаеш.

— Добре съм.

Това въобще не беше вярно. Дълбоко в душата си тя чувстваше, че умира, и като четиригодишно дете ѝ се искаше да изтича разплакана при майка си, която да я утеши и убеди, че всичко е наред. Снощи, забавлявайки се с приятелите си, пък и благодарение на изпитото шампанско, бе успяла да издържи, още повече че част от нея отказваше да приеме реалните измерения на ситуацията. Но като погледнеше назад, осъзнаваше, че някаква сюрреалистична, почти зловеща атмосфера бе обгърнала всичко от момента, в който се бе появило

онова момиче... нейната полусестра... облечено в бална рокля. Театралната вътрешност на венецианската вила бе допринесла за подсилването на това странно усещане, но до онзи миг като че ли нямаше никакво значение. Беше прекарала цялата нощ в опиянение и сега си спомняше само откъслечни епизоди, сякаш наблюдаваше отделни филмови кадри, забавени в каданс: изненадващото пристигане на Петрок, речта на баща ѝ, предупредителното почукване на лъжичката по стъклената чаша, преди Нанси Грѐм да заговори, и най-сетне... появата на онова бледолико момиче... И после болката и объркването, удавени в чашите шампанско, които бе изпила.

Сега, под неумолимата светлина на утрото, нещата ѝ се струваха чудовищно ясни. Баща ѝ бе имал любовна връзка преди много години, от която Анна си имаше полусестра на име Роуз.

\* \* \*

Полицайте пристигнаха в Хайфийлд в девет и половина, паркираха колата си на алеята пред входа и възпитано позвъниха на звънеца. Без да показва каквито и да било чувства върху невъзмутимото си лице, Морган ги въведе в кабинета, където по-рано същата сутрин бе заличил всички следи от отминалото празненство, информирайки ги, че веднага ще съобщи на мистър Рътърфорд за пристигането им.

Дъглас бе станал много рано и изглеждаше учудващо бодър и весел, въпреки че бе спал само два часа през нощта. Тъкмо се наслаждаваше на обилна закуска в трапезарията в компанията на някои от гостите си, когато икономът му предаде съобщението с понижен глас:

— Бихте ли ме извинили? За грешниците няма покой — заяви той, като се усмихна любезно на присъстващите, преди да поеме бавно към кабинета, сякаш разполагаше с всичкото време на света. Вече бе задигнал от обичайното им място всички неделни вестници и обзет от хлад и покруса, бе прегледал набързо сензационните им заглавия.

Нито Джулия, нито по-възрастните членове на семейството се бяха появили за закуска, но останалите го изпроводиха с изпълнени от любопитство погледи.

— Ще ме извиниш ли? — обърна се Майкъл към Уилям с изтънял глас. Лицето му беше бяло като платно.

— Яде ли нещо изобщо? — попита брат му.

— Не съм гладен — отговори малкият, плъзна се от стола си и отмести встрани почти недокоснатия поднос.

— Добре — усмихна се с разбиране Уилям. — Защо не отидеш да нахраниш зайчето? Струва ми се, че очаква с нетърпение да му занесеш закуска.

— Не мисля, че и то ще е гладно — отвърна Майкъл и тичешком напусна стаята. Всички чуха забързаните му стъпки нагоре по стълбите. После вратата на стаята му шумно се затвори.

— Е, какво става тук? — развълнувано попита Пами Шимел. От възбуда очите ѝ бяха добили стъклен блясък. — Дали ще го арестуват и обвинят в убийство?

Роджър се обърна към нея.

— О, за Бога, Пами! Престани да плещиш глупости! Дъглас не е направил нищо и... като негов най-добър приятел знам това със сигурност. Но полицаите са длъжни да направят рутинно разследване, дори след най-безумните обвинения. Трябва да разберат какво е имала предвид оная дърта кучка, съседката — той я пронизваше с кървясали очи. Не само че го мъчеше главоболие след препиването снощи, но и бе установил, че е престанал дори да харесва тази жена, и се чудеше как да я изхвърли от живота си без сърцераздирателни сцени.

— Я чакай, вината не е моя — отвърна тя обидено.

Уна ѝ отправи изпълнен с изискана неприязън поглед. Въпреки че самата тя не си бе лягала до пет часа сутринта, изглеждаше перфектно, със съвършения си грим и кремавия си копринен костюм, състоящ се от панталон и туника, по които не се забелязваха никакви гънки. Двата аспирина, погълнати с чаша минерална вода, преди да заспи, я бяха предпазили от сутрешния махмурлук.

— Трябва много да внимаваш какво говориш — изрече тя с предупредителен тон. — Двамата с Кристофър, след като поговорихме снощи, решихме, че всички ние трябва да стигнем до споразумение. Никой не бива да обсъжда случилото се с никого и...

— ... никой не трябва да дава изявления пред пресата, дори и да става въпрос за обикновено интервю — лаконично довърши съпругът ѝ.



— Нямам намерение да говоря с когото и да било — сърдито отвърна Пами. — Просто искам да разбера какво става тук и дали наистина е било извършено престъпление.

— О, я млъквай! — сърдито я скастри Роджър. — Бога ми, устата ти е с капацитета на интернет! Да ти каже нещо човек, е все едно да даде обява по няколко сателитни канала!

Жената скочи на крака и тясното ѝ лице се изкриви от гняв.

— Майната ти! — извика тя и блъсна чашата си с кафе. — Няма да стоя тук, за да бъда обиждана...

— Много правилно решение! — отвърна той, пригласяйки мустаците си.

Тогаваше се изправи Питър — вид на типичен директор, който въвежда дисциплина сред непослушните си ученици.

— Вижте сега, хайде да не даваме воля на емоциите си — заговори той спокойно. — Всички сме изморени след изминалата нощ, но гневът няма да помогне на никого. Нека изчакаме, докато Дъглас ни каже какво става, а междувременно ви предлагам да престанем да правим предположения, преди да сме запознати с фактите. Може би всичко ще се окаже буря в чаша вода, предизвикана от отмъстителна стара жена.

Уилям изгледа недоверчиво чичо си.

— Ние не сме група хлапетии в трети клас, както знаеш — напомни му той. — Съгласен съм, че трябва да държим устите си затворени пред обществото, но не бихме могли да запушим ушите си или да се правим, че не виждаме. Достатъчно беше само да погледнеш лицето на татко снощи, за да се увериш, че е виновен като самия грях.

— Според мен определено има вина заради любовната си връзка, пък и момичето със сигурност е негова дъщеря — съгласи се Леонора. — Но нито за миг не бих могла да допусна, че е убил майката.

Съпругът ѝ я изгледа строго, сякаш вече беше казала прекалено много.

— Достатъчно отвратително е, че е имал любовница — настоя на своето Уилям. — Но и дете от нея! Някой виждал ли е мама тази сутрин?

— Сигурно е много изтощена — тъжно отбеляза Стефани. Тя седеше до приятеля си и от време на време галеше бедрото му под масата. — Вечерта трябва да е била ужасна за нея.

— Но много повече за Дъглас — остро я срязва Роджър. За него вече бе ясно кой на чия страна е застанал.

В този момент в трапезарията влезе Тим, следван от Кресида и Саша. Момчето мигновено усети напрегнатата атмосфера.

— Какво става? — обърна се той към баща си.

Кристофър вдигна очи към него.

— Нищо, момчето ми — отговори предпазливо той, после се обърна към сестрите: — Защо всички вие не дойдете да хапнете нещо за закуска? Чудех се дали не бихте се съгласили да изиграем няколко сета тенис по двойки? Какво ще кажете?

Двете извърнаха към него безличните си лица. Дълбоко разочаровани, че снощи нито един свободен младеж не бе проявил интерес към тях, днес те нямаха намерение да се съобразяват с когото и да било.

— Предпочитам да полежа край басейна — безцеремонно отговори Саша. Сестра ѝ не благоволит да каже нито дума.

— Е, щом е така... елате поне да се нахраните — приветливо ги покани Кристофър и посочи с ръка към масата, на която бяха подредени подноси, отрупани с храна. — Препоръчвам ви бекона и наденичките. Много са вкусни.

— Уф... — изстена с гримаса на отвращение Саша. — Не бих могла да се сетя за нещо по-отвратително. Ще си наляя само чаша портокалов сок.

— А къде са останалите? — попита Тим.

— Някъде наоколо — с все същия общителен тон отговори баща му. — Не мисля, че ще видим някого от по-възрастните, преди да е дошло време за обяд.

Думите му бяха посрещнати с мълчание. Ножовете, размазващи масло върху препечените филийки, и чашите, потропващи върху чинийките, създаваха единствения шум в скованата от напрежение атмосфера. Кресида въздъхна, сякаш бе отегчена до смърт. Из въздуха се носеше някакво тягостно усещане и Кристофър осъзна, че му предстои тежък ден, през който всеки щеше да се чувства не на мястото си в този дом или като попаднал в затвор, прикован към него от съпричастност. Би нанесъл тежка обида на Джулия и Дъглас, ако се върнеше в Лондон още същата сутрин, след като домакините бяха направили всичко необходимо, за да осигурят престоя им за целия

уикенд. И все пак щеше да му бъде ужасно мъчително да остане. После се сети за Барбара, която седеше сама в апартамента си, и си даде сметка, че трябва да ѝ позвъни веднага щом Уна излезеше.

\* \* \*

— Съжалявам, че се налага да ви обезпокоим в толкова ранен час, мистър Рътърфорд — започна инспектор Лестър Суон веднага щом Дъглас се появи в кабинета с високо вдигната глава и дръзки маниери на човек, който щеше да председателства събрание.

— Няма проблеми — отвърна той и им посочи къде да седнат. — Да ви предложи ли кафе? Може би чай? — за инспектор Суон и неговия партньор следовател Хари Нютън беше очевидно, че домакинът възнамерява да поеме ръководната роля в разпита.

— Не, благодаря — измърмориха двамата едновременно.

— Не ми създавате никакви неудобства — увери ги той любезно. — Точно в този момент на всеки гостенин се падат по трима души обслужващ персонал, така че защо да не се възползвате?

Те отново отказаха, този път по-категорично.

— Добре тогава — Дъглас се настани зад широкото си бюро и ги погледна с очакване. — Очевидно идвате заради отмъстителната ми съседка, която нахлу снощи с взлом в дома ми и ми отправи небивали обвинения, обширно коментирани в пресата тази сутрин. Така че... с какво бих могъл да ви помогна?

— Проверяваме възможността за възобновяване на следственото дело по случая „Лили Уотсън“, починала в тази къща преди шестнадесет години — започна инспектор Суон.

— И на какво основание, моля? — рязко попита домакинът. — Аутопсията доказва, че е умряла вследствие на алергичен шок след ужилване от пчела, към чиято отрова е имала непоносимост. Заключение на следствието беше, че става дума за нещастен случай — той повдигна рамене. — Това е краят на историята. Много трагичен случай, но нищо повече не бих могъл да ви кажа.

— На нашето внимание бяха предоставени нови доказателства, които ни дават основание да смятаме, че смъртта ѝ не е била в резултат на инцидент — посочи полицаят.

— Нови доказателства ли? — разсмя се Дъглас. — Какво ви е наговорила моята малоумна съседка? Че някой умишлено е уловил пчела и ѝ е наредил да ужили именно Лили Уотсън? Скъпи приятели, това звучи доста налудничаво, не мислите ли? — замълча за момент и отново възвърна сериозното си изражение. — Вижте, била е съвсем сама в къщата, когато е отишла да вземе буркан със сладко или мармалад, или каквото и да било там, и по чиста случайност е ужилена. Местният лекар ни каза, че ако някой е алергичен към пчелна отрова, може да умре много бързо — около петнадесет, двадесет минути след ухапването...

— Всичко това ни е добре известно — прекъсна го инспекторът. — Въпросът е в това дали имаме причина да се съмняваме, че момичето е било само в къщата.

Дъглас го изгледа с празен поглед.

— Това е невъзможно. Двамата с жена ми бяхме навън, децата също бяха излезли с бавачката си, а градинарят никога не идваше преди обяд. По онова време няхмахме постоянна прислуга. Ползвахме услугите на няколко приходящи чистачки, едната, от които беше Лили. Уверявам ни, у дома е нямало никого. Не сте ли си помислили, че ако при инцидента е присъствал друг човек, той би трябвало веднага да повика линейка? Или да потърси някаква помощ?

— Значи твърдите, че като се изключи мис Уотсън, къщата е била празна, така ли? За колко време? — Нютън срещна погледа на Суон. Мисис Грѐм им беше казала нещо съвсем различно.

Светлите очи на Дъглас бяха широко отворени и искрени.

— Господи, беше толкова отдавна... Не съм сигурен, че си спомням всичко с подробности. Твърдя, че излязох веднага след закуска, за да отсека къпините в далечния край на имението, и се прибрах някъде към обяд. Тогава открих Лили.

— Къде точно я намерихте? — запита Суон.

— В килера за хранителни продукти. Беше просната на пода. Спомням си, че около разлятото сладко кръжаха няколко оси. После ми казаха, че е била мъртва приблизително час и половина, преди да я открия — той говореше с равен, делови глас, напълно лишен от емоции.

Следовател Нютън бързо записваше в бележника си. Детектив инспектор Суон заговори отново:

— Какви бяха отношенията ви с потърпевщата?

Дъглас преглътна с усилие.

— Имахме... Бяхме любовници.

— По време на инцидента или преди това?

— Много преди това.

— А вярно ли е, че тя е имала дете? От вас?

— Да.

— Младото момиче на име Роуз, което е довела мисис Нанси Грейъм, когато е дошла на празненството ви миналата нощ?

— По-скоро бих казал „когато нахлу в дома ми“ миналата нощ, а не „когато дойде“.

Последва кратко мълчание. Дъглас и Суон не откъсвани очи един от друг, сякаш преценяваха силите си, докато Нютън продължаваше да скърца с молива по хартията.

Отново пръв заговори инспекторът:

— Отричали ли сте някога, че детето е ваше? Или се доверихте на думите на майката?

— Признавам, че е мое дете. В живота на Лили нямаше друг мъж.

— Сигурен ли сте в това?

— Абсолютно съм сигурен.

Той си спомни младата жена, която преди толкова много години се бе вкопчила в него, умолявайки го да избягат заедно, отказвайки да приеме решението му да остане с Джулия. Тогаваше бе извърнала към него сините си, сякаш вечно загледи в нещо очи, а по бледото ѝ, подпухнало лице се стече поток от сълзи, които попиха в евтината ѝ памучна блузка.

— Не можеш да ме оставиш сега — бе изхлипала тя. — Нито мен, нито малката Роузи. Ние си принадлежим...

Но той я бе отблъснал внимателно, натъжен, че влечението му към нея бе угаснало напълно, като че ли никога не бе съществувало, и не се заблуждаваше, че щеше да разбие всичките ѝ илюзии относно тяхното бъдеще и да ѝ причини болка, която тепърва трябваше да изстрада.

Когато тя се бе появила отново след няколко седмици в собствения му дом като една от обслужващия персонал, той силно се бе притеснил. Поне бе оставила бебето на грижите на майка си, но

какво би могло да стане, ако Джулия, която доверчиво и без никакви подозрения я бе наела, откриеше какво се бе случило между тях? Сега си спомняше колко се бе разярил на Лили, обвинявайки я, че приема работата само, за да му създава проблеми.

Суон прекъсна мислите му.

— И вие сте напълно сигурен, че в деня, в който е умряла Лили, в къщата не е имало никого?

— Сигурен съм, че е била съвсем сама — категорично отвърна Дъглас. — Съпругата ми беше отишла в селото на покупки.

— Какво? Цяла сутрин?

— Да. Вижте, ние вече минахме през всичко това. Защо просто не прегледате отново показанията, които дадох тогава? Нищо не се е променило, така че защо трябва да преживяваме трагедията отново? Трудно ми е да си спомня какво се е случило миналата седмица, камо ли преди шестнадесет години — той се изправи рязко от въртящия се стол зад бюрото и тръгна към вратата на кабинета, сякаш да подсказже на посетителите, че за него разговорът беше приключен.

— Казвате, че нищо не се е променило, мистър Рътърфорд. Но трябва да ви уведомя, че все пак промени има, при това достатъчно значителни, за да върнем случая за ново разследване.

Дъглас го изгледа отбранително.

— И с какви нови доказателства разполагате? — запита предизвикателно. — Беше нещастен случай. Същото би могло да се случи на всеки от нас, ако страда от алергия към пчелна отрова.

— Трябва да разпитаме още няколко души. Имаме основание да твърдим, че единият от тях знае какво точно се е случило.

\* \* \*

— Хайде да седнем на терасата. Денят е толкова приятен — предложи Каролайн, след като закуската приключи.

— Чудесна идея — съгласи се Уна и стана от масата. — Мислиш ли, че наоколо биха могли да се намерят някакви сутрешни вестници? Повече от всичко обичам да преглеждам пресата в неделя сутринта.

— Трябва да има. Ще попитам Морган.

Кристофър, Тим и двете му братовчедки също се изправиха, но не за да играят тенис, както им бе предложено, а за да се разположат около басейна. Пами се бе качила в стаята да си събира багажа, след което по нейно настояване Роджър щеше да я откара до гарата, за да си хване влака за Лондон.

В този момент се появи икономът да провери дали някой не желае още кафе.

— Не, благодаря ти — отвърна Каролайн, — но се питахме дали не бихме могли да прегледаме днешната преса?

За миг той застина, после се зае усърдно да раздига съдовете.

— Тази сутрин не съм виждал нито един вестник, мадам — отвърна неопределено икономът.

Двете жени се спогледаха, напълно наясно какво означаваше това.

— Може би някой от нас би могъл да отскочи до селото и да купи други? — прошепна Уна, щом се отправиха към терасата, където Морган вече бе подредил възглавници в пастелни тонове върху шезлонгите и бе разпънал големите кремави чадъри.

— Очевидно Джулия и Дъглас не искат да ги виждаме.

— Къде е Джулия впрочем?

— Нямам представа. Надявам се да е добре.

— Дали да не отидем да я потърсим? — в гласа на Уна се прокрадна зле прикрито злорадство.

— На нея не би й харесало — възпротиви се Каролайн. — Тя ще се появи веднага щом почувства, че е готова да ни види. И във всички случаи е капнала от умора.

Откъм френския прозорец на всекидневната се зададе Леонора, тръгнала към тях. Беше облечена в яркочервени панталони и сутиен, който прозираше под тънката ѝ риза.

— Къде са всички? — попита тя с явно отегчение. — Май празненството наистина свърши, а? Питър се качи горе да си легне, защото го мъчи главоболие. Дъглас още ли разговаря с полицаите?

Уна повдигна рамене.

— Тази сутрин, изглежда, всички са се изпокрили. Което не бива да ни учудва, нали?

— Очаква ни дълъг ден — продължи Леонора. — И ще стане още по-лошо, когато свекър ми, свекърва ми и родителите на Джулия

се появят. Пат май е прекарала нощта, обливайки се в сълзи, задето скъпоценният ѝ син си има неприятности, а Реджи сигурно всеки момент ще получи инфаркт поради същата причина...

— Това е съвсем естествено — сдържано посочи Каролайн. — Вивиън и Саймън са също много разтревожени от случилото се.

Леонора се размърда пъргаво.

— Искан ми се да измислим какво да правим. Ненавиждам да стоя просто така и да чакам нещо да се случи — тя скочи на крака и използвайки като гребен дългите си, лакирани в яркочервено, нокти, отметна падналата пред лицето ѝ коса. — Отивам да намеря Дъглас. Трябва да разбера какво става — високите, тънки токчета на сандалите ѝ потропваха по плочките, докато се отдалечаваше.

Уна се засмя ехидно.

— Тя умира да го утести, не мислиш ли?

\* \* \*

След като се увери, че жена му се е настанила на терасата и разговаря с Каролайн, Кристофър се измъкна от къщата, качи се в колата и набра номера на Барбара по мобилния си телефон.

Тя отговори почти веднага с мек, шепнещ глас.

Той си наложи да се стегне.

— Аз съм, Барбара. Как си?

— О, Крис! Толкова се радвам да те чуя! През изминалите дни не съм преставала да мисля за теб. Ужасно ми лисваш. Добре ли мина празненството?

— По-скоро беше като една нощ в ада...

— О, миличък! Какво стана? Да не би отново да сте се карали с Уна? — прошепна тя съчувствено.

Той си я представи, легнала в огромното легло, сладка като малко котенце, с разрошена руса коса и приканващо протегнати ръце. Знаеше, че очаква с нетърпение завръщането му, и за момент затвори очи, обзет от неудържим копнеж. *Господи, бих умрял, докато прониквам в нея*, изстена мислено. Силата, която тялото ѝ имаше над него, се проявяваше дори когато просто разговаряше с нея по



телефона, така че ако не внимаваше, можеше да се отклони от първоначалното си решение.

— Барбара... — заекна Кристофър и усети, че започва да се поти.

— Мили? Добре ли си?

— Да... Не... Искам да кажа... — той си припомни сестра си и страданието ѝ, след като бе открила, че Дъглас е имал любовница. Помисли си за Тим, който се опитваше да му подражава и за когото трябваше да бъде пример за почтеност и вяност. Отново видя болката в очите на Уна, когато бе разбрала за тайната му връзка. Но преди всичко, за свой собствен срам, си повтаряше думите на Роджър, изречени предишния ден: „Тя ще те разори...“

Крис обичаше красивия си дом, както и антиките и картините, с които го бе напълнил. Обичаше и ролс-ройса, пътуванията из целия свят през ваканциите и вечерите в луксозни ресторанти. Харесваше му да носи маркови костюми и ръчно изработени обувки от „Лобс“. Всъщност обожаваше проклетия си стил на живот, за който бе работил до изнемога, и нямаше намерение да се разделя с нито една част от него.

Освен това имаше и нещо друго. Докато бе седял в шатрата предишната вечер, бе обзет от лошо предчувствие, сякаш бе надникнал в ада и знаеше какво се случва там. Това усещане за падение и грях го бе съпровождало през цялото време, карайки го да изпитва странно неудобство. Споменът за публичния скандал, стоварил се върху Дъглас, жегна съвестта му и му напомни, че това би могло да се случи и с него.

— Крис? Там ли си още? — изтръгна го от мислите му нежният глас на Барбара.

Без да отваря очи, той си пое дълбоко дъх.

— Обаждам ти се, защото... исках да ти кажа... че трябва да сложим край. Трябва да престанем да се виждаме.

Последва продължително мълчание, после я чу тихичко да плаче.

— Съжалявам, миличка. Това е последното нещо, което бих искал да направя.

— Не можеш да си позволиш да я напуснеш, нали? — изхлипа тя.

Кристофър се стъписа, изумен от нейната проникателност.

— Не, не е заради това, скъпа...

— О, точно заради това е! На татко разводът с мама му костваше цяло състояние. Но никога не съм допускала, че и ти... — гласът ѝ пресекуна и неспособна да продължи, тя млъкна.

— Бих направил всичко, за да не те нараня, мила — празни думи и той беше напълно наясно с това.

— Ще те видя ли някога пак?

— Не мисля, че е разумно, скъпа. Най-добре ще бъде да приключим веднъж завинаги — слушаше собствения си глас и се чудеше как е възможно да звучи толкова безсърдечно.

Тогава тя затвори. Последва леко изпращяване и всичко приключи. Кристофър изключи мобилния си телефон, чувствайки се изтощен и изцеден от всякакви емоции. Сякаш някой близък до него човек бе умрял и той не можеше да понесе това. Продължаваше да си мисли, че още утре ще се види с Барбара. Че в действителност нищо не се беше променило. Щеше да отскочи до апартамента ѝ, както винаги, да я притегли в прегръдките си, а после да прави любов с нея и... О, Господи! Наистина щеше да му бъде много трудно.

Докато се връщаше бавно към къщата с пъхнати в джобовете си ръце, той се питаше кога да съобщи новината на Уна. Може би веднага, докато все още го разтърсваше преживяваният шок? Да, така щеше да бъде най-добре. А след това, с малко повече късмет, може би животът щеше да се върне към нормалния си ритъм. Каквото и да означаваше това.

\* \* \*

Няколко часа по-рано, още преди Дъглас или някой от останалите да се беше събудил, Джулия се измъкна от леглото, нахлузи дънки и тъмносин пуловер с поло яка, спусна се тичешком по стълбите и излезе от къщата. Въпреки че тялото ѝ бе натезало от насъбралата се умора, съзнанието ѝ беше съвсем будно. Докато поемаше по пътеката, водеща към гората, като отровни стрелички я пронизваха парещи въпроси.

*Къде ли е бил Дъглас, докато се е раждало детето,* питаше се тя непрестанно, сякаш след толкова години това имаше някакво

значение. Дали бе успял да присъства при раждането му, залъгвайки я с поредната причина, че е много зает с работата в ресторанта? Дали бе обичал малкото човече, чийто баща беше, по същия начин, по който обичаше Анна, Уилям и Майкъл? Но преди всичко защо... защо... защо бе допуснал това да се случи?

Сълзите, възпирани през цялата изминала нощ, сега бликнаха от очите ѝ, спускайки се като непрекъснати потоци по страните ѝ, сякаш в главата ѝ се бе отворило някакво кранче и тя бе забравила как да го спре. Всичко това се случва с някой друг, не с мен, повтаряше си непрекъснато. Или пък бе под контрола на някаква свръхсила, която я манипулираше от разстояние, отнемайки ѝ волята да се съпротивлява.

Уплашена от дълбочината на тези неконтролируеми емоции, тя продължаваше да върви под хладната сянка на дъбовете, докато под краката ѝ земята, мека и влажна, поглъщаше шума от стъпките ѝ. В този ранен час наоколо нямаше никого, така че не ѝ се налагаше да се преструва, че владее чувствата си, и облекчението от това я замаиваше. Хлипайки високо и препъвайки се в корените на дърветата, тъй като очите ѝ бяха замъглени от напирещите сълзи, Джулия стигна до същото повалено дърво, на което Анна бе седяла с Тим преди няколко дни, разкъсвана от отчаяние и скръб.

Тя седя на него дълго, загледана напред в пространството, най-сетне облекчена от измъчващите я мисли. Постепенно я облада някакво усещане за покой. Пое си дълбоко дъх, осъзнавайки, че най-лошото от емоционалната ѝ криза бе преминало. Сега се чувстваше странно спокойна, обновена и пречистена от ужасната тъга, която допреди малко бе изпитвала.

Лили беше мъртва и вече не представляваше заплаха за нея. Щом бе успяла да преодолее онази травма с всичките ѝ последици, щеше да се справи и с тази. Изправи се и пое обратно към къщата. Щом забеляза Уна и Каролайн да седят на терасата, си даде сметка, че трябва да бе прекарала в гората няколко часа. Все още не беше готова да се изправи очи в очи с тях, нито дори със старата си приятелка Каролайн. Като направи широк завой зад храстите, които очертаваха границите на градината, тя се насочи към шатрата. Днес там нямаше никого. Дъглас бе наредил разчистването да започне едва в понеделник.

Тя отмести платнената преграда и се вмъкна в една от подвижните кухни. Изобщо не се изненада, когато видя всички чинии измити и подредени, чашите напъхани в кашоните, а приборите — опаковани. Персоналът в нито един от ресторантите на съпруга ѝ не би си позволил да остави след себе си неразбория.

Джулия се отправи към другата страна, влезе в шатрата и застина намясто, слисана от гледката. Първата ѝ мисъл бе: Колко различно изглежда всичко от снощи насам!

Вече ги нямаше прожекторите, умело разположени, да осветяват гледката към Големия канал, позлатената гондола и импровизирания двор с бълбукащ в центъра му фонтан. Нямаше ги и стотиците хвърлящи отблясъци свещи. Вместо това, осветен единствено от дневната светлина, проникваща през тавана от черен плат, който предишната вечер бе обсипан с множество блещукащи звезди, декорът изглеждаше евтин, фалшив и дори малко вулгарен. Изпъстрените с петна покривки и увехналите цветя разбиваха илюзията и носеха чувството за отрезвяване, което сякаш изразяваше целия ѝ живот. Нищо не е такова, каквото изглежда, разсъждаваше тя, докато съзерцаваше венецианския декор такъв, какъвто беше в действителност — символ на нещо съвсем различно. Измамният блясък на женитбата я правеше да изглежда по-стойностна, отколкото беше всъщност. Лустро, измислено с едничката цел да прикрива пукнатините в отношенията. Всичко беше само измама и илюзия, а истинските стойности оставаха скрити. Всички ние, по свой собствен начин сме един вид вълшебници, които правят нещата да изглеждат по-добри, отколкото са.

Някакъв шум зад гърба ѝ я накара да се обърне рязко. Видя Дъглас, застанал на няколко крачки зад нея — самотна фигура сред руините на снощния спектакъл.

Ето го и главния илюзионист, каза си мислено тя, поглеждайки го. Мъжът, който, изглежда, можеше да прави чудеса.

Без да отделя очи от лицето ѝ, той заговори пръв:

— Търсих те навсякъде.

— Излязох да се поразходя малко.

— Какво става с теб? Добре ли си?

Тя само сви рамене, без да отговори.

Дъглас се приближи, седна до нея и облегна лакти на масата, върху която бяха останали само остатъци от снощния пир. Някои от гостите бяха забравили маските си и сега те лежаха, накапани с восък, между увехналите цветя.

— Идваха двама полицаи — продължи той тежко.

Джулия веднага вдигна глава.

— Какво искаха?

— Каквото и последния път. Когато Лили почина.

— Но защо? За какво им е притрябвало да задават отново същите въпроси? — нервно запита тя.

— Имат намерение да подновят разследването. Искат нови показания.

Тя едва успя да си поеме дъх.

— Но смъртта ѝ беше просто нещастен случай! Какво повече бихме могли да им кажем?

Дъглас поклати глава.

— Според тях съществуват нови доказателства. Изглежда, е имало свидетел на инцидента.

— Не вярвам на нито една дума! Нанси Грѐм доведе онова момиче — заедно с нелепите си обвинения — само за да ни създаде проблеми! Нали не искаш да ми кажеш, че полицията ѝ е повярвала?

— Почакай да видиш днешните вестници. Особено „Глоуб“. Очевидно са взели интервю от нашата съседка и тя е надминала себе си в желанието си да ми навреди.

— Но не са ти отправили обвинение в убийство, нали? — притеснено попита тя.

Той изкриви лице в гримаса, после сви рамене.

— След като съм имал връзка с Лили, естествено е да съм първият сред заподозрените. Както и да е, казах им всичко, което знаех, и ги посъветвах да се поровят из показанията ни преди шестнадесет години. Уверих ги, че нищо не се е променило.

Последва болезнено мълчание, преди Джулия да заговори отново.

— Но всъщност *нещо* наистина се промени!

Очите му заприличаха на разгорели се въглени.

— И кое е това нещо?

— Никой от нас, с изключение на теб и Лили, разбира се, до вчера не знаеше, че... че от връзката ви се е родило дете — обясни тя.

Той извърна лице, опитвайки се да изчисти няколко капки восък от изоставена маска с нокътя на палеца си.

— По времето, когато Лили дойде да работи при нас, тя живееше в Лонгфорд с майка си, която се грижеше за Роуз като за собствено дете.

*С каква лекота произнася името на дъщеря си, мислено отбеляза Джулия.*

— Значи никой в Стикли не е знаел, че тя има бебе?

— Точно така.

— Това за нейно добро ли го направи или за мое? — в гласа ѝ неочаквано се прокрадна сарказъм.

— Беше грешка — каза той нещастно. — Трябва да ми повярваш, мила. Не биваше да се случва, но Лили не искаше и да чуе за аборт, така че, след като майка ѝ се съгласи да се грижи за малката... Добре де, това ни се струваше единственото възможно решение по онова време — погледна я право в очите с очи, насъбрали агонията, която го разяждаше в момента. — Опитвах се само да те предпазя, Джулия. Не исках никога да разбереш какво се бе случило. А след това ти сама я нае като прислужница в дома ни — Дъглас обвини главата си с ръце. — Просто не можеш да повярвам.

Тя го погледна отбранително.

— Нямах право да ме обвиняваш за постъпката ми. Когато отидох в селото и попитах мистър Харис дали познава някого, който си търси работа, той ме насочи към момичето, което бе работило в магазина му и беше на квартира в стаята над него. Как бих могла да допусна, че между вас е имало нещо? Нямах представа, че си имал тайна връзка до момента, когато тя почина — обясни тя гневно и отново избухна в сълзи, макар да мислеше, че вече ги е изплакала всичките.

Той сложи ръка върху нейната и се наведе така, че главите им почти се докоснаха.

— Много съжалявам... Беше лудост от моя страна. Трябва да знаеш, че никога не съм я обичал. Не и колкото съм обичал теб. Ти си моят живот, Джулия. Всичко, което някога съм искал. Наистина трябва да ми повярваш, мила.

— Което обаче не те възпря да се впуснеш в авантюра с нея, нали? — мрачно възрази тя. — Ти ме предаде, Дъглас.

— Но тя нито за миг не е представлявала опасност за теб като моя съпруга и майка на децата ми — защити се той, вече съвсем съкрушен.

— Като изключим факта, че имаш дете от нея. Как според теб се чувствам аз след случилото се снощи?

— Точно по тази причина не исках да научаваш никога — извика той, внезапно обзет от гняв. — Искан ми се да убия онази кучка, съседката ни, задето доведе момичето тук.

— Искаш да кажеш дъщеря ти — поправи го тя.

— Да, добре. Но никога не съм я чувствал като своя плът и кръв и това едва ли някога ще се промени. Проблемът е, че полицаите, без да слагаме в сметката пресата, ще раздухат цялата история.

— Мисля, че извадихме голям късмет, задето не ни изтипосаха в пресата след смъртта на Лили.

— Защото нямаше какво толкова да се напише! Една прислужница умира в провинциална къща след ужилване от пчела. Беше отразено само в кратка статия в „Ивниш Стандарт“ и това беше всичко.

— Само защото служителят ти от „Връзки с обществеността“ си свърши добре работата — напомни му Джулия. — Ти точно бе започнал самостоятелното си кулинарно предаване в телевизията, а Би Би Си не би погледнала с добро око на подобен скандал.

Дъглас въздъхна печално.

— Господи, каква каша!

— И какво ще стане сега?

— Полицаите казаха, че ще продължат разследването и ще ни потърсят отново.

Джулия го погледна напрегнато.

— Имах предвид... какво ще стане с нас?

— С нас ли? — примигна към нея той. — Какво искаш да кажеш? Как така... с нас? В семейството ни всичко е наред, нали, скъпа? Ние все още се обичаме. Всъщност — повече от когато и да било. Отношенията ни няма да се променят след случилото се, нали? За Бога, не ме гледай така!

Тя се взираше в него, сякаш пред нея стоеше непознат.

— Ти никога няма да разбереш колко дълбоко ме нарани, Дъглас.

— О, скъпа!... — той се свлече от стола на колене в краката ѝ. Едър, силен мъж, разкъсван от разкаяние и съжаление. — Моята, само моята Джулия! — хлипаше, заровил лице в скута ѝ. — Прости ми. Последното нещо, което бих желал на този свят, е, да те направя нещастна. Би ли могла да ми простиш? Зная, че аз самият никога няма да си простя стореното, но сега те моля за прошка.

Тя не отговори, а се загледа с невиждащи очи в импровизирания Голям канал, припомняйки си мига, когато го бе видяла за първи път във Венеция. Тогава беше още наивна млада жена, влюбена до полуда и твърдо решена да задържи този пламенен, очарователен мъж, за когото току-що се бе омъжила, до себе си, докато смъртта ги разделеше. Те двамата никога, беше се заклела пред себе си, никога нямаше да се разделят или да се разведат. Каквито и усилия да ѝ костваше, тя щеше да остане до него, да стане другата половина от неговата душа — огънят, който щеше да поддържа духа му винаги буден и жив. Заедно щяха да посрещат предизвикателствата на бъдещето, оставайки верни един на друг завинаги. Двама души, издялани от един и същ камък. Две тела, създадени едно за друго.

Дъглас бе повдигнал глава, очаквайки напрегнато отговора ѝ. Ала тя не можеше да му каже нищо. Той бе сринал мечтите ѝ, бе предал любовта ѝ, като се бе любил с Лили преди седемнадесет години. След като узна за изневярата му, Джулия бе изживяла моменти, в които ѝ се струваше, че е стигнала до нервен срив, и в най-потайните кътчета на съзнанието си не би могла да отрече, че смъртта на момичето ѝ бе донесла някакво облекчение. Но тогава беше различно. Сега съществуваше едно живо човешко същество. Плод на топлината на слабините му, която бе оплодила друга жена. Жена, с която бе споделил най-интимните отношения, възможни между хората...

— Не зная. Нужно ми е време — каза тя, след което се изправи и напусна шатрата.

\* \* \*

Кристофър се присъедини към компанията на Уна и Каролайн на терасата, чудейки се как да остане насаме със съпругата си за няколко



минути. Имаше нужда да поговори с нея веднага, преди да е изгубил самообладание, но тя изглеждаше увлечена в разговора, а той беше сигурен, че никога не би приела предложението му да излязат и да се поразходят заедно. Нищо не бе в състояние да накара Уна да върви пеша. Тя не играеше тенис, защото това я изтощаваше, нито пък ходеше да плува, тъй като водата разваляше прическата ѝ.

— Някой иска ли кафе? — попита той.

— На мен ще ми дойде добре — веднага се отзова Каролайн. — След толкова шампанско снощи организъмът ми се е обезводнил — тя бързо скочи на крака. — А ти, Уна?

Жената поклати отрицателно глава.

— Не, благодаря — после се обърна към съпруга си: — Ще ѝ донесеш ли една чаша?

— Не, не. Аз ще отида — припряно отвърна другата жена. — Да взема ли нещо и за теб, Крис?

— Не, нямам нужда от нищо, благодаря.

— Добре тогава.

След като Каролайн се отдалечи, Уна попита:

— Защо предлагаш кафе, след като нито ти се пие, нито имаш намерение да направиш за другите?

Той се настани на камъшитения стол срещу нея.

— Защото исках да поговоря с теб насаме.

— Изобщо не мога да си представя за какво — откликна тя враждебно.

Тонът ѝ го подразни. Той седеше тук, протегнал към нея маслинен клонка, но очевидно тя имаше намерение да се държи като същинска кучка. Беше ли това нещо ново? И се насили да изкриви лице в приятелска усмивка.

— Исках да те уведомя, че между мен и Барбара всичко приключи. Искрено съжалявам, че ти причиних толкова болка, но ти обещавам, че това никога вече няма да се повтори. Затова се питах дали няма да е от полза и за двамата ни, ако заминем някъде...

— Ти не би могъл да я забравиш, нали, Крис? — отговори жена му. — Вече съм взела решението си. Ти ме унижи.

— Как така съм те унижил? Никой, освен теб и мен не знае какво се е случило. Освен, разбира се, ако не си се оплакала на всеки срещнат, че съм имал връзка с друга жена...

— Всички забелязаха, че нещата помежду ни не вървят. Роджър ми каза, че...

— Роджър ли? Той пък какво общо има?

Бледите й страни леко порозовяха.

— Той прояви много съчувствие вчера, след като забеляза колко съм разстроена. Смятах да продължа да крепя брака ни, особено след ужасната сцена, която устрои на Дъглас с незаконороденото му дете, но после приятелят на зет ти ме покани на танц. Изключително мил човек! Това ме накара да осъзная, че не е необходимо да продължавам да живея с човек, който ме е мамил...

Кристофър я изгледа поразен, давайки си сметка, че жена му говори напълно сериозно.

— Значи се е опитал да те сваля, така ли да го разбирам?

Червенината по бузите й се сгъсти.

— Не бих се изразила точно с тези думи.

— Е, аз пък бих! Проклетият мръсник! А аз си мислех, че се е довякъл тук с тъпата си американка... — за момент му се стори, че ще изгуби разсъдъка си.

— Пами си събира багажа горе. Ще замине за Лондон още предобед.

— С него ли?

— Аз... Аз не зная...

— О, много добре знаеш! — изкрещя й той обвинително. — Ясно си личи по лицето ти. Е, кажи, какво се случи, докато аз изпълнявах задълженията си на домакин на една от масите на празненството по случай годишнината от сватбата на сестра ми? Може би двамата сте успели да се промъкнете до лятната къща? Или го направихте направо отвън, сред храстите?

— Не викай толкова — изсъска Уна и погледна към отворените прозорци над главите им. — Нали не искаш всички да разберат за проблемите ни? Впрочем — продължи тя и тъмните й очи засвяткаха срещу него — кой си ти, че да ми държиш такъв тон? От колко време спиш с онази малка курва? А може би е имало и други, за които не съм разбрала?

Кристофър изскърца със зъби и се опита да потисне обзелия го гняв след откритието, че жена му му е изневерила.

— Нямало е други — отсече той.

— Както и да е, искам развод.

— Не ставай глупава, Уна. Не знаеш какво говориш. Ще отидем заедно на Карибите или където пожелаеш и ще си прекараме чудесно...

— Престани да се държиш покровителствено с мен — ледено процеди тя. — Вече съм взела решение. Ти винаги си прекалено ангажиран с работата си, а аз имам нужда от обществен живот.

Докато седеше на терасата, стъписан и шокиран, единственото, което му минаваше през ума, беше, че именно Роджър го бе посъветвал да не си играе с огъня, защото в противен случай го чака непосилно скъп развод.

\* \* \*

— Виждала ли си Джулия? — обърна се Вивиън към Каролайн, след като двете случайно се натъкнаха една на друга в коридора.

— Не. Мисля, че още не е станала. Как си тази сутрин, Вивиън?

По-възрастната жена изглеждаше точно на годините си, с подпухнало лице и торбички под очите.

— Чувствам се ужасно — призна тя. — Не можах да мигна дори за минута. Много се притеснявам за нея.

Каролайн я изгледа притеснено.

— Трябва да си почиваш повече. Нали знаеш, че е необходимо да се грижиш за себе си?

Майката на приятелката ѝ се усмихна тъжно.

— Вероятно вече е твърде късно да се грижа за здравето си. Чудя се къде ли би могла да бъде? Проверих в спалнята им, но я нямаше. Господи, надявам се с нея всичко да е наред.

— Сигурно е в градината — предположи младата жена и пъкна ръката си под нейната. — Закуси ли вече?

— О, да. Морган ни донесе поднос с богата закуска... много повече, отколкото бих могла да изям.

— Отивам да си наляя чаша кафе. Защо не дойдеш с мен? — после наклони глава и прошепна в ухото ѝ: — Кристофър и Уна са на терасата. Имат да си говорят нещо важно. Точно затова влязох вътре.

— Знаех си, че в брака им нещо не върви, въпреки че Крис никога не споделя с мен. Надявам се, че ще успее да се справи. Боже, ще дойде ли някога време, когато ще престанем да се притесняваме за децата си? — въздъхна Вивиън.

— Защо не седнеш в гостната, докато донеса кафето?

Възрастната жена стисна силно ръката ѝ.

— Благодаря ти, миличка. Много мило от твоя страна.

Стаята беше празна, през отворените прозорци появаше лек ветрец, а из въздуха се носеше ароматът на цветята, които Морган бе аранжирал във вазите още сутринта.

Купчината подаръци, адресирани до Джулия, Дъглас, Анна и Уилям, все още стояха върху масата в ъгъла на стаята неразпаковани. Вивиън се настани на един от диваните с надеждата, че никой няма да я обезпокои. Нямаше сили да се срещне нито с Роджър и Пами, нито с вулгарната Леонора и двете ѝ посредствени дъщери. Усещаше някаква болка в гърдите си, затова ги притисна с ръце и се запита какво ли щеше да стане, ако се наложеше да отстранят едната от тях, а след това да я подложат на химиотерапия, от която косата ѝ щеше да окапе.

— Ето ме! — изтръгна я от мислите ѝ веселият глас на Каролайн и я накара да се усмихне. Приятелката на дъщеря ѝ носеше малък поднос с две големи, изпускащи пара, чаши с кафе и чинийка с бисквити.

— Колко мило, скъпа — каза Вивиън и разчисти масата пред себе си, за да направи място.

— Извинявай, че се забавих, но трябваше да проведа един телефонен разговор — обясни Каролайн.

— О, така ли? — прояви любезно любопитство Вивиън.

— Ще имаш ли нещо против да дойдеш с мен до селото, след като си изпием кафето? Имам малко работа. Няма да ни отнеме много време и ще се върнем точно за обяда.

— Не, разбира се. Впрочем ще ми се отрази добре, ако изляза от тази къща за малко. Атмосферата тук ми се струва малко напрегната... Или само си въобразявам?

Младата жена се усмихна.

— Изобщо не си въобразяваш. Като се изключат снощната сцена и разрывът между Уна и Кристофър, макар и да не знаем какво точно

се е случило, остава да добавим само, че горе Пами си събира багажа, а от Роджър се очаква да я откара до гарата.

Вивиън я изгледа с широко отворени от изненада очи.

— Да не би да са се скарали?

— Доколкото мога да преценя, май даже скъсаха — не спомена, че Уна може би имаше нещо общо с неочакваното развитие на нещата. Беше ги видяла двамата да танцуват в много интимна поза, след което бяха изчезнали към градината и не се бяха появили часове наред.

\* \* \*

— Саймън искаше да знае къде отиваме — въпросително започна Вивиън, докато се настаняваше в колата на Каролайн.

— В Стокбридж — неопределено отвърна младата жена.

— Какво? Да нямаш предвид някой магазин за антики или нещо подобно? Много обичам да се ровя из стари вещи.

— Така е. Човек може да намери сред тях много интересни неща. Всъщност открих няколко антични кутийки, украсени с перли, които биха изглеждали невероятно на витрината на магазина ни, особено ако ги напълня с някои от моите оригинални бижута.

Вивиън не отговори. Мислите ѝ бяха съвсем другаде. До момента, в който напуснаха Хайфийлд, не бе успяла да се види нито с Джулия, нито с Дъглас и се чудеше какао ли ставаше между тях. Дори не бе успяла да открие някой от неделните ежедневници, за да разбере как е отразено събитието от предишната нощ.

Каролайн шофираше из красивото малко градче Стокбридж, докато стигнаха най-отдалечения му край, след което сви по тясна уличка, обградена от жив плет от ниски храсти.

— Къде сме? — попита Вивиън.

— Ето закъде бяхме тръгнали — меко обясни младата жена и изключи двигателя.

Вивиън се намръщи.

— Миличка, не съм в настроение да ходя на гости и да се запознавам с нови хора. Не се чувствам достатъчно добре за това. Никога не бих се съгласила да те придружа, ако знаех...

Каролайн сложи ръка на рамото ѝ.

— Не ми се сърди, но ти уговорих среща с местния лекар. Не можеш да продължаваш така. Трябва да престанеш да се питаш дали бучката в гърдата ти е злокачествено образуване или не.

Възрастната жена започна да протестира, но другата я накара да замълчи и само по-силно стисна рамото ѝ.

— Никой не знае, че сме тук. Абсолютно никой, повярвай ми. Просто си спомних, че преди много време Джулия ми бе споменала за доктор Хики — колко добър професионалист е той, — затова открих номера му в телефонния указател и той се съгласи да те приеме веднага.

— О, Господи... — разтрепери се Вивиън. — Каролайн, толкова ме е страх! Ами ако се окаже...?

Приятелката на дъщеря ѝ я обгърна с ръце, притискайки я към себе си в успокоителна прегръдка.

— Слушай ме сега. Ще вляза с теб. Не е ли по-добре да научиш истината по един или друг начин? Както ти е известно, в наше време ракът не означава край на живота. След като си открила бучката само преди няколко дни, шансът да се излекуваш напълно, е огромен. В случай че изобщо се окаже тумор. Може и да грешиш, но няма как да узнаеш, ако не се изследваш, нали?

Възрастната жена отново потръпна.

— Ами ако е... — тя млъкна, опитвайки се да възвърне спокойствието си. — Ще ми помогнеш ли да запазим всичко в тайна поне до края на почивните дни? Не ми се иска да разстройвам Джулия допълнително.

— Никога ли не ти е хрумвало, че тя би се разстроила много повече, задето не си споделила с нея? За Бога, дъщеря ти е зряла жена, при това достатъчно силна. Ако беше моя майка, аз бих желала да зная какво става с теб.

— Сигурно си права, миличка — отвърна Вивиън и бавно излезе от колата, с бяло като платно лице и треперещи ръце.

Каролайн я хвана за ръката и я поведе към входната врата.

— Ще преживеем това заедно — обеща тя и натисна месинговия звънец.

\* \* \*

Инспектор Суон и колегата му, следовател Нютън, пристигнаха пред къщата, която Нанси Грѐм бе открила с толкова усилия, благодарение на помощта от страна на таксиметровия шофьор мистър Милър. Адресът беше Кранбъри Лейн в Лонгфорд. Едра, доста възрастна жена им отвори вратата. Имаше кръгло румено лице, обрамчено с корона от посивели, сплъстени къдрици.

— Мисис Уотсън? — започна инспектор Суон.

— Същата — отвърна тя, без да покаже никаква изненада от това, че ги вижда.

Суон показва служебната си карта със снимка, на която никой не би могъл да го познае.

— Аз съм полицейски служител, а това е колегата ми Нютън — поясни той.

— Само дете хич не приличате на полицаи. Ама, както и да е, по-добре влезте вътре. Точно приготвям нещо за вечеря, но вие сигурно искате да видите Роуз, особено след онова, дете се случи снощи — говореше жената, като отстъпи назад, за да могат гостите да влязат в къщата.

Суон ѝ отправи най-очарователната си усмивка.

— Всъщност идваме да поговорим с вас — ноздрите му се разшириха от носещия се откъм кухнята аромат на печено месо. — Каква апетитна миризма! Мога да се обзаложа, че сте великолепна готвачка.

Мисис Уотсън засия от задоволство и ги поведе към скромната си всекидневна. Двамата я последваха, като внимаваха да не ударят главите си в ниския таван.

— Няма да ви отнемем много време. Просто искаме да уточним някои неща, свързани със смъртта на дъщеря ви през 1980 година.

— Заповядайте, седнете. Веднага ще повикам Роуз.

— На този етап не се налага да разговаряме с нея.

Но жената не им обърна никакво внимание.

— Роуз! — провикна се тя от подножието на тясната стълба. — Веднага слизай долу! Полицията иска да ти зададе няколко въпроса.

— Съмнявам се, че момичето би могло да ни помогне — отбеляза Нютън, — понеже по онова време е била все още бебе.

— Но точно малката беше причината онази стара клюкарка да разрови историята отново. Ако питате мен, изобщо не бях съгласна.

Трябваше да оставим моята Лили да почива в мир. Но не! Мисис Греъм нахълта тук, предложи ни пари, за да заведе внучката ми на голямото празненство... дори плати роклята ѝ под наем! И за какво беше всичко, питам ви? Миналото си е минало. Мистър Рътърфорд винаги е бил много добър към нас. Всеки месец ни изпращаше пари, пък и нещо допълнително около рождените дни на Роуз и по Коледа. Злото трябва да се остави да спи под камък, така си мисля аз.

В този момент се появи момичето, пребледняло и изплашено, с измачкана памучна престилка и сандали, обути на бос крак.

— Какво искате? — мрачно попита то.

— Седни, Роуз. Тези Господа искат да те попитат някои неща за майка ти.

— Не зная нищо!

Суон се усмихна окуражително.

— Няма да те притесняваме, миличка — каза той и веднага се обърна към бабата. — Единственото, което ни интересува, е какво точно се случи в онзи последен ден, когато дъщеря ви отиваше на работа в Хайфийлд. Как е стигнала дотам? Къщата се намира на повече от четири километра от дома ви.

— Всяка сутрин караше колело. Винаги тръгваше оттук в седем без петнадесет, независимо дали бе горещо, или валеше. Не е отсъствала от работа нито ден, честна дума. Аз се грижех за детето, бях го взела под крилото си от момента, в който се роди.

Скоро мъжете разбраха, че след като мисис Уотсън се разгорещеше, беше много трудно да бъде спряна. Надявах се само, че сред словоохотливите ѝ излияния ще открият нещо полезно за разследването им.

— Защо дъщеря ви е живяла в Стикли преди раждането на бебето? — запита следовател Нютън.

— Ами нали разбирате, тя работеше в местния магазин. Започна, когато беше на седемнадесет, и се настани на квартира в горната стая на мистър Харис. Повечето ѝ приятелки заминаха за града и тя пожела да ги последва. Виждате ли, Трейси започна в пекарната по онова време, Деадре се захвана в шивашкото ателие, после пък Мейбъл... наеха я в едно кафене като...

— Ясно — прекъсна я инспектор Суон достатъчно високо, за да привлече вниманието ѝ и да я накара да млъкне. — Това, което ни



интересува, е дали не сте забелязали нещо необичайно точно онази сутрин. Например да е тръгнала доста по-късно? Чувстваше ли се добре? Спомена ли нещо за мистър Рътърфорд?

Мисис Уотсън вече се развихри съвсем.

— Та тя не преставаше да говори за този господин! Сутрин, обед и вечер името му постоянно беше в устата ѝ. Беше направо съсипана, когато той ѝ каза, че вече не могат да се срещат. Ама аз още от самото начало ѝ говорех: „Лили, този мъж само те използва!“. Не беше с нищо по-различен от останалите богаташи, при това с жена и деца! Разбира се, че само се възползваше от нея. Но когато в неделните дни идваше да ме види, винаги бе надъхана от обещанията, които ѝ беше давал. Вечно я развеждаше из огромната си къща, която строеше по онова време. Разпитваше я какви цветове харесва. Естествено все още живееше с жена си и семейството си в Лондон, но често идваше насам, за да следи работата. Сто пъти ѝ повтарях, че след като се преместят в Хайфийлд, ще я зареже. Ама кой да ме слуша? После тя забременя — жената млъкна само колкото да си поеме въздух. — Хранеше налудничавата надежда, че онзи ще се ожени за нея и ще заживеят заедно с детето в голямото имение. Божичко! Каква глупачка!

В този момент в разговора злобно се намеси Роуз, която досега бе седяла мълчаливо в ъгъла:

— Той е гадина! Кой би искал мъж като него? — двамата полицаи се стъписаха от неочакваното избухване, но мисис Уотсън не обърна никакво внимание.

— Та, както ви казвах, той захвърли Лили още преди да се роди бебето. Пък и дойде време жена му и децата му да се нанесат в къщата. По-малкият, май се казваше Уилям, беше все още пеленаче по онова време. Както и да е, заживяхме си ние всички — Лили, аз и Роуз, и се справяхме добре, когато един ден пред вратата ни спря модерната кола на мисис Рътърфорд. Боже мили, в онзи момент бихте могли да ме бутнете с пръст и да ме повалите на земята, а дъщеря ми изпадна в паника, защото си въобрази, че госпожата бе разбрала за отношенията ѝ със съпруга ѝ. Но нищо такова! — изразително разпери ръце старата жена. — „Лили — започна тя някак си прекалено префинено, — имам нужда от помощ у дома. Мистър Харис ми каза, че си търсиш работа. Би ли искала да работиш при мен като прислужница?“

— За какво им разказваш всичко това, бабо? — прекъсна я Роуз.

— Само им разяснявам какво се случи тогава — отвърна старата, преди да продължи: — Тогава и на двете ни стана ясно, че онзи не беше казал на жена си какво е ставало между него и дъщеря ми. Бебето спеше горе, така че нямаше как да разбере, че от цялата работа се е появило дете. Е? Можете ли да си представите как съм се чувствала? Не исках Лили да приеме предложението, но тя настоя. Надяваше се, че може да си го върне. Лош късмет! Такива мъже никога не се женят за любовниците си. Колко пъти се опитвах да ѝ го обясня, но чу ли ме някой?

— Права сте, мисис Уотсън. А сега бихте ли била така добра да ни разкажете какво се случи онази сутрин? — вече съвсем отчаян настоя следовател Нютън. Времето напредваше, а ароматът на печено, носещ се откъм кухнята, караше коремът му да къркори.

За момент жената го изгледа неразбиращо, после се обърна към колегата му.

— Та нали точно това ви говорех. Лили тръгна преди седем часа. Все още си спомням, че беше облечена в хубавата синя блуза и белите панталони, които лично ѝ купих. О, да! Едва не забрави красивата си ръчна чанта. „Лили, казах ѝ аз, някой ден ще си забравиш и главата!“ Тя ми отговори само: „Няма, мамо“, после провери дали е сложила в нея всичко необходимо, в това число и спринцовката с адреналин.

Сякаш нечий ледени пръсти уловиха следовател Нютън за врата. Той беше запален рибар и в момента се почувства така, сякаш на въдицата му се бе закачил забележителен екземпляр.

— Значи дъщеря ви е носила готова инжекция онази сутрин? — много тихо попита той.

— О, разбира се. Никъде не тръгваше без нея — весело потвърди мисис Уотсън.

— Тогава бихте ли ми обяснили, госпожо, защо, след като е била ужилена от пчела, не я е използвала? Ситуацията подсказва, че в онзи момент наблизо е нямало никакво противоалергично средство, което би могло да я предпази от шока. Според протокола сред личните ѝ вещи не е била намерена спринцовка. Да не говорим, че не е била открита и никъде из къщата, макар че е бил направен щателен оглед.

Мисис Уотсън кимна.

— Спомням си. И преди ми задаваха такива въпроси. Има нещо, което не мога да си обясня. Съвсем сигурна съм, че онази сутрин тя я

сложи в чантата си.

— Що за чанта беше това?

Жената пъргаво скочи на крака.

— Пазя всичките ѝ вещи, както се досещате. След като следствието приключи, полицаите ми ги върнаха. Ще ви ги покажа — тя припряно напусна стаята и минута след това двамата чуха тежките ѝ стъпки да заглъхват нагоре по скърцащата тясна стълба.

Последва тягостна тишина, през която Роуз не преставаше да се взира в тях.

— Предишната нощ трябва да е била много тежка за вас — любезно се обърна към нея детектив инспектор Суон.

— Отвратителна — простичко отвърна момичето. — Да го видя толкова богат и така нататък. Искане ми се да не беше мой баща. Толкова ми е противен!

Мисис Уотсън се върна след няколко минути, носейки опърпана, плоска синя чанта с потъмняла от времето закопчалка. Суон я отвори и разгледа съдържанието ѝ. Намръщи се при вида на жалкото съкровище на отдавна починалото момиче: счупен гребен, червило, чиста носна кърпа, портмоне с няколко дребни монети и евтина пудриера. Нямахше и следа от красивата дамска чантичка, за която толкова бе слушал и в която Лили винаги бе носила готова спринцовка с адреналин.

С леко изщракване на закопчалката той я затвори и я върна на майката. Вече беше открил онова, което най-много го интересуваше.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Реджи мразеше да се излежава сутрин, без да имаше причина за това. В девет часа, внимавайки да не събуди Пат, той се измъкна от леглото, настани се на един фотьойл до прозореца и се зачете, докато Морган не внесе подносите със закуските им около десет часа. Не че бе успял кой знае колко да се съсредоточи в книгата. Снощната сцена бе дошла в повече и за двамата и жена му не престана да плаче, докато най-сетне сънят не я унесе.

— Как изобщо някой би могъл да говори такива ужасни неща за Дъглас?

Сега, след като се бе настанила удобно между купчина пухени възглавници, облечена в розовата си пижама, тя бе готова да се опълчи срещу целия свят. Ако днес някой се осмелеше да каже и една дума против скъпоценния ѝ син, щеше да му даде да се разбере. Беше готова дори да се изправи срещу онази негова ужасна съседка и да ѝ обясни какво точно мислеше за нея.

След като имаше с какво да се заеме, като например защитата на сина си, тя се чувстваше с десетина години по-млада.

— Надявам се, че Дъглас ще съди онази жена — обади се внезапно Пат, крепейки красиво наредения поднос върху коленете си.

Реджи, който предпочиташе да стои седнал зад маса, докато се хранеше, и за закуска бе предпочел грейпфрут, яйца, бекон, препечен хляб и кафе, докато съпругата му се задоволи само с чай и кроасан, измърмори нещо в смисъл, че нещата са под контрол.

— Как можа да доведе онова момиче на празненството? — продължаваше тя с порозовели от възмущение страни.

— Е, поне не остана до края — успокоително отвърна мъжът ѝ.

— Само това оставаше! За каква, дяволите да я вземат, се мисли тази? Постъпката ѝ беше най-непочтеното нещо, на което някога съм ставала свидетел!

Пат продължи да говори за нощната натрапница още известно време, след което уморено помоли Реджи да премести подноса.

— Ще го сложиш ли на масата, скъпи? Дъглас каза, че не е необходимо да ставаме рано. Всъщност предложи да се видим едва по обяд, така че бих могла да прекарам цялата сутрин в леглото. Не ни се случва често да си губим времето сред такъв разкош, нали?

— Така е. Синът ни се е справил великолепно. Не бихме се чувствали толкова удобно дори в Бъкингамския дворец, не намираш ли? Ще отскоча долу да прегледам сутрешните вестници. Може да поседна на терасата. Времето ми се струва доста топло.

След като си взе душ и се избърсна, той облече бяла риза, памучни панталони и морскосиния си блейзър и се отправи надолу, оставяйки Пат да дреме в леглото. В цялата къща цареше тишина, което го изненада. Къде бяха всички? Отправи се право към кабинета с надеждата там да открие Дъглас, но стаята беше празна. Огледа се наоколо, търсейки сутрешните вестници, подреждани обикновено от Морган върху кръглата маса до прозореца. Но от тях нямаше и следа. Отиде в гостната, но и там нямаше никого. През френския прозорец забеляза Тим, Кресидата и Саша, изтегнати край басейна, а в далечината се виждаха Саймън и Питър, които се разхождаха бавно.

Дочул потропване на стъкло и сребърни прибори, той и влезе в трапезарията и видя Морган с двама от сервитьорите, пристигнали преди малко от Лондон, да подреждат масата за обяд.

— Точно ти ми трябваш — възкликна той спонтанно. — Случайно да знаеш къде мога да намеря днешните вестници? Нямаше ги в кабинета.

Икономът си придаде вид на много ангажиран и изобщо не повдигна глава.

— Не мога да ви отговоря, сър.

— Да не би да не са пристигнали? — с разочарование в гласа запита Реджи. От цялата седмична преса най-много обичаше да чете неделните издания.

— Предполагам, че са, сър — безизразно отвърна мъжът.

— Да не би синът ми да ги е взел? Впрочем знаеш ли къде е той? Същото безизразно изражение.

— От известно време не съм виждал мистър Рътърфорд, но съм сигурен, че е някъде наблизо, сър.

Вече съвсем объркан, Реджи се върна в кабинета. Наоколо нямаше никого, с когото би могъл да поговори, а и вестниците не се

виждаха никъде. Погледна ръчния си часовник. Оставаха петнадесет минути до дванадесет. Твърде рано ли беше за едно по-силно питие? Замисли се за момент върху това, после реши, че този уикенд е специален и след като нямаше нищо важно за следобеда, чаша уиски, добре разредена с газирана вода, щеше да му се отрази добре.

В бутилката със сребрист етикет имаше достатъчно алкохол, но никъде не се виждаше сода. Това не беше никакъв проблем, тъй като знаеше, че Дъглас винаги държеше готови коктейли. Отиде до барчето, което заемаше долната част от библиотеката, и се протегна към едно шише, но внезапно изотзад се изсипа купчина хартия. Наведе се да вдигне листовите и с изненада установи, че това бяха неделните вестници, целите смачкани, сякаш някой ги бе скрил в бързината.

— Странно — каза на глас, после разтвори един от тях и сърцето му се сви болезнено при вида на заглавията от първата страница.

\* \* \*

На влизане в кабинета няколко минути по-късно, Кристофър завари Реджи, застанал като истукан, с разтворен брой на „Глоуб“ в ръце. Изглежда го с любопитство, после вдигна останалите вестници, захвърлени небрежно на фотьойла.

— Лоша работа, а, приятелю? — заговори съчувствено, докато преглеждаше заглавията. — Ако пресата не беше поканена предишната вечер, никой нямаше да узнае за случилото се. Те умеят да превръщат в сензация всяко нещо. Но, ако питаш мен, рано или късно всичко щеше да се разкрие.

Лицето на Реджи беше червено, почти изпито от гняв.

— Какво трябва да означава това? Имаш предвид всички тези лъжи?

Кристофър беше поразен. Наистина ли бащата на Дъглас все още вярваше, че историята е била нагласена?

— Да ти наля ли едно питие? — попита вместо това. — Самият аз имам нужда, макар да е още прекалено рано. Не всеки ден жена ти иска развод.

По-възрастният мъж като че ли изобщо не го чу. Продължаваше да чете „Глоуб“, сякаш не можеше да повярва на очите си, и ръцете му

трепереха.

— Това е най-отвратителната клевета, която някога съм чувал! — изкрещя той и се отпусна на един от кожените дивани.

— Реджи, добре ли си? — притеснено попита Крис.

— О, да — отвърна другият, макар да изглеждаше съсипан. — Къде е Дъглас?

— Не съм го виждал, откакто полицията дойде да говори с него... — младият мъж млъкна внезапно, давайки си сметка, че е казал прекалено много.

— Полицията ли?

— Нали знаеш как е — опита се да омаловажи нещата Кристофър. — Ако някой ти отпрати абсурдни обвинения, както онова момиче снощи, те са длъжни да проведат разследване. Не е кой знае какво.

— Да не искаш да ми кажеш, че са повярвали на думите на онова разгневено дете? — възрази яростно Реджи и захвърли вестника на пода. — При това малката наистина е била заставена да дойде на празненството?

— Точно така — кимна в знак на съгласие другият мъж. — Сигурен съм, че Дъглас ще се справи със ситуацията.

— Пат в никакъв случай не трябва да узнае. Предполагам, точно заради това Дъглас е скрил пресата. Тя много ще се разстрои, ако прочете ужасните неща, които пишат за него.

— Точно така — повтори Кристофър. — О! — възкликна той, щом чу вратата на кабинета да се отваря. На прага застана зет му.

— Къде беше? — настойчиво попита Реджи.

Дъглас местеше поглед от баща си към смачканата купчина вестници на пода.

— Е, виждам, че сте ги намерили — каза той безизразно.

— Но майка ти не бива да ги вижда.

— Не изгарям от желание изобщо някой да ги чете — сухо отвърна синът. — Най-малко пък Майкъл — наведе се сковано, събра ги и ги пхна обратно в бюфета. — Но от друга страна — продължи след малко, — скоро всичко ще излезе наяве, така че няма никакъв смисъл да се преструваме, че нищо не се е случило. Какво пиете? Искате ли да ви долея?

— Какво искаш да кажеш? Как така всичко ще излезе наяве? — продължаваше да настоява Реджи. — Няма как да се изяснява. Казаното снощи беше една гнусна лъжа.

Дъглас отиде до барчето, наля си малко уиски, разреди го с минерална вода и се обърна към баща си:

— Само дето изобщо не е лъжа — каза той тихо.

Кристофър наблюдаваше отстрани и забеляза как руменината по бузите на Реджи изчезна и лицето му доби тебеширен цвят.

— Обясни ми, Дъглас — глухо каза бащата.

— Опасявам се, че всичко е истина. Аз наистина имах връзка с жена на име Лили. Случи се много отдавна и беше най-голямата грешка в живота ми. Нещо, за което никога няма да престана да съжалявам — направи мъчителна пауза, сякаш се опитваше да прецени каква част от истината би могъл да понесе баща му. Възрастният човек го гледаше като малко дете, което се надяваше да не го разочароват, но очакваше именно това.

Ала друг изход нямаше. Трябваше да си каже всичко и да приключи с въпроса веднъж завинаги.

— За нещастие тя забременя — продължи Дъглас. — Роуз, момичето, което се появи снощи, наистина е моя дъщеря. Тя е на шестнадесет години и всеки месец от раждането ѝ насам аз изпращах пари на баба ѝ, която я отглеждаше като свое дете.

Реджи продължаваше да гледа сина си с нямо отчаяние. Кристофър се приближи до него и взе празната чаша от отпуснатата му ръка.

— Нека ти наля още едно — деликатно предложи той.

Възрастният мъж като че ли изобщо не го чу.

— Вярно е също така, че Лили почина в тази къща — продължи Дъглас, — но никой не може да бъде обвинен за смъртта ѝ. Беше нещастен случай, но, естествено, благодарение на нашата мила съседка мисис Грѐм полицията дойде да ме разпитва тази сутрин. Заключение на експертизата гласеше: инцидент, така че едва ли ще чуем нещо повече по случая оттук нататък — завърши той убедително.

Баща му заговори за първи път от доста време:

— О, мили Боже! Какво ще каже майка ти? Това ще я убие, сине!

Кристофър му подаде отново напълнената чаша.



— Пат е много по-силна, отколкото си мислиш, тате. Човек винаги би могъл да разчита на нея. Това ще я доведе до желание за мъст, но едва ли ще я съсипе.

Реджи мрачно поклати глава.

— Не съм толкова сигурен — внезапно придоби вид на много стар човек с изтънели глезени и китки.

Синът му приближи и седна до него.

— Много съжалявам, татко. Повярвай ми.

— А какво мисли Джулия?

Дъглас мълча дълго, преди да отговори:

— Трябва й време. Все някога ще се примири с мисълта за съществуването на Роуз. Тя беше наясно с авантюрата ми с Лили, но не знаеше за детето.

— Къде е сега? — обади се Кристофър. От поведението на зет си можеше да си направи извода, че отношенията им не са много добри. После си спомни реакцията й в петък вечерта, когато й беше разказал за Барбара. Не беше чудно, че толкова се беше възмутила от изневярата му! Преди много години е била наранена по същия начин и раната все още не беше заздравяла.

— Нямам представа — отвърна мрачно Дъглас.

— Смятам да отида да я потърся — заяви Крис, доволен, че има повод да се измъкне.

— Преди малко видях Уна — подвижна след него зет му. — Беше в градината. Между вас всичко наред ли е?

— Съвсем не — последва лаконичният отговор.

\* \* \*

— Скоро ще се върна — шепнеше Роджър на Уна, която беше застанала на алеята, загледана към басейна няколко стъпки по-надолу. Можеше да види как Тим се забавляваше във водата с Петрок, Кресида, Саша и Стефани. Анна и Уилям не се виждаха никъде. Гласът му я накара да се усмихне.

— Здравей. Как си тази сутрин?

— Ще закарам Пами до гарата. Тя реши да се върне в Лондон... слава Богу! — отвърна той и забърза към колата, щом забележа

приятелката си да се появява на вратата с изражение на наранена гордост, скрито зад огромни тъмни очила. Тесните ѝ рамене бяха загърнати в плътен шал, въпреки че денят беше горещ.

Уна наблюдаваше как стегнато върви към автомобила, припомняйки си усещането за допира на ръцете му, притискащи я предишната нощ, и трепета, който бяха предизвикали у нея целувките му. За първи път от двадесет години насам си позволяваше подобен скандален флирт, и за първи път ѝ се искаше нещата да стигнат подалеч.

\* \* \*

Анна гледаше как баща ѝ се лута из къщата като звяр в клетка, без да знае какво да предприеме. Съвсем без нужда той провери дали масата в трапезарията е сервирана за точния брой гости и дали в гостната има достатъчно питиета за аперитива преди обяда. После отиде в кухнята и се засуети около печеното, опасявайки се, да не би да прегори.

— Трябва да е хрупкаво отвън и розово и сочно отвътре — нареждаше на мисис Морган, която от седем години приготвяше традиционния им неделен обяд, без да предизвика нито едно оплакване.

— Всичко ще е както трябва, стига само някой да не закъснее за обяда, мистър Рътърфорд — отвърна готвачката с достойнство.

— А гарнитурата от задушени зеленчуци? — продължаваше той.

— Да, мистър Рътърфорд — строгите черти на лицето ѝ изглеждаха още по-изострени, а очите ѝ хвърляха ледени погледи към него. — А за десерт ще има Йоркширски пудинг.

Накрая Дъглас се предаде, доловил сарказма в гласа ѝ.

— Татко, защо не отидеш в градината да си починеш малко — предложи Анна.

Той обви ръце около раменете ѝ, притисна я силно към себе си и я поведе навън. Слънцето вече припичаше жарко и от почти безоблачното небе и двамата стъпваха сякаш под гигантски прожектор.

— Как е моето момиченце? — попита я нежно, докато я отвеждаше към пейката под огромния орех.

Тя извърна глава, така че баща ѝ да не забележи болката в очите ѝ.

— Не зная, татко. Преживях огромен шок. Не мога да се примиря с мисълта, че си обичал друга, освен мама.

Дъглас я изгледа с напрегнато и притеснено изражение на лицето.

— Никога не съм преставал да обичам майка ти. Дори и за момент, повярвай ми... Това беше нещо... това беше някаква лудост... Нещо, което само Господ знае защо се случва. Само Господ знае — повтори той глухо.

— Но от тази връзка се е родило дете. Следователно трябва да е било нещо повече от обикновен флирт.

Той бавно поклати глава.

— Не. Не беше нищо повече от временно увлечение. А и бебето стана погрешка.

— Така или иначе, това се е случило — настоя тя. — Ти не ѝ ли предложи... Не ѝ ли предложи да направи аборт?

— Предложих ѝ — съвсем честно отвърна Дъглас. — Естествено, че помислих за подобно решение.

— Но тя не се съгласи?

— Не. Тъкмо напротив, отчаяно искаше да задържи детето.

— Какво ще стане сега?

— Според мен всичко постепенно ще отшуми. С малко повече късмет, разбира се.

— Но вече нищо няма да е същото, нали? Отсега нататък между нас винаги ще стои онова, другото момиче, твоята дъщеря. За да ни напомня през цялото време какво се е случило някога — Анна замълча за момент, после додаде мрачно: — А бяхме толкова щастливо семейство.

И веднага след това избухна в ридания, които сякаш извираха от дъното на душата ѝ.

— Не съм сигурна дали бих могла да го понеса. Да не говорим за Майки. Той се е затворил цяла сутрин в стаята си. Не иска да разговаря с никого. Дори с Уилям.

— О, миличка — притисна я още по-плътно към себе си Дъглас и докосна с устни косата ѝ. — Нищо няма да се промени. Обещавам ти. Случи се преди толкова години, че не би могло да засегне сегашния

ни живот. Помисли си само, по онова време най-малкият ти брат дори не беше роден, а Уилям беше бебе! Мисли си за последните шестнадесет години и си припомняй колко щастливи бяха те за всички нас. Трябва да се уповаваме на този спомен.

Тя леко се отдръпна от него.

— Не, татко. Всичко се промени. Ние никога вече няма да бъдем такива, каквито бяхме. Снощи бях толкова уверена, че мисис Грѐм е измислила цялата тази история, само и само да провали празненството, че почти се скарахме с Петрок. Не исках да повярвам, че е истина...

— И тогава откри, че си поставяла баща си на клатец се пиедестал. Че той е грешник, измамник, баща на извънбрачно дете — започна да изрежда той дрезгаво.

Думите му накараха Анна да се намръщи, без да посмее да го погледне.

— Как е мама тази сутрин?

— Как очакваш да е? — с горчивина запита той. — Много е разстроена. И шокирана, естествено. При това също като теб е изгубила илюзиите си. Струва ми се, че най-тежкото бреме, което ще трябва да нося отгук нататък, е мисълта, че съм разочаровал всички ви.

— Но вие двамата ще се разберете, нали? — промълви тя, внезапно обзета от паника.

— О, разбира се, миличка — успокои я Дъглас, макар вътрешно да не беше толкова сигурен. Преди тази сутрин никога не беше виждал съпругата си толкова огорчена и не можеше да я вини за това. За всички тях случилото се беше голям удар, дошъл сякаш от нищото, и те дълго щяха да носят белезите от него. Ала самият той бе разполагал с цели шестнадесет години, за да привикне с мисълта, че има друго дете, така че за него силата на този удар бе смекчена.

Анна се обърна и за негова изненада обви ръце около врата му.

— Аз винаги ще те обичам... Просто ми се иска това никога да не се беше случвало, татко...

— На мен също, любов моя — отвърна той с дълбока въздишка. — Бог ми е свидетел, на мен също.

\* \* \*

След като Анна го остави, за да се втурне да търси Петрок, Дъглас още дълго стоя на пейката в тъмната сянка на ореха, потънал в размисъл. За първи път в живота му чувството за вина го облада изцяло, като кръвоизлив право в сърцето, оставяйки му единствено усещането за пустота. И обектът на тази вина беше Роуз. Бедното, нежелано дете, помисли си той с болка. То не бе искало да се ражда. Как ли се бе почувствало снощи сред разкоша на Хайфийлд, осъзнавайки, че само злата съдба го бе лишила от всички облаги, на които цял живот се бяха радвали Анна, Уилям и Майкъл? *Как ли се бе почувствала, горката!*

Не беше чудно, че Роуз бе реагирала като дива котка. Не само че я бе лишил от всичко, което имаха другите три деца, но тя очевидно вярваше, че ѝ бе отнел родната майка.

\* \* \*

Седнал сам край басейна, покрит с влажна кърпа, за да не изгори на слънцето, Петрок наблюдаваше Анна, която бавно се приближаваше към него. Бе забелязал, че е плакала, и се питаше какво би могъл да направи, за да я утеши. Тази съвсем различна млада жена, която внезапно бе изместила предишната — толкова добре позната, — беше вълнуваща, но и изискваше друг подход. Към нея повече не можеше да се отнася покровителствено, нито да се надява, че все някак ще успее да я уговори. Пък и тя не приличаше на човек, който би сторил каквото му кажат.

— Здравсти! — подвикна той, опитвайки се да звучи бодро. — Ела да се попечеш малко на слънце. Тук е по-хубаво, отколкото на Карибските острови. Климатът в Англия е доста непредсказуем, нали?

Анна простря широката си кърпа върху плочките и се излегна до него.

— Колко е часът?

Петрок погледна ръчния си часовник, който приличаше повече на компютър.

— Почти дванадесет.

— О, много добре. Има още най-малко час, преди да ни извикат за обяда — тя сви ръце под главата си и затвори очи.

— Къде беше? Липсваше ми.

— Разхождах се наоколо. Поговорих с татко. Предполагам, че си се видял с майка ми?

— Не, не съм. Преди малко Уилям беше тук да поплува, но се върна в къщата с Тим.

— А ужасните ми братовчедки? Те къде са?

Момчето се разсмя на подигравката в гласа ѝ.

— Отидоха да си измият косите преди обяда. Знаеш ли, те нямаше да са толкова неприятни, стига само майка им да не се опитваше да ги превърне в нещо, което никога няма да бъдат.

— Точно това е най-тъжното! — печално възкликна момичето. — Опитвам се да бъда мила с тях, но те са винаги намусени.

— Само защото искат да са на твое място и да притежават всичко, на което ти се радваш. Бих казал, че не е редно да ги обвиняваме. Завистта е това, което ги прави толкова лоши.

— Така е — отвърна тя замислено. После вдигна въпросително вежди. — Но щом *те* се чувстват по този начин... какво ли е изпитала Роуз снощи?

— Ситуацията е много сложна за всички, замесени в нея — предпазливо подхвърли той. — Ще трябва да мине доста време, преди то да я посипе с прах.

— Колко отврагителен се оказа този уикенд — със съжаление в гласа каза Анна. — А татко бе планирал всяка минута така грижливо. Притеснявам се от предстоящия обяд, но никой не би могъл да го пропусне, без да предизвика скандал. За какво бихме могли да си говорим? — попита, хвърляйки му безнадежден поглед. — Всички ще мислим за едно и също нещо и то ще бъде единственото, за което не бива да отваряме дума.

— Е, ако не друго, поне се отървахме от най-кошмарния човек в къщата.

— Кого имаш предвид?

— Как можеш да не се досетиш? Говоря за Пами Шимел, естествено!

— Какво пък, да благодарим на Бога и за малките чудеса.

\* \* \*

Вивиън и Каролайн се върнаха в Хайфийлд малко след дванадесет часа. Възрастната жена веднага се отпрати към спалнята си, докато другата бе пресрещната от Уна, която се навърташе наоколо, сякаш търсеше някого.

— Къде бяхте вие двете?

— Просто излязохме да се поразходим — неопределено отвърна Каролайн. — Защо, какво се е случило? Приличаш ми на котка, която току-що е намерила паничка с мляко — това беше самата истина. Обичайната бледност на Уна бе отстъпила място на гъста розовина, а тъмните ѝ очи блестяха.

Тя пхна ръка под лакътя на Каролайн.

— Трябва да споделя с някого. Хайде да отидем в гостната. Искам да ти разкажа всичко. Скъпа, животът ми е на път да се промени коренно. Представяш ли си, открих, че Кристофър си има любовница...

Вратата на стаята се затвори зад тях точно в момента, в който Леонора се появи в коридора, но не и преди да успее да чуе последните няколко думи. Заинтригувана, тя се приближи на пръсти до вратата и допря ухо с надеждата да научи повече. Кристофър има любовница? Много странно! И защо жена му изглежда толкова въодушевена от това откритие?

Огорчението и завистта я разтърсиха почти физически. Защо на всички други им се случваха такива интересни неща, а на нея никога? Господ ѝ бе свидетел как копнееше някой страстен мъж да я отведе в леглото си. Колко време бе изминало, откакто за последен път се любиха с Питър? Животът минаваше покрай нея, а цялата ѝ прелъстителна сила отиваше на вятъра. Ако не направеше нещо по въпроса, скоро щеше да се озове в критическата възраст и тогава щеше да бъде прекалено късно.

— Ей, здравей — разнесе се нечий глас зад гърба ѝ.

Тя се извърна гузно и по страните ѝ изби руменина.

С ръце на кръста, наред коридора бе застанал Роджър, смеейки се насреща ѝ, задето я бе уловил да подслушва.

— Аз... Аз търся Кресида — заекна жената. — Стори ми се, че чух гласа ѝ откъм гостната...

— Е, боя се, че не мога да ти помогна — каза той присмехулно. — Току-що се връщам от гарата. Впрочем да си виждала някъде Уна?

— Уна ли?

— Да — изражението му бе дръзко като на човек, доволен от себе си.

— Не — широко отвори очи Леонора с надеждата, че звучи искрено. — Нямам представа къде може да е. Бях излязла да се поразходя малко и тъкмо се прибирах към стаята си, за да се приготвя за обяда — почувствала се неловко, тя бързо прекоси коридора и се втурна по стълбите нагоре.

От поведението на Роджър ставаше ясно, че след като Пами беше въвн от играта, сега идваше ред на Уна. Щом се оглеждаше за поредната си жертва, ако трябваше да се нарекат нещата с истинските им имена, разсъждаваше Леонора, защо бе избрал именно Уна? Защо не предпочете нея самата? В сърцето ѝ изригна горещ, болезнен и безнадежден яд. Защо мъжете не падаха в нейните крака? Тя бе обвързана завинаги е един отвратителен, стар сухар, който не знаеше как да се забавлява и бе напълно безполезен в леглото.

Леонора не откри мъжа си, както бе очаквала, в спалнята да лекува махмурлука си след препиването снощи, защото, излизайки навън, той бе слязъл долу и се бе усамотил в кабинета преди началото на обяда. За свое облекчение той беше празен. Питър огледа лавиците, заемащи целите стени, питайки се дали брат му бе изчел всички тези книги, подредени толкова старателно. Най-накрая се спря на един роман от Емил Зола, с който се отправи към фотьойла до прозореца. Откъм градината се носеше лек ветреца и като изключеше далечните гласове, долитащи откъм тенис корта и басейна, атмосферата беше невероятно успокояваща.

Напрежението постепенно го напускаше. Той бе привикнал към шума. Пък и как иначе, щом работеше с четиристотин малки момчета, които постоянно налягаха гласните си струни до краен предел? Но след снощи се чувстваше направо като пребит. Гърмящата музика и безбройните гласове, гарнирани с алкохола, горещината и вибрациите под краката на танцуващите, го бяха накарали да закопнее за някое тихо и уединено зелено местенце, където единственият шум бе шепотът на вятъра, поклащащ нежно листата. И накрая, естествено, шокът от появата на онази отвратителна съседка. Сякаш там, наред насъбрания се народ, се бе отворил стар гроб, а от него бе излязъл скелетът на Лили, възкръснал от мъртвите, за да ги преследва. Питър



отстрани книгата, осъзнавайки колко трудно му е да се концентрира. Винаги бе знаел за другата жена в живота на брат си, тъй като той му се бе доверил в момент на слабост, но едва снощи бе научил за детето.

В този момент в кабинета влезе Дъглас, наподобявайки му уморен, стар лъв.

— Здравей. Как си днес? — попита Питър.

Брат му се отпусна тежко зад бюрото си.

— Господи, какъв кошмар преживяхме — каза той уморено. — И от всички дни в годината да се случи точно вчера!

— Причината е, че целият уикенд беше планиран предварително. Нали не си очаквал онази ужасна съседка да ти сервира нещо подобно, когато си съвсем сам? Тази жена иска да се лее кръв!

— И като нищо ще го постигне. Боже мили, иска ми се да убия дъртата кучка! — Дъглас стовари юмрук върху бюрото и Питър мислено отбеляза, че за първи път го вижда толкова безпомощен. — В каква каша се забърках!

— Все още ли искаш да изиграеш докрай фарса с този формален обяд?

— Какво друго ми остава? Да предложи печено телешко и йоркширски пудинг край басейна? Или да помоля гостите да си тръгнат? За Бога, това е нашето семейство!

— Каролайн Драмънд не е от семейството, нито приятелите на Анна и Уилям. Да не говорим за онзи Роджър, как му беше там името.

— О, я престани да бъдеш толкова дребнав — извика Дъглас, внезапно възвърнал предишната си енергичност. — Не можем просто да им кажем да си вървят, нали? Пък и бездруго повечето от тях си заминават още довечера.

Питър се изправи и с педантична точност постави книгата на мястото ѝ.

— Какво смяташ да предприемеш след случилото се?

Брат му повдигна рамене.

— Не мога да направя кой знае какво. Ще изпратя допълнително пари на Роуз и баба ѝ, а иначе ще стоя и ще чакам, докато полицаите решат дали да възобновят разследването.

— Смяташ ли, че ще го направят?

— Твърдят, че разполагат с нови доказателства. Според тях съществува човек, който е станал свидетел на случилото се. Но май

още не са го разпитвали — от гърдите му се изтръгна тежка въздишка.  
— Всичко се случи толкова отдавна.

Питър се намръщи.

— Но кой би могъл да види? Нали Лили е била съвсем сама в къщата?

Дъглас разпери безпомощно едрите си ръце.

— Да. Поне в това съм сигурен.

— Кой друг би могъл да бъде наблизо?

— Един Господ знае. Но ако наистина е имало свидетел в онзи момент, той трябва да е премълчал доста неща пред следствието.

— А какво мисли Джулия?

Той не отговори веднага, а се измъкна иззад бюрото и застана до френския прозорец, загледан навън с невиждащи очи, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на панталона си. Изминаха няколко секунди преди да заговори:

— Не зная — каза простичко. — Представа си нямам какво мисли жена ми за смъртта на Лили.

\* \* \*

След като бе помолила Морган да ѝ донесе чаша кафе в стаята, Джулия се потопи във ваната, ароматизирана с любимата ѝ пяна с дъх на гардения, след което грижливо започна да се приготвя за предстоящия обяд, сякаш случаят беше специален. Масата щеше да бъде подредена след четиридесет и пет минути и тя бе твърдо решена да изглежда спокойна, ако не заради себе си, то поне заради Анна, Уилям и Майкъл. След разговора с Дъглас бе прекарала доста време в стаята на най-малкия си син и някак си бе успяла да го убеди, че мама и татко продължават да го обичат също толкова силно, колкото е голяма и любовта помежду им. Но от нея все още се очакваше да бъде грижовна и отговорна съпруга, независимо от това как се чувстваше вътрешно.

Точно довършваше грима си, когато на вратата леко се почука.

— Ти ли си, Майки? Влизай, миличък — подвикна тя.

Вратата се отвори и на прага застана Вивиън.

— Не е Майкъл. Аз съм. Имаш ли нещо против да вляза за малко?

— О, здравей, мамо. Как се чувстваш тази сутрин? — скочи на крака Джулия и целуна майка си по бузата.

Възрастната жена не отговори веднага. Тя отвърна на целувката на дъщеря си, влезе в стаята и седна на тясната табуретка, поставена до спалнята.

— По-важно е ти как си, миличка?

Джулия зае предишното си място пред тоалетната масичка и започна да подсилва червилото си.

— Добре съм, струва ми се — отвърна равно.

— Трябва да мине малко време, скъпа.

— Зная.

— Шокът е най-хладнокръвният убиец. Когато баща ти почина, скръбта ми бе по-ужасна дори от онова, което се бе случило с него.

— Мога да си представя за какво говориш. И все пак се чувствам малко... зашеметена.

— Не се учудвам — съчувствено отвърна Вивиън. Помълча малко, загледана как дъщеря ѝ закопчава златните си обеци, после заговори отново: — Излязох за малко навън с Каролайн тази сутрин... — гласът ѝ трепереше колебливо. — Бях на преглед при доктор Хики.

Дъщеря ѝ се извърна рязко и в очите ѝ се появи тревога.

— Защо? Какво ти е?

Възрастната жена си пое дълбоко дъх и без нужда приглади полите на ленената си рокля.

— Бях много притеснена за едно нещо... Приятелката ти успя да ме убеди... да хвана бика за рогата, така да се каже. И аз най-сетне се реших. В началото на седмицата открих бучка в гърдата си и...

— Но защо не си ми казала? — разтревожено извика Джулия. — За Бога, мамо? Защо не ми каза веднага? — несъзнателно бе възвърнала детинския начин, по който навремето се обръщаше към майка си.

— Не съм споделила с никого. Дори Саймън не знае. Последното нещо, което бих желала, беше да разваля прекрасния уикенд — тя се усмихна мрачно. — Но така или иначе, нямаше да съм главното действащо лице, нали?

— И какво каза доктор Хики? — попита дъщерята.

— Той е деветдесет и девет процента сигурен, че става въпрос за най-обикновена киста. Съвсем безобидна. Предложи ми, разбира се, да се прегледам на мамограф, като се върна в Лондон, само за мое успокоение, но ме увери, че няма от какво да се притеснявам — Вивиън се усмихна искрено. — Не е ли това прекрасна новина? Изглежда, съм си направила грешни изводи и съм се безпокоила напразно.

— И все пак не си ми казала. Преживяла си сама целия този кошмар, без да ми споменеш и дума? Но защо, мамо? Защо? Та аз съм твоя дъщеря. Следва да се предположи, че съм най-близкият ти човек... Заедно с Крис, разбира се. Ти май и на него нищо не си казала? — Вивиън поклати отрицателно глава. — Дори на Саймън. Но все пак... — Джулия даде воля на насъбралия се гняв. — Все пак си споделила с Каролайн!

Майка ѝ се почувства неловко.

— Всъщност не съм ѝ казвала нищо. Поне не направо. Тя сама се досети, че нещо не е наред. В петък вечерта пих прекалено много, след като бях взела няколко хапчета, от което се почувствах много зле. И Каролайн го забеляза.

— Кога се случи това?

— По време на вечерята. Тя ме накара да пия повече вода и да хапна малко хляб. Скоро след това нещата се пооправиха.

— За какви лекарства става дума?

— Ами за онези, които лекарят ми предписа, след като умря кучето ми.

— Смесила си успокоителни с алкохол? О, за Бога! И да не ми споменеш и дума!

— Ние нямаме навика да споделяме тайните си, нали? — предпазливо отбеляза Вивиън.

— Защото ме изхвърли от живота си още докато бях малка — изкрещя Джулия, донякъде облекчена, че прегледът не бе установил нищо обезпокояващо, което ѝ даваше правото да излее гнева си. — Когато татко загина, ти не се появи при мен седмици наред! Спомням си, че прекарвах цялото си време с бавачката и всеки път, щом питах за теб, ми отговаряха, че спиш. Толкова имах нужда да си до мен, а ти не ми помогна!

Вивиън седеше вторачена в дъщеря си и част от радостта ѝ, че не е смъртно болна, мигом се изпари.

— Трябва да се примиря с обвиненията ти, струва ми се — тъжно каза тя. — Всяко дете рано или късно обвинява родителите си в нещо.

— О, мамо, не исках да ти прозвучи така, но трябваше да ти покажа как ми изглеждаха нещата тогава — възрази Джулия, като издуха носа си и сложи още пудра на лицето си.

— Е, сега те разбирам — съгласи се майката. — По онова време просто исках да те предпазя. Точно заради това не ти казах и за бучката в гърдата ми. За да ти спестя притесненията.

Джулия скочи от мястото си и се приближи до нея. Обви ръце около раменете ѝ и се загледа в толкова познатото ѝ лице, неразривно свързано с живота ѝ, откакто се помнеше.

— Мамо, напълно те разбирам. Повярвай ми. И съм благодарна на доктор Хики. Сега това е най-важното. Но много те моля, в бъдеще ми казвай, ако имаш някакъв проблем. Говоря сериозно. Вече съм зряла жена, а не малко момиченце, което се нуждае от закрила. Искам да съм в течение на всичко, което се случва в живота ти.

Вивиън се усмихна на дъщеря си, която в този момент ѝ напомни Гуидо с тъмните си очи и матовата гладка кожа.

— Обещавам ти, миличка — каза тя. — Но това означава, че доверието ще бъде взаимно, нали?

Джулия седна на съседната табуретка и се замисли.

— Винаги съм била откровена с теб, като изключим събития, станали в личния ми живот.

— Като любовната връзка на мъжа ти, докато Уилям е бил още бебе?

— Точно така. Не ти казах нищо, защото не ставаше въпрос само за мен. Проблемът беше на Дъглас и касаше неговия личен живот. По онова време ми се струваше много нелоялно да споделя с някого какво става между нас. Разбира се, нямах представа, че двамата с Лили имат дете, докато Роуз не се появи снощи. Но сега всички тайни от съвместния ни живот ще станат публично достояние, нали?

— Опасявам се, че няма как да го избегнете, скъпа.

Майката и дъщерята се погледнаха с някакво ново, по-дълбоко разбиране, сякаш въздухът помежду им се беше прочистил.

Джулия се наведе и поривисто целуна Вивиън.

— Не съм имала намерение да те карам да се чувстваш виновна, мамо.

Възрастната жена ѝ отвърна с искрена, сияеща от радост, усмивка.

— Вярвам ти, миличка. Не бива да забравяш това, когато твоите собствени деца започнат да хвърлят вината за неуспехите си върху теб.

За първи път от много време насам Джулия се разсмя от сърце.

— О, няма, обещавам. А сега да слизаме долу. Вече е време за обяд.

Вивиън пъргаво се изправи.

— Ще дойда веднага, но първо трябва да отскоча до стаята си и да се пооправя. Денят е толкова прекрасен, а и в момента се чувствам така добре, че дори съм в настроение да облека новия си бял панталон. Какво мислиш по въпроса?

Дъщеря ѝ се усмихна широко.

— Страхотна идея. В душата си никога няма да престанеш да се изживяваш като фотомодел, нали? Върви, мамо. Ще изглеждаш неустоима.

\* \* \*

Инспектор Суон и следовател Нютън забързано напуснаха окаяната на вид вила на Невил Бъртън, намираща се в покрайнините на Стокбридж. Бяха прекарали последния един час в компанията на пенсионирания градинар, настанени в малката гостна, притеснявани от миризмата на тютюн и кучето от неизвестна порода, легнало в краката им. Облечен в окъсани кадифени панталони и смачкана избеляла риза, от чиято разтворена яка като от черупката на костенурка се подаваше сбръчканата му шия, старецът беше повече от словоохотлив.

Още от първия момент паметта му относно случилото се в Хайфийлд в деня на смъртта на Лили беше толкова ясна, сякаш инцидентът се беше случил вчера.

— Пристигнах в къщата много рано — разказваше той, подръпвайки от зловонната си лула. — Много добре си спомням. Семейство Рътърфорд не ме очакваха преди ранния следобед, но денят

беше много приятен, така че реших да отида да окося моравата. Както знаете, тревните площи в имението са неизбежни — кимна към гостите си приятелски и сбръчканото му като черупка на орех лице се оживи.

— В колко часа точно бяхте там? — заинтересува се инспектор Суон. — Можете ли да си спомните?

— Ами около десет и половина — отвърна Невил и гласът му неочаквано изкъртя под ниския таван на стаята.

— Толкова рано? — намеси се и следовател Нютън.

Мъжът разклати глава като куче играчка, поставено на задното стъкло на кола.

— Да. Десет и половина. Точно.

— Там имаше ли някого? Искам да кажа, срещна ли ви някой?

— Онази сутрин изобщо не влязох в къщата, защото смятах веднага да се заема с работа. Отидох в гаража, за да извадя косачката.

— Значи не сте видели никого? — взря се по-отблизо в него следователят. Свежата му памет изглеждаше доста съмнителна за човек на неговата възраст.

— Не и преди да погледна през прозореца на кухнята.

— И по кое време стана това?

— Около единадесет часа.

— Сигурен ли сте, мистър Бъртън? В този момент разполагате ли с точен часовник?

— Ами аз никога през живота си не съм носил часовник — тържествено обяви градинарят и се обви в нов облак миризлив синкав пушек. После започна да рови из джобовете на овехтелите си панталони. — Винаги сверявам времето със стария часовник на баща ми. А, ето го и него. Както винаги, работи безотказно — Невил измъкна кръгъл часовник от потъмнял метал с грубо издаден винт за навиване отгоре. — Нито изостава, нито избързва, повярвайте ми.

— И какво точно се случи в единадесет часа — обзет от нетърпение, попита Нютън. Този стар бърбْرِивец с ужасната си лула вече му лазеше по нервите и той изгаряше от желание да се измъкне час по-скоро от потискащата малка къща. — Ще ни кажете ли какво видяхте?

— Ами съвсем случайно минавах покрай прозореца на кухнята на път за гаража, когато забелязах вътре мистър Рътърфорд.

Двамата полицаи мигом бяха обзети от напрежение. Спогледаха се, но пръв заговори Суон.

— Какво правеше той? Сам ли беше?

— О, да, беше съвсем сам. Видях го да отваря вратата на килера за хранителни продукти. Изглеждаше, като да я беше заключил лично преди това.

— Сигурен ли сте, че по това време именно вратата на килера е била отворена?

Невил ги погледна обидено.

— Всеки ден се отбивах да пия чай в кухнята, така че много добре знаех къде се намира килерът за храна.

— Какво стана после? Мистър Рътърфорд влезе ли в помещението?

Мъжът завъртя глава и с помощта на кутийка кибрит натъпка тютюна в лулата си.

— Всъщност той не направи нищо — отговори равно. — В първия момент си помислих, че търси нещо вътре, но той само се обърна и излезе от кухнята. Това беше. После изобщо не съм се сещал за случката. Допреди няколко дни — додаде свенливо той.

Инспектор Суон погледна мълчаливо документите в скута си, прочете нещо, после отново се обърна към домакина.

— Как така не сте споменали нищо за случилото се, когато навремето се е провеждало разследването?

Невил кръстоса крака и без да иска, срита кучето си. Отне му няколко минути, докато го успокои и го увери, че не го е направил нарочно. После отново се намести и отправи към Суон празен поглед.

— Та за какво говорехме?

Полицаят повтори въпроса.

— А, тогава се разболях тежко. Хванах плеврит. Останах на легло повече от три седмици. Не бях в състояние да си спомня нищо. Май временно си бях изгубил паметта.

— Били сте си изгубили паметта? — недоверчиво попита Суон, вече без капчица съчувствие. — Били сте свидетел на нещо, което би могло да се окаже липсващото звено в толкова важен случай, а... сега ми заявявате, че не сте могли да си спомните нищо?

Другият се опита да се оправдае:



— Вече ви казах, че бях много болен. Бях на легло! Честно ви казвам, наистина бях забравил. А пък и не исках да се замесвам. Мистър Рътърфорд е суров човек. Имах и четири деца, за които трябваше да се грижа.

— Така че пропуснахте да споменете тази толкова важна информация?

— Ами да, предполагам, че така е станало — глухо призна Невил. — Не бях никак добре.

В мизерната малка стаичка настъпи тишина, нарушавана единствено от скърцането на молива на следовател Нютън върху бележника.

— Както и да е, сигурно ще се наложи да поговорим с вас отново — уведоми го Суон и двамата мъже станаха да си вървят.

Старият градинар не отговори, само мълчаливо продължи да пуши лулата си.

Най-сетне навън, детективът и следователят си размениха многозначителни погледи.

— Значи тръгваме по следите на Дъглас Рътърфорд, така ли да го разбирам? — пръв заговори Суон. — Той има и мотив, и възможност да извърши престъплението. Не е очаквал Невил да се появи преди обяд в дома му, а и след като мисис Рътърфорд е била в селото на покупки, а пък децата му са били навън с бавачката си, се е промъкнал обратно в къщата, след като е тръгнал да реже храстите. Така градинарят го е забелязал да отключва вратата на килера малко след като Лили е била мъртва. Единадесет часа. Но все пак, според официалните данни, Дъглас е открил тялото в един без петнадесет.

Нютън се намръщи.

— Освен ако не се е заблудил за часа. А и от друга страна, в показанията си твърди, че е заварил вратата на килера вече отворена, а жертвата е лежала вътре. Едно нещо е напълно сигурно: тук не става дума за планирано убийство. Според мен Рътърфорд се е върнал в къщата сигурен, че ще намери момичето, единствено възнамерявайки да поговори с него и да го убеди да напусне работа, опасявайки се, че жена му би могла да разбере за връзката им и...

— А не ти ли е хрумвало, че мисис Рътърфорд може вече да е знаела? — прекъсна го Суон.

— Все още не сме сигурни. Защо би наела жена, за която знае, че е любовница на съпруга ѝ? Не, убеден съм, че Дъглас е искал да премахне Лили от пътя си. Допускам, че е щял да ѝ предложи пари, при това значителна сума, за да я принуди да напусне селото и да се върне при майка си, където е живеело детето ѝ. Представям си го така: влязъл е в кухнята малко след десет часа и е чул прислужницата да вика от килера за хранителни продукти, че е ужилена от пчела. Вместо да отиде да ѝ помогне, той е заключил вратата. Вероятно в този момент е извадил спринцовката от чантата ѝ. В края на краищата всички са знаели, че Лили е алергична към пчелна отрова, така че е бил наясно, че тя винаги носи със себе си адреналин. После е унищожил инжекцията, затова никъде не е била намерена. Накрая, след около половин час, е отишъл да отключи вратата и точно тогава е бил забелязан от градинаря Невил — Нютън си пое дълбоко дъх, доволен от теорията си.

Инспектор Суон остана смълчан, потънал в дълбок размисъл и донякъде обзет от завист към помощника си, който напоследък сякаш бе по-наясно с нещата.

— Може и да си прав — съгласи се той неохотно. — Дъглас Рътърфорд наистина е имал мотив... а и голям късмет, че точно Лили е била ужилена от пчела. От друга страна, той има репутацията на човек, който винаги се възползва от обстоятелствата, нали така? Именно по този начин е създавал цяла империя от ресторанти. Чух, че винаги купува недвижими имоти само от преките продавачи и върху тях създава заведения по последна дума на модата. Така, в крайна сметка, е натрупал и огромното си богатство.

Полицаят се усмихна и включи двигателя на колата.

— Какво пък, може късметът му най-накрая да му изневери? Мисля, че трябва да проверим още няколко неща, преди да зададем на Дъглас Рътърфорд няколко допълнителни въпроса.

\* \* \*

— Мили Боже, наистина са написали всичко — прошепна на съпруга си мисис Морган и пъкна неделните вестници в шкафа под мивката, в случай че влезе някой от семейството. Икономът лично бе

отскочил до Стикли, за да ги купи, но едва бе успял да хвърли бегъл поглед върху заглавията. Веднага щом приключеше обядът, двамата имаха намерение да се усамотят в стаята си и да ги изчетат подробно.

— Значи мистър Рътърфорд има незаконно дете — продължаваше жената и тялото ѝ се разтърсваше едновременно от вълнение и нервни пристъпи.

— Май нещата са много по-сложни — мрачно се обади съпругът ѝ. — Подозират, че е убил майката. Точно затова идваха полицаите тази сутрин. Той е главният заподозрян, да знаеш.

— Не може да бъде! — очите на мисис Морган едва не изскочиха от орбитите си.

Морган се огледа, за да се увери, че никой не би могъл да го чуе.

— Тя е умряла тук, в килера за хранителни продукти — каза той и посочи към отворената врата в далечния край на кухнята, където се намираше хладната, продълговата стая с дебели стени и мраморен под. Помещението се осветяваше от тясно замрежено прозорче, а в ъглите бяха складирани чували с картофи и лук.

Жена му го изгледа шокирана.

— Кой това? — попита, задъхана от ужас.

— Ами онази Лили, любовницата му. Дето има дете от него. Полицаите разпитваха мистър Рътърфорд, докато останалите закусваха — после допря устни до ухото ѝ. — Бях застанал отвън и подслушвах.

— Как си могъл? Ами ако те бяха хванали?

— Така и така не можах да чуя кой знае какво. После чух някой да се приближава. Но старата мисис Грѐм май знае доста по въпроса. Чудя се откъде ли е разбрала?

— А аз си въобразявах, че бракът им е идеален — изхлипа мисис Морган. — Пък и празненството беше по случай сребърната им сватба. О, Боже мой! Надявам се, че нищо няма да се промени. Нали не бихме искали да ни принудят да напуснем тази къща? Това е най-хубавото място, на което някога сме работили.

Съпругът ѝ повдигна рамене.

— Кой знае? Ако го осъдят и го пратят в затвора, може да им се наложи да продадат имотите си. Но човек никога не знае, нали? — додаде успокоително, забелязвайки ужасеното лице на жена си.

— Сигурна съм, че ще ни дадат добри препоръки, но нищо вече няма да е същото. Това място много ще ми липсва — с приемите, които

се организират, и всичко останало. Тук кипи истински живот, не намираш ли?

— Все пак за едно нещо извадихме късмет — напомним й той.

— Кое е това нещо?

— Работим тук едва от седем години.

— И какво от това? — погледна го тя озадачена.

— Ами оная история се е случила преди шестнадесет. Значи полицията няма да ни разпитва, защото по онова време още не сме били в къщата... Сега разбра ли?

— Разбрах — като ехо повтори жената, чувствайки се донякъде облекчена. — Но ако все пак стигнат до нас, бихме могли да им кажем, че мистър Рътърфорд е прекрасен човек, безкрайно предан на семейството си и ние никога не сме чували името му да е било замесено в скандал.

— Точно така — Морган хвърли поглед върху големия електронен часовник, закачен на стената над печката. — Божичко, май трябва да се поразтичам. Само след няколко минути всички ще се съберат в гостната за по едно питие. Веднага трябва да извадя шампанското от хладилника и да им го занеса.

\* \* \*

Шокиран, с преbledняло лице, Тим се взираше в баща си.

— *Развод?* — едва успя да изрече той.

Кристофър сложи ръка на рамото на сина си и го поведе по моравата обратно към къщата.

— Опасявам се, че нещата вървят натам, приятелю — каза му той съчувствено. — Исках да си наясно какво става, преди да си го чул от някой друг.

Момчето гледаше в тревата, унило навело глава.

— Но всичко е толкова внезапно! Сигурен ли си? Може би мама просто е била в лошо настроение? Или пък в цикъл? Жените са доста нервни през този период — допълни Тим, сякаш ставаше въпрос за нещо, което баща му не беше чувал до момента.

Прегръдката около раменете му се стегна.

— Наистина е малко неочаквано, но като се замислиш по-сериозно, ще видиш, че е майка ти от години не сме щастливи заедно.

— Много семейства не се разбират, но все пак не стигат до развод. Родителите на повечето от приятелите ми си имат свой собствен живот и спят в отделни спални, но си остават женени — възрази Тим. — Решението ми се струва прекалено крайно.

— Зная — кимна с разбиране Кристофър, изпълнен едновременно със съжаление към сина си, но и със задоволство, че след няколко месеца щеше да бъде свободен мъж. Единственото, което го притесняваше, беше финансовата страна на нещата. Уна не би му оставила и стотинка, щом знаеше, че ѝ се полага. Освен това съществуваше и Барбара. Беше ли тя най-подходящата жена за него, ако действително се разведаше?

Като че ли по телепатия, Тим попита:

— Намесен ли е трети човек между вас, татко?

Кристофър се поколеба за момент, но после реши, че ще постъпи най-добре, ако бъде откровен докрай. Ако не споменеше любовницата си, Уна непременно щеше да го направи. Нещо повече, сигурно щеше да хвърли цялата вина върху нея.

— Има, Тим — предпазливо отвърна той. — Не съм сигурен докъде би стигнала тази връзка. Само времето ще покаже.

— А мама? — попита момчето с много болка в гласа. — Тя има ли си друг?

Точно в този момент френският прозорец на кабинета се отвори и една двойка изскочи навън, заливайки се от смях. Стиснали в ръце чаши с шампанско, двамата бяха плътно притиснати един към друг, отдали се от душа на веселието. После изведнъж се спряха, мъжът се наведе към жената и я целуна страстно. Бяха Уна и Роджър.

\* \* \*

Обядът се оказа изгубена кауза и напрежението във въздуха продължаваше да расте. Пат слезе долу в компанията на Реджи и двамата се присъединиха към останалите в гостната. Дребното ѝ лице бе подпухнало от плач и колкото и да се опитваше да изглежда смела, за всички беше очевидно, че сърцето ѝ е разбито заради позора на

любимия ѝ син. Съпругът ѝ стоеше неотлъчно до нея през цялото време, сякаш да я предпази от ново разочарование, ала и двамата изглеждаха остарели с по десетина години от изминалата нощ насам. Вивиън и Саймън също не се отделяха един от друг. Тя му бе разказала за бучката в гърдата си, след което се бяха прегърнали и бяха благодарили горещо на Бога, че тревогата се бе оказала фалшива.

Уилям и Стефани през цялото време се държаха за ръце. Той умишлено избягваше баща си и се суетеше около майка си, като че ли тя беше болна и всеки момент можеше да припадне. Обърнала гръб на Петрок, Анна се смееше прекалено високо на опитите на Дъглас да разведри обстановката, напрягайки се до краен предел, за да изглежда весела.

— Трябва да поиграем тенис следобед — настоя тя. — А защо не и по двойки? Какво ще кажеш, Тим? Ти, Кресида, Саша и аз?

Братовчед ѝ изглеждаше мрачен и разсеян, около очите му внезапно се бяха появили тъмни кръгове.

— Май ще пропусна. Все още не съм се възстановил от снощното препиване — излъга той.

Докато Дъглас се стараеше да поддържа настроението и да изпълнява ролята на перфектен домакин, Кристофър придърпа Джулия в единия ъгъл.

— Сигурно ще останеш доволна да научиш, че скъсах с Барбара — измърмори той така, че другите да не чуят.

Лицето ѝ, макар да изглеждаше уморено и състарено, засия от усмивката, която му отпрати.

— Радвам се, Крис. Искрено се радвам. Снощното представление ли те накара да вземеш решение?

— Нещата не са толкова прости, Джулия.

— Защо, да не би любовницата ти да се е намесила в отношенията между теб и Уна?

— Жена ми иска развод... — той млъкна и остави сестра си да поеме глътка въздух. — Причината не е изцяло в мен и Барбара — продължи след малко и се обърна, за да огледа гостите около масата. Леонора и Питър разговаряха с Уна и Роджър, а съпругата му, притисната плътно до другия мъж, изглеждаше така, сякаш мястото ѝ беше именно до приятеля на зет му, смеейки се на всичко, което той кажеше. — Нима не забелязваш какво става?

Джулия се намръщи, без да разбира накъде бие брат ѝ.

— Не — отвърна тя колебливо. — Но цяла сутрин не съм слизала долу, така че за днес виждам останалите за първи път.

— Уна и Роджър — измърмори той.

— Уна и... Не ставай смешен, Крис!

— Дори не можеш да си представиш колко съм сериозен. Пами си замина за Лондон, след като се скараха, и оттогава двамата с жена ми са неразделни... Всъщност всичко започна на празненството снощи.

— Не може да бъде! Как може Роджър да постъпва по този начин? Та той е най-добрият приятел на Дъглас! Едва ли би се осмелил да се забърка в любовна авантюра със собствената ми снаха!

— Само дето точно така се случи. Повярвай ми. Вече споделих с Тим и той го понесе много тежко.

— Не съм изненадана. О, горките деца! Какво им причиняваме само, а, Крис? — каза тя, съвсем съкрушена. — Анна, Уилям и Майкъл... особено Майки... са много объркани след снощи. А сега и твоят син! — извърна се, за да скрие сълзите в очите си. — Вече не съм сигурна, че заслужаваме деца като тях. Те са толкова добри и полагат такива усилия, за да ни угодят, като станат точно такива, каквито бихме искали да бъдат, а как се отнасяме ние към тях? Като че ли нямат никакво значение за нас, стига само нашите желания да са задоволени и да получаваме всичко, от което имаме нужда...

Кристофър не отместваше поглед от нея, докато тя се опитваше да възвърне контрола върху емоциите си. Беше започнал да съжалява, задето бе споделил за проблемите си с Уна, но да ѝ казва всичко, му бе станало нещо като втора природа. Всичко бе започнало много отдавна, още когато беше малко момче, а тя бе за него по-голямата сестра, достатъчно мъдра и красива, за да може да се уповава на съветите ѝ.

— Може би нещата скоро ще се оправят — каза ѝ с искреното желание да я успокои. Но дълбоко в сърцето си, не го вярваше.

\* \* \*

— Обядът е сервиран — съобщи Морган на Дъглас по обичайния си дискретен начин.

— О, добре! Много добре! Всички умираме от глад — високо отвърна домакинът. — Идвайте с мен.

Всички го последваха в трапезарията, разговаряйки помежду си тихо, сякаш бяха прекарвали сутринта на погребение. След многото перипетии Морган бе наредил масата, поставяйки в средата фруктиера, пълна с узрели сливи, чиито разпукани корички ги караха да приличат на балерини, дошли да поразведрят обстановката в иначе скучната стая. Дъглас зае централното място, като настани майка си от дясната си страна, а Вивиън сложи да седне отляво. От гледна точка на етикета това беше правилно, но и много смело решение. Пат изглеждаше уморена и от време на време попиваше носа си с малка кърпичка, без да продума. От другата страна Вивиън седеше на стола си изправена и хладна, като поддържаше незначителен разговор и умело тушираше напрегнатите моменти, като този, когато Уилям упрекна баща си в предателство.

Настроена приятелски към всички, Каролайн безмълвно наблюдаваше малката група. Онова, което я порази обаче, беше, че докато всички заедно представляваха едно цяло, сплотено семейство, всеки един от тях следваше целите на собствения си живот и помежду им бе зейнала някаква пукнатина, чиито остри ръбове раздираха гладкото доскоро поле на семейното щастие. Не убягна от вниманието ѝ, че Уна и Роджър си разменяха многозначителни погледи за огорчение на Леонора, нито, че Анна бе обърнала гръб на Петрок, въпреки многобройните му опити да я разсее. Но зад всичко това стоеше едно много по-дълбоко разцепление — между онези, които разбираха изневярата на Дъглас, и другите, които никога нямаше да му простят за това.

На семейството щеше да му бъде необходимо много време, за да се съвземе от удара, разсъждаваше тя. При това все още не се беше свършило. Тя също бе купила брой на „Глоуб“, когато спряха на бензиностанцията да заредят гориво на връщане от прегледа при лекаря. После бързо го скри в багажника, за да не разстройва Вивиън. Ала щом се бе озовала сама в стаята си, остана шокирана от прочетеното. Без съмнение, полицията щеше да възобнови следствието и тя се притесняваше как би могло да се отрази това на Джулия. Дълбоко в сърцето си хранеше съмнение, че Дъглас наистина е



отговорен за смъртта на Лили. Може би не я беше убил лично, но бе подпомогнал края ѝ, отказвайки ѝ помощ.

\* \* \*

След като обядът приключи, Уилям последва Дъглас в кабинета. Щом вратата хлопна зад тях, младежът се обърна към баща си с непознато до този момент изражение. Двамата останаха загледани един в друг, после Дъглас автоматично зае мястото си зад широкото бюро, а Уилям се облегна на камината.

Първи заговори бащата:

— Какво има, момчето ми? — меко запита той.

Синът потръпна от разтърсващата го враждебност.

— А ти какво мислиш, че има? — започна високо Уилям и лицето му се обля в ярка червенина. — Ти разруши това семейство! Разби сърцето на мама! Разочарова собствените си родители... И след всичко това ме питаш какво има? Татко, наистина ли не разбираш какво си направил? Та ти беше пример за всички ни! Аз толкова се гордеех с теб! Смятах, че си най-страхотният родител, когото човек би могъл да има... — гласът му пресекна. Ръцете му трепереха и той ги пъкна в джобовете си.

Дъглас го наблюдаваше мълчаливо с безизразно лице. С голяма изненада установи, че през последните двадесет и четири часа синът му бе пораснал, превръщайки се в мъж. Все още недозрял и неопитен, но все пак мъж.

— Как можа да ни предадеш по този начин? — продължи младежът, възвърнал донякъде контрола върху емоциите си. — Никога ли не ти мина през ума какво би причинило това на мама? Или пък какво ѝ коства това сега? Напълно ще си го заслужил, ако тя реши да напусне тази къща и никога повече не се върне тук!

— Онова, което се случва между майка ти и мен, не те засяга — заговори бащата с опасно спокоен тон. — Моля те, не се меси в неща, които не са твоя работа.

— Не са моя работа ли? — изкрещя Уилям с глас, в който бяха събрани противоречивите му емоции. — За Бога, онова, което си направил с някаква си проста прислужница, засяга всички ни! И ни

нарани всички — мама, Анна, Майки и мен. Та ние трябваше да сме едно семейство! Е, както и да е, поне стана ясно, че *наистина сме едно семейство*, към което обаче ти не принадлежиш. Върви по дяволите с твоите уличници и ресторантите си, които ти осигуряват известност, фалшива от началото до края. Снощи ти беше сервирано повече, отколкото можеше да понесеш, а? Е, заслужи си го! Само че ни остави да се оправяме сами за в бъдеще, защото ние нямаме нужда от теб!

Обзет от гняв, Дъглас се изправи на крака. Огромен мъж с широки рамене и хвърлящи яростни отблясъци очи, той твърдо бе решен да накаже новооткритата мъжественост на сина си.

— До снощи ти нямаше нищо против да се възползваш от богатството, спечелено от ресторантите ми — размаха ръка той, сочейки към отворения прозорец на стаята. — Изградих всичко това единствено заради семейството си. Откакто си се родил, си получавал всичко, което си поискал. Всяко едно нещо! Дори имах намерение да финансирам глупавото ти пътуване по света и да ти подаря кола, след като постъпиш в университета. Но сега, разбира се, не бих могъл да си позволя да те натоваря с отговорността да приемеш подобни глезотии, като например да заплащам всичките ти прищевки — завърши той с неприкрит сарказъм.

— Това напълно ме устройва — извика в отговор Уилям. — Не искам нито пени от проклетите ти пари! Сам ще заработвам прехраната си. Ще си намеря работа. А след като със Стефани се оженим, можеш да бъдеш сигурен, че няма да тръгна по твоите стъпки и да ѝ изменям с...

Вратата на кабинета се отвори и двамата се обърнаха, за да видят Джулия, застанала на прага. Тя нахълта вътре като буреносен облак и затръшна шумно вратата след себе си.

— Как се осмеляваш да държиш на баща си такъв тон? — изкрещя гневно на сина си. — Позволи ми да ти припомня, че дължиш всичко, което имаш, на него и на упорития му труд. Да не говорим, че правеше всичко за теб, за мен, за Анна и за Майки...

— О, я не ми излизай с това, мамо — избухна Уилям, неспособен да преглътне обидата, която му бе нанесена предишната вечер. — Татко просто иска да поласкае егото си. Всяко нещо е само поредното доказателство за неговото съвършенство. Дори ние. Екстравагантността, която ни демонстрира снощи, имаше за цел

единствено да покаже на света колко красива съпруга има, колко са възпитани децата му и колко е прекрасен домът му...

Джулия се приближи до него и го зашлеви по бузата.

— Никога не забравяй, че е твой баща — каза тя, — и не желая да те чувам да говориш за него по този начин отново. Това е отвратително и аз се срамувам от теб.

Без да каже дума повече, Уилям бързо мина покрай нея, излезе от кабинета и на свой ред затръшна вратата.

Дъглас се измъкна иззад бюрото, отиде до жена си и я прегърна. За момент тя се притисна към него.

— Не ми беше приятно да го правя, но синът ни наистина нямаше право да ти говори така — каза тя.

— Беше много, много мило от твоя страна, скъпа — отвърна Дъглас, давайки си сметка каква болка трябваше да се таи зад привидния ѝ гняв. — Ще го преодолее. Нали знаеш, всяко чудо за три дни. След това отново ще бъдем приятели.

— Надявам се — Джулия изведнъж се стегна и се отдръпна от него. — Трябва да свърша някои неща — каза тя и напусна стаята.

Дъглас се върна отново зад бюрото си, търсейки сигурност в познатата обстановка. Неговото собствено сърце кървеше. Каквото и да му бе наговорил Уилям, той горещо обичаше децата и жена си. А и Джулия беше права: бе направил всичко, за да им осигури най-доброто образование и стил на живот, с каквито малцина биха могли да се похвалят. Ако това, наред с желанието му целият свят да види колко е успял, бе грях, значи наистина беше глупав и самодоволен човек, но това беше нещо, с което вече бе привикнал да живее.

\* \* \*

Легнала в спалнята за кратка почивка, докато останалите обитатели на къщата прекарваха следобеда в партии тенис, крикет, плуване или просто изтегнати на терасата, Джулия се чувстваше разглобена на парчета и съвсем не като реална личност. Сякаш беше сбор от множество идентичности. Като много парчета от плат, различни по цвят и материя, но свързани заедно в усилието да бъде създадена една цялост.

Майка ѝ все още гледаше на нея като на малко момиче, което трябваше да бъде предпазвано от злините на реалния свят, докато синът ѝ я виждаше като жертва, нуждаеща се от помощ, тъй като не би могла да се защити сама. Анна бе по-критична, но тя се бореше за вниманието на баща си и може би подсъзнателно обвиняваше именно нея за забегката на Дъглас, заклевайки се пред себе си, че никога не би допуснала подобно нещо в собствения си семеен живот. Пат и Реджи вероятно смятаха, че тя бе разочаровала сина им по някакъв начин, иначе как предана и вярна съпруга би допуснала мъжът ѝ да има връзка с друга жена? Накрая оставаше малкият Майки, който цяла сутрин бе хлипал в стаята си, въпреки че се опитваше да изглежда толкова смел. За него Джулия беше просто мама, която му осигуряваше топлина и безрезервна обич до момента, в който не се озовеше сам в класната стая или в спалнята си.

Ами какво можеше да се каже за Каролайн, преданата приятелка, за която бе била извор на сила и увереност по време на съкрушителните ѝ разводи? Ами Леонора, с разяждащата я завист, и Питър, любезен, но неспособен да излезе от кожата си на учител и гледащ на нея като на слаба ученичка? А Кристофър, лоялният ѝ брат, който винаги бе разчитал на нея за утеха и съвет?

Съзнанието ѝ започна да се върти в кръг, докато мислеше поотделно за всеки от тези хора, станали до такава степен част от самата нея, че бяха започнали да се заблуждават, че я познават най-добре. И те до един бяха събрани в момента под един покрив в собствения ѝ дом. *Как ли би могла да издържи*, питаше се с тревога. Нишките една по една се късаха, платното все повече избеляваше и тя все по-рядко се чувстваше като самата себе си.

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Понеделник, 24 юни 1996 г.*

Ако времето бе било чудесно през целия уикенд, то рязко се промени в понеделник сутринта. Дъждът се лееше като из ведро, образувайки плътна водна завеса пред прозорците, а под мощните му струи празната шатра изглеждаше разкривена и мръсна.

Джулия и Дъглас станаха рано, след като прекараха безсънна нощ в най-отдалечените краища на огромното семейно легло. Разговорът им бе едностранчив и се свеждаше до неговите опити да я убеди да поговорят, докато тя бе откликнала любезно, но хладно. След като се облякоха, те слязоха долу. Джулия веднага започна да обсъжда с мисис Морган въпроси около домакинството, а Дъглас отиде да види как върви опаковането на кухненското оборудване за предстоящото му транспортиране до Лондон. От фирмата за цветя също бяха дошли да приберат украсата, а по обяд щяха да пристигнат от друга компания, за да демонтират шатрата. Скоро нямаше да има и следа от продължилата месеци наред подготовка и усилената работа през последната седмица. Само след няколко часа бляскавата илюзия, напомняща Венеция, щеше да изчезне и всичко щеше да се стопи, като пукнат във въздуха лъскав сапунен мехур.

— Добро утро, мисис Морган — поздрави Джулия на влизане в кухнята. Тази сутрин тя изглеждаше особено слаба и още по-крехка, облечена в черни панталони и черен вълнен пуловер. — Какъв ужасен ден.

Докато поставяше чайника на котлона, готвачката погледна през прозореца.

— Ако продължава така, моравата ще се превърне в блато още днес следобед — отбеляза тя.

— Трябва да сме благодарни, че времето през уикенда беше хубаво, иначе трябваше да посрещаме всички гости тук, в къщата.

— Колко останаха за закуска? — мисис Морган беше единствената готвачка в домакинството, след като Дъглас бе отпратил

допълнителния персонал обратно по работните им места в ресторантите.

Джулия се настани на един висок стол и си наля чаша прясно изцеден портокалов сок.

— Ще трябва да подготвим подноси за моите родители и мистър и мисис Рътърфорд. Значи долу ще закусваме шестима. Нека да използваме по-малката стая, в която обикновено се храним сутрин. Тя е по-уютна.

— Както кажете, мадам. Значи за обяд ще бъдете десет души?

— Точно така. Да видим какво можем да предложим. Бихме искали нещо по-обикновено. Струва ми се, че всички се преситиха от изискани ястия през последните няколко дни.

— Какво ще кажете за печено агнешко? Мистър Рътърфорд обича домашните ми гозби — подхвърли мисис Морган, сякаш изкусните готвачи от Лондон бяха отвратили домакина от специалитети до края на живота му. — За десерт бих могла да приготвя пудинг.

— Чудесно — съгласи се Джулия, скочи от стола и влезе в малката стая, където трябваше да бъде сервирана закуската.

Първоначално помещението било предназначено за цветарник или зимна градина, ала Дъглас го бе преустроил в усамотена, слънчева трапезария, където семейството се хранеше, когато нямаше официални поводи. Кръглата маса бе застлана с ярка покривка на цветя, мебелите бяха от орех, навсякъде наоколо имаше саксии със зеленина. През седмицата тук бе складирано допълнителното кухненско оборудване, но вече всичко бе разчистено.

Мисис Морган последва Джулия и двете огледаха обстановката.

— Трябва да призная — каза готвачката ядно, — че хората от лондонските ресторанти си знаят работата.

Домакинята се усмихна.

— Ако не беше така, нямаше дълго да се задържат при съпруга ми.

Благодарение на иконома останалата част от къщата също беше почистена и подредена. Освен това бе съвсем тихо и оставаше впечатлението за някаква празнота. Джулия се намръщи, долавяйки необичайната пустота, при това в собствения си дом. Може би усещането ѝ се дължеше на промяната, настъпила след шумното

празненство, опита да си го обясни тя. Обикновено подобно спокойствие бе добре дошло за нея, но точно днес това я изнервяше.

Предишната вечер беше започнало разотиването на гостите. Питър и Леонора, заедно с двете си дъщери Кресида и Саша си бяха заминали за колежа „Сейнт Джон“, за да се приготвят за поредния обикновен работен ден в понеделник. Кристофър също си беше тръгнал, последван неохотно от Уна. Тя искаше да останат поне още един ден, с единствената мисъл да бъде близо до Роджър, но Крис настоя да си тръгнат веднага.

Анна се беше върнала в Лондон при своята работа и квартирата, която делеше с двете си приятелки. Бе се отнесла много мило с родителите си, когато си взе довиждане с тях, но в погледа ѝ се четеше нескрита тъга. После бе прегърнала по-нежно баща си, отколкото майка си.

Петрок си тръгна с нея, все така объркан и притеснен от факта, че отношенията им не се бяха сложили по начин, удовлетворяващ и двамата. Всичко се бе променило от момента, в който той бе заявил, че няма да присъства на празненството. Освен това съчувствието му към Джулия бе прието от Анна като критика спрямо баща ѝ, а това само усложняваше нещата. Потърсила при него утеха, след като бе наранена, веднага щом възстанови равновесието си, тя го бе отблъснала отново, така че сега той се чувстваше повече като приятел, отколкото като любовник.

Напрегнат и потиснат, Тим също си бе тръгнал предишната вечер, за да хване първия самолет за Единбург. С голяма неохота бе целунал майка си за довиждане, но за разлика от Уилям бе прегърнал с обич баща си, давайки му ясно да разбере, че съжалява, задето се налага да се разделят.

Семейството представлява странна смесица от любов и разногласия, лоялност и предателство, размишляваше Джулия, седнала зад писалището в малката всекидневна. Допреди този уикенд тя бе достатъчно наивна, за да приема семейството си като даденост, умишлено изхвърляйки от съзнанието си любовната авантюра на Дъглас с Лили преди толкова години. С течение на времето обаче бе започнала да се чувства недосегаема, сигурна и без капчица страх. Но кого заблуждаваше? Докато с обич бе отглеждала трите им деца, смятайки ги за особено специални, тъй като Дъглас бе техен баща,

едно друго дете растеше само на няколко километра от дома им, под грижите на баба си и с материалната подкрепа на собствения ѝ съпруг.

Още по-шокираща ѝ се струваше бързината, с която отношенията помежду им се бяха променили от събота насам. А дали преди това всичко е било идеално? Вече не беше сигурна. Може би пукнатините винаги бяха съществували, но те дипломатично се бяха престрували, че не ги забелязват?

В стаята на ролерите си връхлетя Майкъл, като по чудо възстановил доброто си настроение след продължителния сън.

— Кога е закуската, мамо?

— Съвсем скоро. Ще я сервират в малката трапезария — отвърна тя и го прегърна, удивена от способността му да преживява трудностите с такава лекота.

— Страхотно! Умирам от глад! Снощи се разминах без вечеря.

— Защото заспа, миличък, а аз не исках да те будя.

— Може ли да отскочим до Стокбридж след закуска? Искам да си купя нови налакътници. Погледни! — той вдигна ръкава си и ѝ показа прясна синина. — Това е от падането в събота.

— Става, Майки, но само при едно условие.

— Какво е то?

— Да престанеш да караш ролерите си из къщата. Знаеш, че не е позволено.

— О, да. Добре — съгласи се неохотно момчето и тръгна да излиза.

— Още сега, Майкъл, не от утре.

\* \* \*

— Как се справяш? — попита Роджър по-късно същата сутрин, след като се присъедини към Дъглас в шатрата. Платнените стени бяха празни, сякаш приказният декор, пресъздаващ Венеция, никога не бе съществувал. Двата мъже носеха дъждобрани, за да се предпазят от дъжда. — Всичко наред ли е?

Приятелят му не отговори веднага. Пропитата с влага празнота на палатката като че ли напълно съответстваше на настроението му. Пъхна студените си ръце по-дълбоко в джобовете.



— Ще го преживея — каза мрачно накрая.

— В това съм сигурен, но как стоят нещата между теб и Джулия?

— Не са идеални. Отнасяме се един към друг предпазливо, сякаш се движим по натрошени стъкла. Пък и това няма да ни се размине току-така.

— Какво искаш да кажеш? Смъртта на Лили беше нещастен случай. Никой не може да бъде обвиняван.

Дъглас го погледна, уверен, че може да му се довери, но без да бъде сигурен колко би могъл да му каже.

— По всичко личи, че полицията вече не смята така. Искат отново да разговарят с мен по-късно днес.

Роджър се обърна слисан към него.

— За какво?

— Ще възобновят разследването. Твърдят, че имат причини да смятат, че Лили е оставена да умре умишлено, което веднага превръща случая в убийство.

— И подозират теб?

— Ако не точно мен, то поне някой, който е искал да я отстрани от пътя си.

„Но кой...?“ Неизреченият въпрос увисна във въздуха. Двамата мъже останаха загледани един в друг. Пръв заговори Роджър:

— Господи, нали не искаш да... — нямаше сили да го произнесе. Дори не можеше да помисли за подобна вероятност. И дума не можеше да става за такова предположение.

— Най-добре да се връщаме вкъщи — заяви Дъглас и тръгна към отвора на шатрата, през който проливният дъжд, подпомаган от периодичните пориви на вятъра, изпълваше с леден полъх празното пространство. После се обърна и хвърли назад последен поглед. Само преди някакви си четиридесет и осем часа пищната обстановка го бе въодушевила дори повече от откриването на нов ресторант. Сътворена с едничката цел да покаже на семейството си и на целия свят какви успехи бе постигнал, брилянтна демонстрация на стил, въображение и богатство. Сега всичко това беше изчезнало. Заедно с щастието и репутацията му.

\* \* \*

Притеснена от бедата, сполетяла любимия ѝ син, Пат почти не можа да спи през нощта и когато Морган ѝ донесе подноса със закуската, установи, че не е гладна. Всъщност усещаше, че малко ѝ се повдига, но от учтивост се настани между възглавниците и остави иконома да го сложи на коленете ѝ.

Реджи както винаги закусваше на малката масичка до прозореца и изобщо не забеляза, че жена му едва отпи няколко глътки от чая, давайки си вид, че отхапва от препечената филийка.

— Днес ще прекараме целия ден вътре — отбеляза той и погледна през стъклото. През пелената на дъждовните струи отсрещният край на градината почти не се забелязваше.

— Освен това е доста по-студено — обади се Пат и разтри ледените си пръсти.

— Тук си е много добре — изобщо не му беше хладно в стаята. Той си наля втора чаша горещо и силно кафе, точно каквото го обичаше. После се обърна към съпругата си. — Дали Дъглас има някакви планове за през деня?

— Нямам представа. Всички си тръгнаха, с изключение на нас и родителите на Джулия. А, тук са и приятелите им Каролайн и Роджър. Май времето ще мине доста спокойно. Само сред близки хора.

— Много жалко, че Питър и Леонора бързаха толкова снощи.

Тя кимна в знак на съгласие, но не каза нищо. Щом Дъглас беше наоколо, беше доволна. Мисълта за него накара устните ѝ да се разтреперят и сълзите бликнаха отново — като силна приливна вълна, надигаща се в гърлото ѝ и бавно изливаща се по страните ѝ.

— Какво ще стане сега? — запита дрезгаво.

— Не се разстройвай, мила — успокои я Реджи. — Нали си го знаеш нашия син. Той ще се справи. Не е направил нищо нередно, така че няма от какво да се притесняваме.

— Убедена съм, че не е направил нещо непочтено, но все пак е ужасно, че всичко това се случва точно на него. Толкова е нечестно!

— А кой е казал, че животът е справедливо нещо, а? Хайде, изяж си закуската и престани да се тормозиш. Всичко ще бъде наред, ще видиш.

Пат се опита да вдигне чаената чаша, но ръцете ѝ бяха толкова слаби, че не успя.

Останаха в стаята си до ранния следобед. Реджи четеше някаква книга и от време на време повдигаше глава, за да наблюдава изливащия се навън дъжд, а Пат лежеше в леглото със затворени очи. Не ѝ се спеше, ала се надяваше, че така ще успее да потисне поривите за повръщане и ще се почувства по-добре. Накрая съпругът ѝ остави книгата и се обърна към нея:

— По-добре да ставаш вече, скъпа. Обядът е само след час, а ти знаеш, че Дъглас обича да ни събира за по едно питие преди това.

— Ей сега — отвори очи тя и е върховно усилие успя да приседне в леглото. Краката и ръцете ѝ бяха ледени. — Времето наистина се промени. Май една гореща вана ще ми се отрази добре.

— Чудесна идея. Може и аз да си взема след теб — днес той се чувстваше в много по-добра форма в резултат на това, че предишната вечер почти не беше пил. Сега обаче копнееше за чаша шампанско по време на обяда. Синът му умееше да подбира първокласни вина, които да си подхождат с храната. Кое е естествено беше свързано с бизнеса му.

След известно време стана и бос се отправи към банята. Ако съпругата му не побързаше, щяха да закъснеят.

— Пат! — извика той през полуотворената врата.

Отговор не последва.

Той се намръщи, влезе и застина, останал без дъх. Като човек, легнал да си подремне, жена му се бе проснала във ваната, скована и бледа, притиснала с две ръце кърпата към гърдите си.

— Пат? — Реджи се втурна към нея, коленичи и улови китката ѝ. Не беше необходимо някой да му казва, че е мъртва, че си бе отишла безмълвно, защото голямото ѝ сърце не бе успяло да понесе болката и срама от провала на Дъглас. — О, Пат...

Погали я по лицето и отметна с пръст кичур посивяла коса. Бяха женени цели петдесет и четири години и през цялото това време не се бяха разделяли за повече от няколко часа. Петдесет и четири години на приятелство, близост и сговор. Бяха колкото приятели, толкова и любовници, а ето че всичко свърши. Тя го бе изоставила. Как щеше да продължи живота си без нея? Вече започваше да му липсва.

Реджи се изправи бавно и вдървено, обзет от желание да заплаче, ала не можеше. Шокът, който сковаваше тялото му, предпазвайки го от внезапния прилив на скръб, го държеше в състояние, подобно на транс. Без да разсъждава, той притегна колана на халата си и тръгна надолу, за да намери Дъглас.

\* \* \*

За семейство Рътърфорд останалата част от понеделника премина като в кошмар. Доктор Хики бе пристигнал бързо, за да констатира онова, което всички допускаха: Пат беше починала вследствие на сърдечен удар, който я бе поразил внезапно и се бе оказал фатален. Тъй като не й беше личен лекар, трябваше да изчакат друг специалист, който да подпише смъртния акт.

С посивяло и подпухнало лице, върху което се открояваха кървясалите му очи, Дъглас сновеше наоколо и се опитваше да сложи в ред нещата. Вече бе решено, че погребението ще се състои в „Сейнт Олаф“ — малка църква от четиринадесети век в Стикли. Той бе успял дори да уреди със свещеника закупуването на гробница, така че след време баща му да бъде положен до жена си.

Реджи, все още по халат, се движеше из къщата като насън, с неизменната чаша уиски в ръка и вид на човек, чието сърце е съкрушено. Не разговаряше с никого. Думите на утеха и съпричастност оставаха нечути. Обикаляше навсякъде, сякаш търсеше Пат, и бе много объркан, задето не можеше да я намери. Накрая Джулия, разкъсвана от съчувствие и скръб, отиде при него, прегърна го и го погледна в лицето.

— Реджи, искам да знаеш, че отсега нататък това е твой дом. Двамата с Дъглас ще бъдем много щастливи, ако се съ согласиш да живееш при нас. Не можеш да се върнеш сам в Дерби. Моля те, останни.

Старият човек местеше поглед от сина си към снаха си и току отпиваше от уискито си.

— Пък и така ще бъда по-близо до Пат, нали? Бих могъл да ходя на гроба й, когато пожелаея.

Джулия го притисна по-силно към себе си.

— Разбира се — увери го топло. — И ще бъдеш с Дъглас през цялото време... — гласът ѝ пресекна. Толкова много неща се бяха случили. Според съпруга ѝ всеки момент полицаите щяха да пристигнат, за да продължат разпита си. Сигурно щяха да разговарят и с нея. Естествено, бяха изразили съжаление заради сполетялото ги ново нещастие, но трябваше да си свършат работата, пък и едва ли щяха да им отнемат много време...

Забравил напълно свадата с баща си, Уилям влезе в стаята и донесе съобщение от сестра си.

— Анна се връща веднага. Ще бъде тук следобед.

— О, много добре... — с облекчение въздъхна майка му. Тя имаше чувството, че ако всички са заедно, нещата непременно щяха да се оправят. Те отново щяха да бъдат едно семейство, забравило разногласията и простило предателството.

— Този уикенд се превърна в същински кошмар — прошепна Каролайн на Роджър. Двамата седяха на канапето до прозореца в най-отдалечения ъгъл на гостната, обзети от желание да окажат помощ и подкрепа, но и малко притеснени, задето се бяха озовали тук в толкова личен момент.

Мъжът въздъхна мрачно.

— Горкият Дъги. Той преживя двоен шок тези дни, не мислиш ли? Учудващо е, че все още се държи. Поне Джулия омекна спрямо него, което все пак е нещо.

— Тя премина през ада от събота вечерта насам — лоялно отвърна приятелката ѝ. — Как би реагирал ти, ако случайно откриеш, че съпругата ти има незаконородено дете? За нея това беше страхотен удар. Да не говорим за обвинението, че Дъглас е убил майката на момичето, което беше последната капка, от която чашата преля.

— Не че я е убил... оставил я е да умре — поправи я Роджър. — Но скоро всичко това ще се изясни... Той е невинен. Никога не би наранил, когото и да било умишлено.

— Говориш много убедително.

— Нямам никакви съмнения в това отношение.

— Но вестник „Глоуб“ пише, че случилото се не е нещастен случай.

— Кога съм твърдял подобно нещо?

Каролайн изумено повдигна вежди и го погледна в очите.

— Кой би могъл да бъде тогава?

Той само сви рамене и не отговори. Извърнал очи, наблюдаваше как Уилям прегръща майка си, закриляйки я, докато тя разговаряше със съпруга си и неговия баща.

После отново се обърна към събеседницата си:

— Трябва да се обадя по телефона. Имах намерение да се върна в Лондон още тази вечер, но сега смятам да остана още няколко дни, в случай че Дъглас има нужда от мен.

Жената кимна разсеяно, без да го слуша, замислена за нещо свое. Тя също би трябвало да се прибере в града и да се заеме с работата си. Би било истинско облекчение, мислеше си тя гузно, да имам основателна причина да напусна къщата колкото се може по-скоро.

\* \* \*

— Роджър! Господи, толкова се радвам да те чуя! — Уна бе вдигнала телефона още след второто позвъняване, сякаш бе очаквала с нетърпение обаждането му. — Как си?

— Тук е доста напрегнато в момента.

— Защо? Какви са последните новини?

— Майката на Дъглас почина.

— *Какво?* — гласът ѝ издаваше неподправено изумление. — Пат? Пат е мъртва? — повтори с недоверие. — Но какво се е случило?

— Получи инфаркт. Стана внезапно. Горките Дъглас и Реджи са много разстроени.

— Предполагам, не е могла да понесе мисълта за незаконното дете на любимия си син — в поведението ѝ се прокрадваше нетърпение.

— Да... Вероятно... — отвърна Роджър, изненадан от хладината, с която бе приела скръбната новина.

— Е, както и да е... Кога ще се видим? — попита тя с прелъстителни нотки в гласа си, сякаш досега бяха говорили за нещо незначително, като промяната на времето. Изпълнен с възмущение, той се поколеба, преди да отговори.

— Зависи колко дълго Дъглас ще има нужда от мен. Както можеш да се досетиш, в момента е много объркан. Като капак на

всичко, полицията иска да го разпитва отново.

— Ами аз? Нали се бяхме разбрали още преди да се прибера в Лондон, че ще се видим веднага щом се върнеш? — отсреща стоеше предишната студена и пресметлива Уна.

В дългогодишната си практика от влюбвания и раздели Роджър бе свикнал с бързите промени в чувствата и се бе научил да не се оставя да бъде воден от тях. Трябва да е бил луд! Та снахата на Джулия беше само една зловна кучка! Като реши да отдаде случилото се на прекалено многото изпито шампанско и сексапилната музика онази вечер, той си даде сметка, че замалко не допусна още по-голяма грешка, отколкото като бе решил да се забърка с Пами Шимел.

— Докато приятелят ми се нуждае от мен, ще остана тук — каза й остро. — За цялото семейство предстои една много напрегната седмица. Но някой ден може и да ти се обадя... — прекъсна го рязко изщракване, след като Уна затръшна слушалката. Можеше да си я представи как с обострени черти на лицето си и силно начервените си устни сипеше ругатни по негов адрес.

\* \* \*

Джулия помоли майка си и Саймън да останат още няколко дни и те се съгласиха, без да се налага да ги уговаря.

— Разбира се, миличка — възкликна Вивиън, доволна, че дъщеря ѝ има нужда от нея. След разговора им в неделя сутринта двете се бяха сблизили, стигайки до заключението, че причината за отчуждението им не бе липсата на разбиране, а напротив, прекаленото разбиране. Дори сега те взаимно се съобразяваха с чувствата си, давайки си сметка, че ако трябваше да разбиват стените, които бяха издигнали около себе си, трябваше да се върнат доста назад във времето, още когато беше умрял Гуидо.

— Само ни кажи какво бихме могли да направим — предложи Саймън. — В момента Дъглас е подложен на огромен стрес, затова много искам да помогна.

— Скъпи Саймън, дори самото ви присъствие тук ни помага. Знаете какъв е съпругът ми. Той е работохолик. Понякога ми се струва, че работата е единственият му шанс да оцелее. Тази седмица ще се

наложи да си остане вкъщи заради баща му, но доколкото го познавам, ще прекарва времето си, залепен до телефона и факса, опитвайки се да ръководи ресторантите си от разстояние.

— Може би бихме могли да се заемем с Майкъл? — обади се Вивиън. — Защо да не го заведем някъде за един ден?

— Би било чудесно, мамо. Смъртта на Пат го разстрои много, защото той искрено бе привързан към нея. Защо не го заведете на кино в Андувър... О, освен това там има и боулинг. Ще остане много доволен.

Лицето на Саймън светна.

— Страхотно! — възкликна той. — Значи ще бъдем навън през целия ден. Какво обичат да ядат днешните деца? Хамбургери и чипс? Или хотдог и кока-кола? Добре тогава. Ще отидем да обядваме в „Макдоналдс“ и по този начин ще ви осигурим кратка почивка.

Джулия го целуна по бузата.

— Много съм ти благодарна, а и за малкия ще бъде приятно развлечение.

— Питър ще се върне ли? — шепнешком се осведоми майка ѝ. — Не трябваше ли да бъде тук в такъв тежък момент?

— Следобед има педагогически съвет и не може да се освободи, но ще тръгне по-късно вечерта.

— Той не беше толкова близък с Пат, колкото Дъглас, нали?

— Не, мамо. Дъглас ѝ беше любимецът — тъжно отговори дъщерята. — Винаги съм съчувствала на Питър. Той просто не е роден да побеждава. Каквото и да направеше, не можеше да се сравнява с брат си.

\* \* \*

Анна пристигна късно следобед, обляна в сълзи и изтощена. Роджър бе отишъл да я посрещне на гарата и веднага щом влезе в къщата, тя се хвърли в прегръдките на баща си и се разрида.

— О, татко! Горкият татко! Толкова съжалявам. Не мога да повярвам, че баба вече я няма. А как е дядо? Добре ли е?

Дъглас я притисна към себе си.



— Държи се, макар да е много разстроен. Казахме му, че ще остане да живее у нас, и това малко го поразведри. Щеше да му бъде трудно да се прибере сам у дома.

Момичето заплака още по-силно.

— А баба ми подари онези прекрасни перли за рождения ми ден... О, как можа да се случи това? Толкова е жестоко!

Баща ѝ я потупа по гърба, трогнат от скръбта ѝ.

— Очаквахме те по-рано — каза той. — Какво стана? Роджър ми съобщи, че не си пристигнала с първия влак.

— Опитвах се да намеря някакви черни дрехи за погребението, но не открих нищо подходящо. Не бих се побрала в никоя от роклите на мама, затова обиколих магазините, но нямаше нищо прилично. Накрая купих този ленен костюм. Надявам се да свърши работа.

— Много е хубав, миличка, и баба ти би била поласкана, ако можеше да узнае какви усилия си положила. Петрок ще дойде ли?

— Не — поклати глава тя.

— Как така? Даже за погребението? — обидено попита той.

Анна издуха носа си и изтри сълзите.

— Не знае за смъртта на баба, защото не му казах. Снощи, след като се върнахме в Лондон, се скарахме много жестоко и аз реших да не се срещам повече с него. Всичко между нас свърши. Непостоянството му ми дотегна. Така и не можа да реши веднъж завинаги дали иска да сме заедно или не. Накрая ми заяви, че не е наясно със себе си дали е готов да предприеме нещо толкова сериозно, като обвързване с годеж.

— А ти какво му отговори?

Тя му се усмихна през сълзи.

— Казах му: „Позволи ми да взема това важно решение вместо теб, Петрок. Напусни апартамента ми и не се връщай. Не искам да те видя никога повече!“. Изненада се, но все пак си тръгна.

Дъглас се позасмя.

— Браво, моето момиче! Стилът ти ми допада. Значи всичко свърши?

— Окончателно — твърдо отвърна тя.

\* \* \*

Около половин час по-късно пристигнаха инспектор Суон и следовател Нютън. Морган ги въведе в кабинета, където след няколко минути се появи и Дъглас, без да крие покрусата си. Стиснал в ръка голяма, бяла носна кърпа, той често попиваше сълзите в тъгълчетата на очите си.

— Извинете ме, ако не съм много разговорлив, но доста неща се стовариха на главата ми. Във всеки случай не зная какво още бих могъл да ви кажа — добави той тъжно.

Двамата полицаи любезно изразиха съболезнованията си, но от поведението им ставаше ясно, че нямат намерение да отлагат разпита и да го оставят на мира.

Първи заговори Суон.

— Налага се да ви зададем още няколко въпроса, сър, относно случилото се тук на двадесет и трети август 1980 година. Невил Бъртън, градинарят, който е работил при вас по онова време, заяви в показанията си, че във въпросния ден е пристигнал по-рано. Твърди още, че ви е видял в къщата през прозореца на кухнята. Отключили сте вратата на килера за хранителни продукти, след това сте я отворили. Според него това е станало към единадесет часа. Вие обаче настоявате, че сте се прибрали от гората към един без петнадесет и тогава сте открили тялото на Лили Уотсън на пода. Тоест видели сте я, защото вратата вече е била отворена. Как бихте ни обяснили това разминаване?

— Много лесно — отговори Дъглас. — Този човек лъже.

Детективът съвсем не беше в настроение за шеги.

— Поведението ви не е много убедително.

— Добре тогава, кажете ми как трябва да се държа — извика домакинът. — Имам алиби за цялата сутрин. Собственикът на съседния имот поправяше оградата си и ме видя. Можете да проверите.

— За ваше нещастие въпросният господин, мистър Максуел, е починал миналата година, така че не бихме могли да се обърнем към него — сухо отбеляза Нютън.

— Щеше да ви каже същото — възрази Дъглас. — Защо просто не прочетете показанията, които написа тогава?

Последва продължително мълчание. Двамата полицаи се гледаха един друг. При това многозначително, както мислено отбеляза домакинът.

— Кога според вас, разбира се, градинарят е пристигнал на работа онзи ден, сър?

Дъглас изненадано повдигна вежди, после се намръщи замислено.

— Не зная. Нямам представа... — учудването му беше съвсем искрено. — Честно казано, не си спомням да съм го виждал през целия ден. Като се замисля, по-голямата част от него премина като в мъгла.

— Все още ли бяхте влюбен в Лили Уотсън?

— Не, не бях — бързо отвърна Дъглас. — Но смъртта на когото и да било винаги е трагедия.

— Но за отношенията между вас и съпругата ви би било много удобно, ако тя престанеше да се върти наоколо, нали?

— В началото в семейството ми нямаше никакви проблеми.

Суон се наведе напред и го изгледа съсредоточено.

— Но жена ви е знаела, че имате любовница? Никога не сме разговаряли на тази тема.

— Е, знаеше ли или не?

— Допускам, че е подразбрала от клюките, които се носеха из селото.

— Струва ми се, че сте положили доста усилия, за да скриете отношенията си с Лили от съпругата си. За вас трябва да е било голям шок, след като тя я е наела като прислужница. Сигурно сте се изплашили, че всичко може да излезе наяве?

Дъглас изглеждаше все така непоколебим.

— Лили не беше леко момиче. Погрижих се добре за нея и детето. Освен това тя беше наясно, че връзката ни е приключила, така че нямаше никакъв смисъл да разказва на Джулия.

— Освен ако не е била решена да си отмъсти.

— Не, не беше такава. И така, това ли е всичко? — запита нетърпеливо. — Трябва да се върна при семейството си. Има да се уреждат толкова много неща...

Следовател Нютън го прекъсна:

— Остава само въпросът за спринцовката с противоотрова, която мисис Уотсън се кълне, че е видяла в чантата на дъщеря си същия ден. След като тялото е било открито, въпросната чанта е намерена само на няколко метра встрани, но инжекцията е липсвала. А тя би могла да

спаси живота на момичето. Бихте ли хвърлили известна светлина върху този факт, мистър Рътърфорд?

— А аз бих искал да ме осветлите защо някои хора сега говорят неща, съвсем различни от онези, които са вписали в показанията си навремето? — изкрещя Дъглас и стовари тежкия си юмрук върху повърхността на бюрото. — Това е фарс и аз съм готов да се обзаложа, че мисис Нанси Греъм е в дъното на тези абсурдни обвинения.

— Ние провеждаме свое собствено разследване, сър — ледено отговори инспектор Суон. — Не даваме ухо на клюките.

— И както виждам, това е от голяма полза за работата ви...

— Трябва да ви предупредя...

— Добре, добре. Спестете ми поредната си лекция.

Двамата полицаи се изправиха едновременно и Дъглас ги изгледа в очакване, мислейки, че си тръгват. Надеждата му обаче бе разбита на пух и прах от следващите думи:

— Мистър Рътърфорд, длъжен съм да ви уведомя, че сте арестуван по обвинение в убийството на Лили Уотсън през август...

— *Какво?* — изкрещя мъжът и скочи от мястото си. — Какви глупости дрънкате? Не можете просто така да отхвърлите заключението на предишното следствие. Никой никога не е допуснал, че Лили е била убита умишлено.

— Ние възобновихме делото и в светлината на новите доказателства...

— Какви са тия проклети нови доказателства? — лицето му беше тъмночервено от ярост. Стоеше изправен като боксьор, с разтворени крака и стиснати в юмруци ръце, и се взираше в тях, сякаш ги предизвикваше да нанесат първия удар. После рязко се обърна и сграбчи телефона. — Веднага ще се свържа с адвоката си. Крайно време е да сложим край на тази нелепост...

— Дъглас, какво става? — тримата мъже се обърнаха едновременно и видяха Джулия, застанала на прага с разширени от тревога очи. — Какво се е случило? — повтори тя настоятелно и се разтрепери.

Суон и Нютън останаха сковани по местата си, давайки си сметка колко груби и непохватни изглеждаха редом с тази дребна, крехка жена. Преди да успеят да се окопитят, Дъглас заговори:

— Представяш ли си, дошли са да ме арестуват — каза той равно. — Изглежда, ме смятат за виновен за смъртта на Лили — горната му устна се изкриви презрително. — Според тях съм измислил някакъв умен план да накарам една пчела да ужили момичето и след като тя е изпълнила мисията си, съм заключил вратата на килера, оставяйки я да умре. Като естествено не съм забравил преди това да открадна от чантата ѝ спринцовката с противоотровата. Това обаче не ги задоволява и затова твърдят, че съм отключил отново вратата, така че никой да не би могъл да допусне, че Лили е била затворена. И познай какво още? — вече му бе трудно да контролира гнева си, надвесвайки се над нея, докато тя продължаваше да се взира в него напрегнато. — Можеш ли да се досетиш? Върнал съм се, за да я *открия отново*, преструвайки се, че току-що влизам в къщата. Е, какво мислиш за това?

Джулия притисна уста с ръка. Изглеждаше разтърсена от ужас.

— Но точно така се случи всичко!

Дъглас изведнъж се сви, без да може да повярва на ушите си.

Смръщен, Нютън пристъпи напред.

— Да не се опитвате да ни кажете, че през цялото време сте били наясно с вината на съпруга си?

Тя се отпусна на най-близкия фотьойл и закри лицето си с ръце.

— Не! Не! Не той остави Лили да умре. Бях аз. Обвинявате не когото трябва. Не можете да го арестувате. Защото го направих аз. Искях да я отстраня от пътя си веднъж завинаги.

С пепеляво лице мъжът ѝ я гледаше така, сякаш я виждаше за първи път.

— Джулия, какви ги говориш? — диво изкрещя той.

Жената отпусна ръце и го загледа с невиждащ поглед. После заговори, като че ли двамата бяха съвсем сами в стаята.

— Ти си мислеше, че не знаех за вас с Лили, преди да умре, нали? Е, само че аз знаех. Не, не още в началото, когато я наех на работа. По онова време още няхах представа, но след това из селото тръгнаха слухове и аз разбрах, че ти е била любовница. Не можех да го понеса. Никога не бих я допуснала в къщата си, ако знаех, но след като вече научих...

Последва продължително мълчание. Двамата полицаи също не откъсваха погледи от нея като че ли и те не можеха да повярват на

случващото се.

— О, Господи!... Господи!... — повтаряше на себе си Дъглас, като в някакъв сън.

Джулия си пое дълбоко въздух, очевидно взела някакво решение.

— Бях в селото на покупки и се върнах у дома малко след десет часа — започна тя с глух глас. — В къщата нямаше никого. Влязох в кухнята да оставя продуктите и тогава чух трясък от счупено и Лили, която крещеше: „Ужили ме пчела!“ Тя беше влязла в килера и аз се втурнах да видя какво става. Стоеше права и се взираше в дланта на ръката си. Пчелата все още беше там. Момичето не беше на себе си от ужас. Тогава постъпих съвсем импулсивно. Изскочих навън, захлопнах вратата след себе си и я заключих. Кой би допуснал, че не е обикновен нещастен случай? Всички знаеха за алергията ѝ към пчелната отрова. Самата тя разправяше на всеки срещнат, че ако след ужилване веднага не ѝ бъде поставена инжекция с адреналин, може да умре за двадесет-тридесет минути. Беше прекрасна възможност да сложа край на ситуацията, в която повече не можех да живея — завърши тъжно Джулия.

— Значи вие извадихте спринцовката от чантата ѝ и я унищожихте? — меко запита Нютън, опасявайки се да не прекъсне потока от спомени.

Тя повдигна глава и го погледна объркано.

— Не — отвърна неуверено. — Само излязох от кухнята и се качих горе. Лили... — отново сведе глава. — Лили крещеше... задушаваше се... Не можех да остана и да я слушам.

— Мили Боже! — изстена Дъглас, сякаш го измъчваше физическа болка.

— Какво стана после? — насърчи я Суон.

— След около час и половина слязох обратно в кухнята. Ослушах се пред вратата на килера, но оттам не се чу никакъв звук. Така че я отключих, после отворих...

— И?

— Нямах сили да погледна. Бързо изскочих навън, върнах се в селото, обиколих няколко магазина, след това седнах в малкото кафене на ъгъла. Всички ме видяха. Десетки хора. Имах алибито, което ми беше нужно. Прибрах се малко преди един часа, когато Дъглас вече беше открил тялото.

— Трябва да ни придружите до полицейското управление, където да дадете показания, мисис Рътърфорд. Там ще бъдете формално обвинена в убийството на Лили Уотсън — уведоми я детектив инспектор Суон.

Джулия кимна мълчаливо. После се обърна към съпруга си, който все още седеше зад бюрото, стиснал глава с ръцете си.

— Съжалявам, мили... Толкова съжалявам — каза му с пресъхнал глас. — Но трябваше да го направя. Не можех да рискувам тя да те отнеме от мен.

— Но между нас всичко беше приключило. Нямах намерение да се виждам с нея никога повече! — възкликна яростно той.

— Тогава нямах представа за това, Дъглас. Нямах как да съм сигурна, че си скъсал с нея. Хората в селото я наричаха твоя любовница. Как според теб съм се чувствала аз?

— Господи, Джулия... — въздъхна той и установи, че страните му са мокри.

Тя се обърна към двамата полицаи и заговори, сякаш следващите й думи бяха обяснение за всичко:

— Аз обичам съпруга си повече от самия живот, разбирате ли? И не бих могла да допусна някой да ми го отнеме.

\* \* \*

Вивиън откри Майкъл да плаче отчаяно, подпрян на стената в неговата слабо осветена стая.

— Милото ми момче — наведе се към него тя и го притегли в прегръдките си.

Той не се възпротиви и я остави да го отведе до леглото, където веднага се сви на кълбо и зарови лице във възглавницата.

— Всичко ще се оправи, миличък — увери го тя, удивена от лекотата, с която лъжеше.

— Искам при мама... — изхлипа детето. — Колко дни ще остане в затвора?

Вивиън погали тъмната му коса и си припомни как бе изглеждала Джулия на неговите години. От тримата й внуци, които дъщеря й беше родила, Майкъл най-много приличаше на майка си.

— Тя не е в затвора — опита се да го успокои. — В момента се намира в полицейското управление, където отговаря на много въпроси. Но татко ще направи всичко възможно, за да не остане там дълго. Вече е говорил с адвокатата си.

Малкият се обърна по гръб и вторачи трескав поглед в очите ѝ.

— Ти познаваше ли Лили?

Възрастната жена се стъписа, непривикнала към прямотата и зрелостта на съвременните деца. Джулия си бе играла с кукли до деветгодишна възраст и по това време дори не бе имала представа откъде се появяват децата.

— Не, никога не съм я виждала.

— Но татко сигурно я е обичал. Нали е имал бебе от нея.

Малкото му личице се намръщи от тази тревожна мисъл.

— Сигурна съм, че не толкова, колкото обича майка ти.

— Тогава защо го е направил? — поведението му беше такова прямо, толкова зряло и мъжествено, че тя за първи път си даде сметка за огромната разлика между малките момчета и малките момичета.

— Възрастните мъже често правят различни глупости — отвърна му нехайно. — А сега, какво ще кажеш да хапнем нещо за вечеря? Мисис Морган е приготвила чудесни спагети. Можем да я помолим да ни сервира в стаята за закуска, защото там е по-уютно. После ще има плодово мляко или ако предпочиташ, шоколадов сладолед. Как ти се струва? Пък може и да изпием по една кока-кола!

Той извърна лице, оставайки напълно равнодушен към изкушението.

— Не съм гладен.

— Но ще огладнеееш, ако пропуснеш вечерята.

Детето отново я погледна.

— Къде е Уилям?

— Долу. Говори с Анна.

— А дядо?

— В кабинета е баща ти, Роджър и Саймън.

— Бабо? — обърна се към нея Майкъл, поглеждайки през прозореца. Дъждът беше спрял и над градината се спускаше като синкав плащ вечерният здрач.

— Кажи, миличък?



— Смяташ ли, че е възможно баба Пат да е срещнала в рая Бустър?

— Бустър ли? — предпазливо попита Вивиън.

— Ами да, нали се сещаш. Хамстерът ми. Той умря миналата година.

— О, да! Убедена съм, че са заедно. Сигурно се грижат един за друг — вече едва сдържаше сълзите си, но знаеше, че трябва да бъде силна заради детето.

— В такъв случай, всичко е наред — заключи философски Майкъл.

Тя го погали по бузата, стегната и гладка като зряла праскова.

— Скоро всичко ще се оправи — изрече съчувствено тя и мислено се помоли да се окаже права.

— Мисля да отида да поговоря с Уилям — малкият се изтърколи от леглото. Краищата на ризата му се бяха измъкнали от памучния панталон, а косата му беше разрошена. — Уил със сигурност знае кога ще се прибере мама.

— Чудесна идея — насърчи го тя.

След като Майкъл излезе, Вивиън се отправи към собствената си стая, чувствайки се изтощена след кошмарните събития, случили се през деня. Признанията на Джулия бяха шокиращи, ала тя все още отказваше да повярва. Не би могла да го понесе. Нейната Джулия, толкова мила, любезна, щедра и винаги изпълнена с любов... И да остави умишлено някого да умре, при положение че толкова лесно би могла да го спаси? Не, не беше възможно. Не и Джулия. Не и любимата ѝ дъщеря.

Тя се отпусна върху леглото за кратка почивка, все така отказвайки да повярва на случилото се.

\* \* \*

Кристофър се прибираше от офиса и още на входната врата на апартамента чу телефона да звъни. Втурна се по коридора да вдигне слушалката, с надеждата, че може да е Барбара, макар да не бе разговарял с нея от неделя сутринта. Ала с учудване чу гласа на баща си.

— Здравей, татко — каза той приветливо.

Саймън говореше със затруднение, сякаш не знаеше как да изрече онова, което искаше да каже. Реши първо да съобщи новината за смъртта на Пат — не толкова, защото му се налагаше да го направи, колкото, за да подготви сина си за следващата, която със сигурност щеше да го шокира.

— Пат? — повтори Кристофър смаян. — О, горкият Реджи! Не зная как би могъл да живее без нея. Но ми е жал и за Дъглас. Господи, в какъв кошмар за всички ни се превърна този уикенд! А трябваше да се съберем по толкова приятен повод...

— Опасявам се, че трябва да ти кажа и още нещо, при това доста по-неприятно.

— *Какво?* — внезапно го обзе предчувствие, че баща му ще му съобщи нещо, свързано с Джулия. — Казвай какво се е случило! — настоя той, вече страхувайки се да чуе отговора.

— Сестра ти призна, че е виновна за смъртта на Лили.

В първия момент едва не се изсмя. Това беше най-безумната шега, която някога бе чувал.

— Я стига, татко. Никак не е смешно — остро каза той.

— И аз не се шегувам, Крис. Полицаяте дойдоха да разпитват Дъглас и точно щяха да го арестуват, когато тя нахълта в стаята и призна, че лично е заключила момичето в килера.

— Не вярвам! — поривисто извика Кристофър. — Това е невъзможно!

В този момент откъм коридора в гостната се появи Уна, заинтригувана за какво е този шум.

— Какво става? — започна тя.

Съпругът ѝ я стрелна с бегъл поглед и веднага забеляза, че е плакала. Очите ѝ бяха подпухнали, а по страните ѝ бяха избили розови петна, измествайки обичайния им цвят на слонова кост. Той закри с ръка слушалката и я попита хладно:

— Ти знаеше ли нещо?

Тя примигна срещу него неразбиращо.

— За кое?

— Ами за това, че Джулия е признала, че е убила онази жена, Лили или както там ѝ беше името?

Изумлението оказа поразителен ефект върху Уна. Мисълта, че някой се е озовал в по-голяма каша от нея, тъй като вече ѝ бе станало кристално ясно, че Роджър не иска да имат нищо общо, повдигна до такава степен сразения ѝ дух, че в очите ѝ мигом се появиха злоради пламъчета.

— Господи, не! Но това е ужасно! Кой се обажда?

— Баща ми — кратко отвърна той, преди да продължи разговора си със Саймън.

Уна все още се навърташе в коридора, подслушвайки разговора със замислено изражение.

— Ще тръгна веднага, дори само, за да предложи на Дъглас морална подкрепа. Даже се сецам за един мой приятел, отличен адвокат. Как го понесе мама?

След като затвори телефона, усети ръката на жена си върху рамото си.

— Ще си взема палтото и ще дойда с теб. Няма да ми отнеме повече от минута — каза тя с тон, който предполагаше, че им предстои да посетят интересно обществено събитие.

Застанал съвсем неподвижно, той я изглежда.

— Не, няма да направиш нищо подобно — отсече тихо, но категорично. — Искаше развод и ще го получиш. Защо не се втурнеш към Роджър? Той ще ти предложи различни развлечения и ще ти осигури живота, за който винаги си мечтала. Но отсега нататък мен не ме брой.

Тя се вторачи в него, сякаш ѝ бе зашлевил шамар.

— Какво трябва да означава това? Аз мислех, че ти сам каза... — изведнъж лицето ѝ се изкриви от злоба. — Значи си се виждал с онази пачавра отново, така ли? Не можеш да се откажеш от нея. Ще ме изоставиш, и то заради някаква си...

— Не съм говорил с Барбара от неделя насам — спокойно възрази Кристофър. Тайно в себе си бе изненадан. Та едва вчера тя и Роджър... И тогава внезапно осъзна причината за сълзите ѝ и се досети какво се беше случило. — Както и да е, трябва да вървя. Най-добре ще бъде да си взема някои неща, защото смятам да остана у сестра ми известно време.

Щом той се отправи към общата им спалня, за да си приготви багажа, Уна се втурна след него, обсипвайки го с обидни епитети и

заплахи, че ще срине кариерата му, ако я изостави. Тогава не издържа и се обърна към нея яростно:

— Ти изглеждаше много щастлива, когато се хвърли в обятията на Роджър, прегръщаше Тим и се правеше на абсолютна глупачка. А сега изведнъж искаш да останеш омъжена за мен. Как стана това? Да не би големият любовник да те е зарязал? Или се опасяваш, че си на път да останеш без нито един мъж до себе си?

Лицето ѝ се изкриви, тя се хвърли върху леглото до пълния до половина куфар и се разхлипа:

— Не ме изоставяй, Крис. Все ще се справим някак си. Не мога да живея сама. Мразя самотата.

Мъжът хвърли чантата с тоалетни принадлежности в куфара и щракна закопчалките.

— Е, ще се наложи да се научиш. Аз бях дотук. Омръзна ми. Повече от двадесет години въл, безчувствен секс, мъкнене по скучни приеми сред глуповати приятели с единствената надежда снимката ти да се появи в някое списание. Така че аз си тръгвам, Уна, и мога да те уверя, че решението ми няма нищо общо с Барбара, с която може би никога повече няма да се видим.

\* \* \*

След като Джулия даде показанията, в които признаваше вината си за смъртта на Лили Уотсън, тя бе затворена в единичната килия в управлението в очакване на пълното изслушване пред съда в петък, когато формално щяха да я обвинят в убийство. Инспектор Суон се обърна към колегата си:

— Знаеш ли, бих могъл да се закълна, че го е извършил той.

— Имаш предвид Дъглас Рътърфорд?

— Да — Суон се чувстваше леко замаян. Да не би да му се спеше? Или бе прекалено стар за тази работа? — Тя изглежда толкова крехка жена. От онези, които не биха убили и муха.

— Обикновено те са най-опасните — сухо отвърна Нютън. Той копнееше за повишение и бе напълно готов да заеме мястото на шефа си. — Дъглас Рътърфорд е толкова властен, толкова надут човек, та макар да зная, че е имал мотив... винаги ми се е струвало, че нещо в

този случай остава неясно... нещо липсва... Трябва да ти призная, че не съм изненадан, че виновна се окажа жена му.

Детективът поклати глава, недоволен, че другият го е разбрал погрешно.

— Трябва да се подготвим за изслушването след четири дни. Значи не разполагаме с кой знае колко време — отбеляза той, твърдо решен да поеме контрола върху случая. — Ще прегледаме отново всички показания, всяка една подробност. Кое то означава, че би могло да ни се наложи пак да посетим някои от свидетелите.

— Какво ще кажеш за Нанси Грѐм? Тя се мести в нова къща утре. Отива да живее в Егбъри.

Суон се замисли върху думите му за момент.

— Дай да решим какво ще правим. Тя е само информаторът. Истинските свидетели са майката на Лили, Невил Бъртън и мистър Харис.

— Добре — нетърпеливо се съгласи Нютън.

След като държаха в ръце самопризнанията на съпругата, за какъв дявол им беше да си правят труда да препрочитат показанията на останалите? Сподели мнението си с началника си, с което само го ядоса.

— Защо не допуснеш, че мисис Рътърфорд може изведнъж да се уплаши и да отрече? Да каже, че е била принудена? Или дори, че сме приложили насилие, за да я накараме да признае?

— Само дето не сме правили нищо такова.

Детективът въздъхна многозначително.

— Ако преследваш повишение, не си избрал най-правилния подход. Трябва да сме готови за всякакви обрати. Кой знае, може вече да е започнала да съжалява за смелостта си?

Нютън кимна, признавайки, че колегата му е прав. Спомни си красивото имение и луксозния живот, който семейство Рътърфорд си бяха устроили.

— Наистина има какво да изгуби.

— Повтори си го отново, когато пак започнеш да се съмняваш.

\* \* \*

Беше късно вечерта и Кристофър току-що беше пристигнал. Объркан и доста пиян, Дъглас седеше в кабинета, а баща му спеше горе, изтощен след днешните събития. Вивиън и мисис Морган преместиха Реджи в друга, по-просторна и светла, стая, така че спомените от случилото се сутринта да не са толкова тягости, за което старият човек горещо им бе благодарил.

— Много сте любезни, милички. Когато се събудя утре, ще се опитам да си припомня, че не е нужно да търся Пат в леглото до себе си. След като никога не са ме настанявали в тази спалня, вероятно ще ми бъде по-лесно да свикна с липсата ѝ.

Той изглеждаше толкова объркан, толкова съкрушен от скръб, че сърцето на Вивиън се сви от жалост. Тя нежно положи ръка върху рамото му.

— Всичките ѝ неща ще останат в другата стая точно така, както са в момента. Сигурна съм, че Джулия не би имала нищо против да ги съхранява, докато събереш сили и решиш какво да правиш с тях.

Неспособен да пророни и дума, Реджи само кимна. Вивиън тихо напусна спалнята, усетила желанието му да остане сам. Преди да се спусне по стълбището, надникна в стаята на Майкъл и го намери дълбоко заспал. Значи най-младият и най-възрастният от членовете на семейството бяха настанени в леглата си, намерили спокойствие в благословената омая на най-добрия лецител — съня.

Ала тя нямаше намерение да се усамотява в стаята си. Мислите ѝ бяха при Джулия, заключена сама в килията си. Почти ѝ прилошаваше от страх за бъдещето. Пък и беше прекалено шокирана от признанията на дъщеря си. Как ли бе страдала през последните няколко години, размишляваше майката, докато слизаше по стълбите към кабинета. Сърцето ѝ се свиваше от болка, сякаш някой бе забил нож в гърдите ѝ. Разтърсващото я съчувствие беше толкова силно, че тя спря и затвори очи. Не беше религиозна и рядко ходеше на църква, но в този момент тя инстинктивно се обърна към Провидението, познанството ѝ, с което бе съвсем бегло.

*Мили Боже, помоли се тя, чудейки се дали Господ би сключил сделка с нея. Съгласна съм да умра, само и само да спестя на Джулия изпитанията, на които е подложена в момента. Направила го е единствено от любов към Дъглас. Защото искаше да спаси децата си от разрухата на собствения им дом. Моля ти се, Господи, не се*

*страхувам да умра, стига само да направя така, че дъщеря ми да е свободна.*

Стиснала здраво парапета, все още със затворени очи, тя искаше само Той да чуе молбата ѝ.

— Бабо! Добре ли си?

Гласът я стресна. На излизане от кабинета, Анна се бе спряла и бе вперила в нея тревожен поглед.

Вивиън се усмихна уморено.

— Молах се да се случи чудо — отвърна тя без следа от неудобство. — Опитвах се да склуча сделка с Господ, но нямам чувството, че ме е чул.

— О, бабо, не мисля, че нещата стават по този начин. Но за момент ми се стори, че не си добре. Отивам да направя още кафе. Струва ми се, че татко има нужда. Ти искаш ли?

— Благодаря ти, миличка, с удоволствие. Да ти помогна ли?

— Не, иди да седнеш. Кристофър се опитва да се свърже по телефона с онзи негов приятел, адвоката, но той бил излязъл на вечеря.

Няколко минути по-късно, след като беше направила кафето и сипваше на всекиго по чаша, пристигна Питър, по-прегърбен от всякога, със зачервени очи на издълженото си, меланхолично лице и много измачкан костюм, който го правеше да изглежда повече на безработен гробар, отколкото на директор на училище.

Дъглас го посрещна с мълчалива и тромава, но чувствена прегръдка, на която брат му отвърна вяло. Останалите се изправиха да го приветстват. Саймън съчувствено го потупа по рамото, Роджър силно стисна ръката му, а Кристофър за миг го притисна към себе си. Уилям едва докосна дланта му и стеснително измърмори няколко съболезнователни думи, а Вивиън и Анна го целунаха по хладните страни, канейки го да седне и да си отдъхне след продължителното пътуване.

— Сам ли дойде? — запита след малко Дъглас.

— Да. Леонора ще поеме срещите с родителите утре, а Кресида и Саша трябваше да се върнат на работа в Лондон.

— Какво искаш за пиене?

Питър огледа широкия поднос, върху който Морган нещо беше наредил бутилки с бренди, водка, шери, чинцано и няколко коктейла.

— Бих предпочел само чаша чай — каза той мрачно.

— Веднага ще ти донеса — отзова се Анна, доволна, че има с какво да се заеме.

Той се отпусна тежко върху най-близкия фотьойл.

— Как е възможно мама да е мъртва? Вчера ми изглеждаше съвсем добре. Нищо не разбирам.

Обърнат с гръб към останалите, Дъглас си наливаше поредното питие.

— Лекарят каза, че е получила инфаркт. Стана внезапно. Вероятно не е усетила нищо.

— А къде е татко?

— Вече спи — отговори му Вивиън. — Държа се изключително смело, но, естествено, е много разстроен.

Домакинът се бе обърнал към присъстващите, наблюдавайки ги, но замъгленият му поглед сякаш се плъзгаше по мебелите и хората в стаята, без да ги забелязва.

— Предполагам, погребението ще бъде тук? — осведоми се Питър.

Останалите кимнаха едновременно.

— Вероятно в събота — уточни Саймън и се запита защо ли изведнъж се бе оказал в ролята на говорител.

В следващия момент всички бяха стъписани от пианското избухване на Дъглас:

— За всичко съм виновен аз! За всичко! — изкреця той и строши чашата в повърхността на бюрото. — Мен трябва да обвинявате! Нищо толкова нямаше да се случи, ако навремето не се бях забъркал с Лили! — и неочаквано избухна в ридания. — О, Господи, какво направих!

Брат му го изгледа, вече съвсем объркан.

— Какви ги говориш? Та това няма нищо общо със смъртта на мама...

— О, напротив, има много общо — ридаше Дъглас разкаяно. — Аз разочаровах и нея, и татко. Не стигаше стресът от появата на Роуз на празненството, ами бях обвинен в присъствието на цялата преса в убийството на нейната майка. А после полицаите дойдоха тук вчера сутринта... — сълзите го давеха и му пречеха да продължи. Отпусна се тежко върху масивния стол зад бюрото и зарови лице в шепите си. — Джулия... О, Господи, Джулия...

— Нищо не разбирам — мрачно отбеляза Питър.



Тогава се намеси Саймън и като стискаше ръката на жена си, успя да обясни с равен глас:

— Рано тази сутрин полицаите се върнаха с намерението да арестуват Дъглас по обвинение в убийството на Лили Уотсън и тогава Джулия призна, че именно тя е заключила момичето в килера.

Смаян, Питър оглеждаше лицата на присъстващите, но не бе в състояние да изрече и дума.

— И после я отведоха — завърши Уилям и гласът му потръпна опасно.

— В затвора ли? — дрезгаво попита той.

Племенникът му кимна.

— В петък ще се проведе изслушване, на което формално ще бъде обвинена в извършване на престъплението, след което ще се насрочи дата за процеса.

— Аз трябваше да съм на нейното място — изстена Дъглас. — По моя вина тя стигна дотам, че... — и отново го разтърсиха ридания.

Саймън и Роджър се спогледаха. Даваха си сметка, че вече е много късно, а Дъглас беше прекалено пиян. По-нататъшни разговори не биха довели до нищо хубаво.

Роджър стана от мястото си, приближи се до приятеля си и го потупа по рамото.

— Хайде, ела. Време е всички да си лягаме. Утре трябва да си в пълна бойна готовност.

— Няма да си лягам! Как бих могъл? — заинати се Дъглас и изтри очи с опакото на ръката си. — Не мога да заспя. Какъв смисъл има да лягам тогава?

В този момент в кабинета влезе Кристофър и с един поглед можа да оцени обстановката.

— Най-накрая успях да се свържа с Куентин Бартоломю — съобщи той. — Веднага се съгласи да представлява Джулия. Искане да се срещнете в кантората му в Лондон рано утре сутрин, Дъглас.

Другият вдигна към него мрачното си лице, с кървясали и замъглени от алкохола и сълзите очи.

— Утре, така ли?

— Това е много добра новина — ведро изкоментира Роджър. — Хайде сега. Лично ще те закарам до града сутринта. Време е да си лягаме, преди всички да сме се скапали от умора.

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Вторник, 25 юни 1996 г.*

С нечовешки усилия Дъглас се вдигна от леглото на следващата сутрин с избистрена глава и зареден с енергия след няколкото часа дълбок сън. Тримата с Роджър и Кристофър закусиха набързо и в седем часа и половина напуснаха къщата с намерението да изпреварят най-голямото задръстване, за да стигнат навреме за срещата с Куентин Бартоломю.

От друга страна, Питър като че ли бе изпаднал в дълбока депресия. Седеше в трапезарията заедно с Уилям, Анна и Майкъл и трошеше препечената филийка, без да осъзнава какво е сервирано в чинията му.

— Къде са другите? — запита Майкъл.

— Дядо ще закуси в стаята си. Баба и Саймън също — отговори брат му. — Ще слязат при нас по-късно.

— Какво ще правим днес? Може ли да отида да видя мама?

— Дядо и баба ще те изведат някъде — намеси се Анна. — Струва ми се, че са ти подготвили изненада.

— Но аз искам да отида при мама! — намръщи се малкият и очите му веднага се насълзиха.

— И наистина ще я видиш много скоро. Татко, Роджър и Кристофър заминаха за Лондон тази сутрин, за да се срещнат с един човек, който ще ѝ помогне да се прибере у дома колкото се може по-скоро.

Детето се сви на стола, сякаш го проряза остра болка.

— Искам при нея веднага! — проплака то.

— О, я се стегни, приятелю — с авторитета на по-голям брат нареди Уилям. — Тя скоро ще си дойде.

Закуската приключи и Анна се обърна към Питър. Чичо им продължаваше да гледа в пространството с празен поглед.

— Искаш ли да те заведе при дядо? Той не знае, че си пристигнал, и много ще се зарадва да те види.

— Съмнявам се, но така или иначе трябва да се видя с него.

— Настанихме го в друга стая. Ще ти покажа къде е.

— Не е необходимо. Сам ще го намеря — изправи се тежко и напусна стаята, без да продума.

Анна и Уилям се спогледаха, вдигнали учудено вежди.

— Трябва да е много разстроен заради баба, а? — отбеляза братът.

Сестра му кимна по посока на Майкъл, в знак, че не бива да обсъждат този въпрос пред него. По-късно, щом двамата останаха сами, тя сподели своята гледна точка за странната проява на скръб от страна на Питър.

— Той никога не се е разбирал много добре с баба и дядо. Татко винаги е бил техен любимец. Което никак не е справедливо. Родителите не бива да имат любимци. Обзалагам се, че му е най-мъчно, задето го е нямало тук, когато баба е починала. Искам да кажа, че така и не успя да се сбогува с нея както трябва. Струва ми се, че щеше да бъде удовлетворен, ако бе получил някакво уверение, че го е обичала и е мислила за него през цялото това време.

— Което, без съмнение, е самата истина. Е, може би не колкото татко. Поне може да се утешава с мисълта, че прекарахме последните няколко дни всички заедно.

Анна изгледа брат си въпросително.

— Да, но това не беше уикендът на едно щастливо и сплотено семейство! Внучка, за която никой не е подозирал, че съществува, се появява с гръм и трясък наред празненството, а после баща ни бе обвинен в убийството на бившата си любовница — тя замълча, опитвайки се да анализира собствените си чувства. — Не съм сигурна дали не се радвам, задето Пат почина, преди да разбере, че мама... нали разбираш, преди да направи онези признания... — додаде с болка в гласа си.

— Поне щеше да се убеди, че татко е невинен.

— О, тя си го знаеше — бързо каза Анна.

\* \* \*

Инспектор Суон педантично преглеждаше показанията на свидетелите. Щом нещо му се стореше нередно, натрупаният с годините опит изпращаше до мозъка му предупредителни сигнали. Започна с нареждането следовател Нютън да се свърже с метеорологичната служба и да провери какво точно е било времето на 23 август 1980 година.

— Невил Бъртън продължава да твърди, че денят е бил толкова хубав, че дори е смятал да окоси моравата — каза Суон. — По мое мнение малко преувеличава.

— Времето наистина трябва да е било хубаво. Случило се е през август в края на краищата. Дъглас Рътърфорд е работил в гората цялата сутрин, а съпругата му е обикаляла магазините в Стикли. Нямаше ли да има кални отпечатъци в кухнята, ако беше валил дъжд?

— Не това е същественото — отвърна Суон.

— Пък и в рапорта на полицията не е отбелязано да е валило.

— Точно така — нещо наистина му убягваше, но той не можеше да разбере какво. — Ще се опитам да разбера повече за този Невил Бъртън. Живял е в онази къща цял живот, нали? Значи трябва да има много хора, които биха могли да ни кажат повечко за него. Това, което ме притеснява, е защо този човек, пък и майката на Лили, толкова много искат да хвърлят вината върху Дъглас Рътърфорд? При това най-неочаквано? След като вече знаем, че не е бил той, защо продължават да се придържат към новите си показания? След цели шестнадесет години? Ако този човек попадне в затвора, вече няма да има кой да изплаща издръжката на Роуз. Защо тогава искат да стане точно така? После, защо Невил се кълне, че е видял през прозореца на кухнята именно Рътърфорд да отключва вратата на килера час и половина преди той действително да е пристигнал в къщата, след като би трябвало да е забелязал жена му?

Нютън размишляваше трескаво. Да не би да бе пропуснал нещо въпреки цялото си старание?

— Веднага ще се заема с това, сър — каза той.

\* \* \*

Приближаваше обяд, а следователят вече бе открил няколко много интересни факти. През изминалата седмица на майката на Лили бяха доставени нови пералня, сушилня, телевизор и видео, както и CD плейър, а гардеробът на Роуз бе напълно подменен. Всички тези вещи бяха струпани в малката им къща и изглеждаха нелепо, редом с разкривената секция, мухлясалите тапети и окъсаните килими. Обяснението, което старата жена бе дала неохотно с тон, подсказващ, че „това не е ваша работа“, бе, че е имала спестявания и сега, след като внучката ѝ бе навършила шестнадесет години, тези неща щяха да им бъдат необходими. Пък и кой би отказал малко лукс на бедното дете?

Следващото посещение на Нютън беше в дома на Невил Бъртън. Откри го, отново обгърнат в облак от отровния дим на лулата си, да гледа надбягванията в Дънкастър на чисто нов широкоекранен телевизор, към който също бе включено видео. Допълнителните „екстри“ включваха микровълнова печка, фризер с хладилник, мобилен телефон, електрически тостер и чайник. Върхът на всичко беше специален стол, чиято облегалка се спускаше назад, но за сметка на това подложката за крака се повдигаше, осигурявайки пълноценна почивка, допълнена от удобна възглавница. С други думи, както покъсно бе споделил следователят с колегата си, правеше всичко, освен да те масажира в събота вечер.

След като го попита откъде има всичко това, Невил Бъртън бе отвърнал по подобен начин, че е похарчил спестяванията си, за да си осигури малко по-висок стандарт, какъвто на седемдесет и две години със сигурност заслужава. Оказваше се, че двамата най-важни свидетели на обвинението бяха решили по едно и също време да пражосат маса пари за глезотии.

— Защо да не отидем да си поговорим с някои от съседите на Невил — предложи Суон, след като внимателно бе обмислил получената информация. — Далеч съм от мисълта, че е спечелил от лотарията, но те наистина биха могли да ни разкажат някои интересни неща. Като например дали не е имал някакви посетители през последните няколко седмици, или пък дали не са забелязали нещо странно около него.

Късметът им проработи още от първия път, щом позвъниха на вратата на мисис Парис, осемдесетгодишна вдовица, която бе живяла през последните двадесет и три години в съседство с Невил. Доволна,

че има с кого да си побъбри, старицата ги покани в малкия си, но безупречно чист дом, който ухаеше на лавандула и препарат за почистване на мебели. След като от пръв поглед разбра, че макар да се движи с бастун, умът на вдовицата е остър като бръснач, Суон реши да изпробва паметта ѝ.

— Значи вие сте живели тук, когато Лили Уотсън е починала в Хайфийлд през 1980-а?

Малките ѝ сиви очички заблестяха заинтригувано.

— Да. Спомням си, естествено. Колко жалко. Толкова млада жена, при това с малко дете.

— Срецали ли сте се някога със собствениците на къщата, мистър и мисис Рътърфорд?

Тя се усмихна и пожълтялата ѝ кожа се осея с множество бръчици, повечето от които със сигурност получени от смях.

— Не бих казала. Те са богати хора, както знаете. Живееха си като царе в голямото имение.

— Но знаете доста подробности от живота им, нали? Имам предвид от съседа ви, мистър Невил Бъртън? — стреля на посоки Нютън.

Жената кимна и на ярката слънчева светлина, процеждаща се през прозореца, скалпът ѝ, розов и лъскав, прозираше под бялата ѝ коса.

— Сега е пенсионер, но навремето ходеше да работи тях всеки ден. Така че имаше какво да разказва. Всъщност разправяше на съпругата си Алис за къщата, за красивите стаи, за всичко. А тя пък го съобщаваше на мен, защото си бяхме приятелки. Очевидно са давали големи приеми. Бяхте ли на бала им през уикенда?

Суон се усмихна снизходително, докато Нютън изглеждаше мрачен.

— Ние не сме от хората, които често канят на гости — отвърна инспекторът. — Та да се върнем към смъртта на Лили Уотсън... Предполагам, градинарят дълго е разказвал за случилото се, след като е станал свидетел на инцидента?

Мисис Парис поклати отрицателно глава.

— О, съвсем не. Всъщност той пропусна това събитие. Беше си у дома и цяла седмица лежа болен след поредния пристъп на бронхит.

Помня, защото Алис ми се оплакваше колко бил зле. Дори се наложило да вика лекар. Това може да накара човек да се замисли, нали?

\* \* \*

— Със сигурност може да накара човек да се замисли — повтори Суон иронично, докато се качваха в колата. — Що се отнася до мен, дори да взема окончателно решение. На този етап нито мисис Уотсън, нито Невил ще си признаят, но, изглежда, някой, който отчаяно е желал да унижи Дъглас Рътърфорд, е платил солидна сума, за да дадат фалшиви показания.

— Струва ли си да разпитваме отново мистър Харис? — попита Нютън. — Той има зъб на семейството, защото пазаруват направо от ресторантите си в Лондон. Очевидно предишните собственици на имението са харчили стотици лири на седмица в магазина му. Според мен господинът не би имал нищо против да види как Дъглас Рътърфорд се изнася от селото.

— О, със сигурност, затова ще отидем да се срещнем с него веднага, въпреки че не бих възложил кой знае какви надежди. Но се обзалагам, че би могъл да ни подсказе кой стои зад цялата история — триумфално завърши Суон, доволен, че отново владее положението.

\* \* \*

Беше почти обяд и времето отново беше топло и сухо, макар природата да изглеждаше освежена след вчерашния дъжд. Анна предложи да обядват на терасата. Да се хранят навън, беше много по-нестандартно, отколкото да седят сковано в огромната трапезария, а точно днес последното нещо, което би могла да понесе, бе да гледа неимоверните усилия на всички да водят любезен разговор.

Дъглас, Роджър и Кристофър се бяха върнали от Лондон малко преди дванадесет и отново стояха уединени в кабинета, този път с Реджи и Питър. Цяла сутрин бяха обсъждали абсурдната ситуация, в която се намираше Джулия. През останалото време трябваше да уточняват подробностите около погребението на Пат.

Вивиън и Саймън бяха извели Майкъл и нямаше да се приберат цял ден с надеждата да го поразсеят и развеселят.

Обядът щеше да бъде съвсем скромнен, но въпреки това Анна бе постлала масата с красива ленена покривка, украсена с ваза, в която имаше цветя от градината. Бе помолила също така Морган да изстуди бутилка от любимото вино на баща ѝ. Щом забележа усилията ѝ, Дъглас силно стисна ръката ѝ в знак на признателност.

— Благодаря ти, миличка — изглеждаше уморен и потиснат, макар да се опитваше да прикрие тревогата си за Джулия.

— Татко, следобед трябва да си починеш, иначе ще припаднеш. Мама ще има нужда от теб, когато се яви в съда в петък.

— Не мога да мисля за почивка, Анна — отчаяно възрази той. — Само за двадесет и четири часа изгубих майка си и... съпругата си.

— Не, не си изгубил мама. Адвокатът, с когото си се срещнал днес, няма да допусне да се стигне до дело. Тя би могла да пледира за смекчаващи вината обстоятелства или... или... — гласът ѝ пресекна, защото се усъмни в собствените си думи.

Ставаше ли човек автоматично подсъдим, след като признаеше вината си? Нямаше куража да зададе този въпрос на баща си. Той седеше между Питър и Реджи и тримата обсъждаха химните, които трябваше да бъдат изпълнени на опелото на майка му. Дядо ѝ изглеждаше много по-спокоен и отпочинал и непрекъснато потупваше ръката на по-големия си син.

— Не знаеш колко съм ти благодарен, задето ми предложи да остана за известно време тук, момчето ми.

— Можеш да останеш колкото си поискаш и се надявам това да означава завинаги — искрено го увери Дъглас.

Питър, от друга страна, почти не продумваше — толкова бе поразен от сполетялото ги нещастие.

Домакинът изглежда брат си съчувствено.

— Надявам се, че и ти ще останеш поне до погребението, Питър. Сигурно ще успееш да си вземеш отпуска.

Думите като че ли го върнаха към живота, изтръгвайки го от дълбоката му замисленост.

— Благодаря ти, но трябва да се върна в училището още днес следобед. Това е най-натовареното време от учебната година, точно



преди лятната ваканция на момчетата. Ще дойда за погребението в събота сутринта, но веднага след това ще си тръгна.

— Сигурен ли си? Няма ли да е по-добре да останеш с нас до края на седмицата? — опита се да го убеди Дъглас. Беше го срам да си признае, но дълбоко в себе си изпитваше облекчение при мисълта, че брат му ще отсъства. Скръбта на Питър за смъртта на майка им го караше да се чувства още по-зле, освен това имаше някакво усещане, че баща му чувстваше същото.

— Не, трябва да се върна — твърдо заяви Питър.

Неочаквано от далечината се разнесоха множество платове и удари на тежки врати, съпроводени от форсиране на двигателя на камион.

Всички мигом се умълчаха, заслушани напрегнато. Шумът като че ли идваше от другата страна на старата тухлена стена, която отделяше имота им от съседния.

— Дай малко назад! — извика нечий мъжки глас, разтапяйки се в лятната жегата. — Още малко... още малко... стига! Това е!

— Какво, за Бога, става тук? — зачуди се Анна.

— Аха! — извика Уилям и размаха юмрук във въздуха. — Онази проклета дъртачка най-после се маха отгук! Слава Богу, че се избавихме от този боклук. Надявам се никога да не ми се наложи да я срещна отново.

Дъглас кимна в знак на съгласие.

— Вредите, които нанесе на семейството ни, са неизчислими — призна той. — Докато разговарях с адвокатата тази сутрин, реших да предприема някои законни мерки против нея и да повдигна обвинение за нахлуване с взлом и клевета.

Анна се наклони напред и подпря лакти на масата.

— У тях е много тихо от събота вечерта насам. Бих казала, подозрително тихо.

— Както и да е, тя получи каквото искаше. Успя да провали нашия празник и да съсипе репутацията ми. Положи много усилия, за да го постигне, но Господ ми е свидетел, няма да я оставя да победи. Преди това ще се погрижа да мине през всички кръгове на ада.

— Ето, това се казва истински борбен дух — одобрително изкоментира Кристофър и си наля още вино. — Освен това няма

никакво съмнение, че утре ще пуснат Джулия под гаранция, което все пак е нещо.

Тъмната сянка отново се спусна върху лицето на Дъглас.

— Да, но тя си призна! Дори Куентин Бартоломю бе достатъчно откровен да ни каже, че това усложнява нещата. Господи, за какво ѝ трябваше да го прави? — изстена той отчаяно. — Ако си беше мълчала, всичко щеше да се размине след време. Полицаяте никога не биха могли да докажат вината ми само на базата на показанията на Невил, а други свидетели е нямало.

Всички потънаха в дълбоко мълчание, всеки по някаква своя причина обзет от желанието да върне времето назад. Реджи издуха носа си, а Кристофър пресуши чашата си, напълвайки я отново. Роджър утешително обви ръка около раменете на Анна, припомняйки си я като малко, жизнерадостно момиченце, яхнало понито си. Уилям се взираше в чинията си, напълно изгубил апетит, докато баща му и Питър изглеждаха сближени от общата скръб като никога досега.

\* \* \*

В два часа, докато в Хайфийлд всички бяха още около масата, Суон и Нютън напуснаха задната стаичка на местния универсален магазин, където бяха провели разговор с мистър Харис. Стомахът на младия следовател бе започнал да къркори и той си помисли, че ако скоро не хапне нещо, ще започне да му се вие свят. Проблемът с малките селища беше, че там нямаше пицарии, нито „Макдоналдс“ или рибни ресторанти. Докато колата им минаваше покрай малката пекарна, той си помисли с копнеж и надежда, че би могъл да залъже глада си с поничка с мармалад, обилно поръсена с пудра захар, кифличка със стафиди или поне със сладки, намазани с крем.

Кракът му леко натисна спирачката.

— Защо намаляваш? — строго попита инспектор Суон.

— Помислих си, че бихме могли да спрем и да хапнем по нещо, сър. Доста време мина от закуската насам.

— Не още, Нютън. Трябва да направим едно последно посещение. Карай към дома на мисис Нанси Грѐм.

\* \* \*

— Защо закъсняхте толкова? — гневно извика Нанси, когато камионът с надпис „Бързо пренасяне“ пристигна по обяд вместо в девет часа, както беше уговорено. — Цяла сутрин ви чакам! За такава безотговорност няма оправдание. Пет пъти се обаждах във фирмата и оттам ми повтаряха, че отдавна сте тръгнали. Къде бяхте? Закусвахте спокойно в кафенето на бензиностанцията? Или поспряхте за ранен обяд? Причинявате ми страхотно неудобство. Имах намерение да се настаня в новия си дом още тази вечер, но по всичко личи, че ще се наложи да прекарам нощта в хотела. А сега вижте какво ще ви кажа. Ако това се случи, фирмата ви ще трябва да поеме разходите, защото аз няма да плащам, задето вие не си вършите работата. И без друго таксата ви е толкова висока, че...

Отговорникът на групата стоеше срещу нея с ръце на кръста и заговори с извинителен тон, който изобщо не подходеше на агресивната му поза.

— Много съжаляваме, мадам. Нищо не можехме да направим. Движението беше страшно натоварено. Още щом излязохме от Саутхамптън, попаднахме в задръстване, което стигаше чак до Уинчестър. После по пътя стана катастрофа...

— Ако бяхте по-инициативни, щяхте да изберете друг маршрут! — изкрещя му тя. — Не съм свикнала да се отнасят с мен по този начин!

Шофьорът на камиона, който бе застанал отстрани с двамата хамали и слушаше разправията, поклати глава и изкриви лице в гримаса.

— Както го е подкарала, няма да свърши скоро — измърмори той. — Хайде, момчета. Да дадем едно рамо на Фред. Ако искаме да се приберем у дома навреме довечера, трябва да се размърдаме.

Оказала се лице в лице с четирима набити, мускулести мъже, Нанси Греъм сниши тона.

— Е, залавяйте се тогава, но да знаете, че няма да има никаква почивка за чай, преди да сте натоварили всичко в колата — отсеке тя злобно.

Щом се озова в спалнята си, отиде до прозореца и за последен път погледна към градината на семейство Рътърфорд. От утре гледката щеше да бъде различна: вътрешен двор, обзаведен с вулгарни градински мебели, собственост на младо семейство с куче.

Два часа по-късно, когато хамалите бяха приключили с опаковането на порцелана, среброто, дребните украшения, кухненското обзавеждане и покривките и ги бяха подредили в големи дървени сандъци, Фред отпи глътка чай от термоса си, скрит под седалката, и изтича при останалите.

— Слушайте — тихо ги предупреди той. — Едни ченгета току-що пристигнаха да се срещнат с мисис Греъм. Тя къде е?

Минута по-късно съобщи на полицаите:

— Госпожата е горе в спалнята си.

Инспектор Суон и следовател Нютън не изчакаха да бъдат поканени. Двамата тръгнаха по тесния коридор, провирайки се между големите сандъци и навитите на руло персийски килими.

— Мисис Греъм? — изкънтя високо гласът на Нютън. — Там ли сте?

Тя веднага се появи на тясната стълба и заслиза надолу, сякаш се спускаше по мраморното стълбище на палат.

— Кой ме търси?

Щом видя кои са гостите, застина намясто и ги изгледа враждебно.

— Какво искате? Не виждате ли, че съм много заета?

— Само да разменим няколко думи с вас, мадам — отвърна Суон с преувеличена любезност.

Жената се намръщи и приглади с ръка сакото на червения си костюм.

— За какво? Тази вечер напускам къщата. Оказа се много неудобна.

— Личи си от пръв поглед — равно каза Нютън, — но така или иначе се налага да поговорим с вас. Няма ли да е по-добре да отидем във всекидневната. Там ще бъде по-удобно.

— В *гостната*! — поправи го тя, после се обърна към двамата хамали, които я наблюдаваха зяпнали: — Отивайте да работите горе. Трябва да се опаковат дрехите ми.

Инспектор Суон започна без заобикалки:

— Имаме причина да вярваме, мисис Грѐм, че сте дали солидна сума пари на мисис Уотсън и Невил Бъртън, с цел да ги накарате да дадат неверни показания относно събитията, станали на двадесет и трети август 1980 година. Накратко — успели сте да убедите мисис Уотсън да потвърди, че със сигурност е видяла спринцовката с адреналин в чантата на Лили същата сутрин...

— Но това е самата истина! — избухна гневно Нанси. — Да, самата истина. Инжекцията е била у нея онази сутрин. Ала майка ѝ се е изплашила, че Дъглас Рътърфорд ще спре да изпраща пари за бебето, ако смъртта на Лили изглежда подозрителна. Това ми го разказа мистър Харис, а мисис Уотсън го потвърди. Едва ли някой ще отрече, че времето не е било подходящо да се говори истината.

Суон продължи, сякаш Нанси изобщо не бе говорила.

— Освен това подозираме, че сте накарали Невил Бъртън да заяви, че въпросната сутрин е бил на работа в Хайфийлд и е видял мистър Рътърфорд да отключва и отваря вратата на килера за хранителни продукти малко след като Лили е била вече мъртва, а не час и половина по-късно, когато е открил тялото ѝ, както е станало в действителност.

— Ама... — отново подзе тя.

Той рязко вдигна ръка, за да я накара да замълчи, и я изгледа с лице, сякаш издялано от камък.

— Може би ще ви бъде интересно да научите, мисис Грѐм — продължи студено, — че Невил Бъртън си е бил у дома, защото е бил на легло след пристъп на бронхит в продължение на цяла седмица. През онзи ден изобщо не се е появявал в Хайфийлд. Освен това вече знаем със сигурност, че дори да е бил в къщата, не би могъл да види мистър Рътърфорд.

Лицето ѝ бе станало яркочервено, подхождайки идеално на цвета на костюма ѝ, а очите ѝ се движеха във всички посоки, отбягвайки погледа на следователя.

— Длъжен съм да ви помоля да ни придружите до полицейското управление, където ще ви бъде предявено обвинение за клевета и подстрекателство към лъжесвидетелстване...

— Искам адвокат! — изкрещя тя и вдигна ръце, щом полицаите пристъпиха към нея. — Няма да се оставя да бъда унижавана от някакви си селски ченгета...

— А ние какво трябва да правим сега? — обърна се към следовател Нютън един от хамалите, следвайки го до полицейската кола. — Почти на половината на опаковането сме.

— Натоварихте ли багажа ѝ в камиона?

— Не, само няколко кашона с порцелан и други дреболии.

— Много добре. Тогава ги разтоварете и ги върнете обратно в къщата. След това можете да си тръгвате, защото няма начин да успее да се пренесе още тази вечер. Ще я помоля да ми даде ключа, за да заключите.

Мъжът се засмя.

— Наистина предпочитам да го получа от вас. Е, поне ще се приберем в Саутхамптън навреме за чая.

\* \* \*

Уилям се втурна в стаята и извика задъхано:

— Татко! Татко! Къде си?

Вратата на кабинета се отвори рязко и на прага застана Дъглас с напрегнато от тревога уморено лице.

— Какво се е случило?

— Няма да познаеш и след милион години! — започна синът ликуващо. — Току-що видях да откарват Нанси Греъм с полицейска кола. Щом ме видя, тя ме изгледа кръвнишки! Какво според теб може да е станало?

Баща му се обърна и отново влезе в стаята.

— Вероятно просто искат да изслушат показанията ѝ — отвърна той мрачно.

— Беше с онези двамата, които идваха да разговарят и с теб... Не биха я извикали в полицейското управление заради онова, което направи, нали? Искам да кажа, че тя е дърта злобарка, но едва ли е извършила някакво престъпление... или греша? — колебливо завърши Уилям.

\* \* \*

Суон и Нютън не бяха единствените заети в участъка през този ден. Инспекторът бе наредил на полицай Ноел Бърнс да прегледа всички показания, дадени след смъртта на Лили, като обръща особено внимание на думите на свидетелите, забелязали Джулия Рътърфорд в Стикли онази сутрин. В документите от 1980 година бе записано, че тя е била в селото между девет и половина и дванадесет и петнадесет, ала само преди два дни бе казала, че междувременно се е връщала в къщата.

Някои от онези, които я бяха видели тогава, отдавна се бяха преместили, други бяха починали, но все още имаше неколцина, които си спомняха онзи ден с яснотата, с която в паметта на човек се отпечатва споменът за случила се трагедия.

По обяд бе открито нещо, което ги накара да погледнат от съвсем друг ъгъл върху поведението на главните участници в събитията.

— Всички казват едно и също, сър — рапортува полицай Бърнс на Суон и Нютън. — Мисис Рътърфорд е забелязана от повечето свидетели да пазарува в селото...

— А в местния универсален магазин? Мистър Харис също ли я е видял? — прекъсна го детективът.

— Да, но само когато е минавала покрай витрината, за да седне в съседното кафене...

— Много добре. Ще проверим това.

— Пазарувала е в малката галантерия, после е отишла в антикварния магазин на Мортън, след това се е отбила до химическото чистене, а после...

— Добре, добре. Разбрах — след дългата сутрин Суон беше много уморен, гладен и раздразнен от поведението на Нанси Грѐм — Давай по-накратко.

— Мисис Рътърфорд потвърждава алибито, което е имала през 1980 година. Намирала се е в селото приблизително от десет без петнадесет сутринта до дванадесет и половина. Открих и поговорих с няколко души, които са били разпитвани тогава, и те също потвърдиха показанията си. И което е най-важно, колата ѝ е била в сервиз за подмяна на предните гуми през цялото време. Половин час след дванадесет е поела към Хайфийлд.

— Докато Джулия Рътърфорд е била навън, Лили е била ужилена от пчела приблизително в десет и половина, а тялото ѝ е намерено

открито от Дъглас Рътърфорд по обяд. Или поне така твърди той — Нютън замълча, продължавайки да размишлява трескаво. — Защо тогава жена му се призна за виновна в престъпление, което не е извършила?

Полицай Бърнс продължаваше да мълчи, но успя да долови вълнението, което се излъчваше от цялото същество на следователя.

— Има ли още нещо, сър? — обърна се той към Суон.

Инспекторът се стресна, сякаш съвсем бе забравил за присъствието на другите двама мъже.

— А, да, Бърнс. Мисис Рътърфорд се намира в килията на следствения отдел. Доведете я при мен. Искам да разбера кого се опитва да прикрие.

\* \* \*

Колата се движеше почти безшумно сред мрака, направи десен завой, бързо премина през вратите на Хайфийлд и пое по дългата алея под тъмните сенки на огромните рододендрони, които Джулия толкова мразеше. Накрая спря пред къщата.

Минута по-късно една стройна фигура в черни панталони и пуловер се измъкна от нея, забързано изкачи стълбите и отвори входната врата.

— Дъглас?

За втори път този ден той се втурна навън от кабинета си и замря намясто, сякаш бе видял призрак.

— *Джулия!* — произнесе дрезгаво, с пепеляво лице.

— О, мили! — тя се хвърли към него, плачейки от облекчение, неспособна да каже и дума повече.

Двамата се прегърнаха силно, без да могат да повярват, че отново са заедно. В следващия момент тичешком пристигнаха Уилям и Анна, следвани от Кристофър, Роджър и Реджи. Разтреперани, те я затрупаха с въпроси. Анна избухна в сълзи, а Кристофър и Уилям говореха в един глас.

Понесена на гребена на вълната от любов и облекчение, със силната ръка, обвита около раменете ѝ, Джулия бе въведена в



кабинета, където съпругът ѝ я накара да легне на един от кожените дивани.

— Добре съм. Не съм болна — протестираше тя. После се огледа наоколо. — А къде е Майки?

— Родителите ти го изведоха да го поразсеят. Ще се приберат след около час — обясни Дъглас.

— Късметлия.

— Разкажи ни какво стана — настояваше брат ѝ. — Всички мислехме, че ще се явиш в съда в петък сутринта...

— Прекратиха делото — тихо отговори тя.

— Какво са направили? — спря внезапно Дъглас. — Искаш да кажеш, че потвърждават първоначалното заключение за нещастен случай?

Тя кимна, все още прекалено развълнувана, за да може да говори, замаяна от топлото посрещане. Съпругът ѝ я улови за ръката и се надвеси над нея с пълни с обич и загриженост очи.

— Защо не отидеш да си вземеш една вана, мила? Може и да не усещаш умората, но със сигурност си изтощена. Най-важното е, че отново си у дома и не мога да ти опиша колко щастлив ме прави това.

— Мен също — отвърна тя искрено. — Мен също.

Той се качи горе с нея, сякаш не би могъл да понесе мисълта да я изпусне от поглед дори за момент. Докато Джулия се разсъбличаше, за да сложи синия си халат, Дъглас я заговори, неспособен да съдържа повече любопитството си:

— Какво точно се случи, миличка? Уилям е видял да отвеждат Нанси Грѐм с полицейска кола.

Тя кимна.

— Точно заради това цялото обвинение се разпадна. Подкупила е бабата на Роуз и Невил да дадат фалшиви показания. Като начало, градинарят изобщо не е бил на работа онзи ден. Сама бих могла да им го кажа, ако ме бяха попитали.

— Вярно е. Когато полицаите се поинтересуваха от него, не можах да си спомня да съм го виждал тогава, но нямаше как да съм сигурен. Всичко беше такъв хаос.

— Мога да си представя — Джулия се настани пред тоалетната масичка и започна да разресва косата си. — И така, без тези двама основни свидетели, които единствени биха могли да потвърдят, че

Лили е носила спринцовката в чантата си и именно ти си отключил и отворил вратата... не можеше да се възбуди дело. Очевидно са проверили всяко мое движение през онзи ден и са открили, че съм била в селото през цялото време и е нямало как да се върна вкъщи, дори да съм искала, защото колата ми е била в сервиз. Това разби на пух и прах самопризнанията ми. Бяха ми много ядосани, задето съм изгубила толкова много от ценното им време, но в крайна сметка ме пуснаха.

Дъглас седна на леглото, загледан в отражението на лицето ѝ в огледалото. В стаята всичко беше застинало, сякаш откъснато от останалата част на къщата. Очите ѝ уловиха неговите, в които се четеше ням въпрос, след което той запита с овладяна настойчивост:

— Защо го направи, Джулия? Защо наговори толкова лъжи? — тя се обърна, остави сребърната четка, но не отговори. — Каж ми? Наистина ли мислеше, че имам вина? — в гласа му се прокрадна зле прикрита обида.

— Аз не, но полицията вярваше — каза и го погледна отново. — Цялата тази работа щеше да те съсипе. Дори и да те бяха обявили за невинен, пак щеше да се срине всичко, за което работи толкова упорито. Не можех да позволя това да се случи.

— Значи ти, от всички други хора на света, дори за миг си допуснала, че умишлено съм оставил Лили да умре?

— Така ли мислиш?

Той се поколеба, отбягвайки открития ѝ поглед.

— Беше много убедителна — каза накрая. — Но подобна постъпка не ти е присъща. В същото време не можех да си обясня защо би поела вината върху себе си? Каж ми, за Бога! — сега вече беше ядосан, от една страна, на себе си, че макар и за миг, бе повярвал във вината ѝ, и от друга, на нея, задето бе признала нещо, което не бе извършила. — Постъпката ти беше много опасна, Джулия. Още повече, след като се изясни, че онази кучка, съседката ни, е замислила всичко, само и само да ни отмъсти. Какво, по дяволите, щеше да се случи, ако се бе явила в съда и съдебното жури те бе признало за виновна? Защо, скъпа? Каж ми, защо го направи? Не беше ли, за да ми спестиш публичен скандал?

Тя отново извърна глава, но този път заговори със слаб и тъжен глас:

— Направих го, защото те обичам. Не можех да допусна да страдаш заради смъртта на едно момиче, което не те заслужава. Обичам те повече от всичко и всички на света. Винаги съм те обичала и винаги ще те обичам. Ако трябваше да дам живота си за теб, бих го направила, без да се замисля. От любов дори бих убила човек... ако преценя, че иска да те нарани или да те отнеме от мен — замълча за малко, после добави: — Но наистина не зная как е умряла Лили.

Дъглас я наблюдаваше мълчаливо и за първи път разбра нещо, което до този момент не бе оценявал достатъчно — нейната обсебваща любов към него. Към подобно чувство човек би трябвало да се отнася с отговорност, без да се възползва от него, но затова пък да го цени вечно. Ала беше и бреме. Внезапно му хрумна мисълта, че може би подсъзнателно си бе давал сметка за това още преди седемнадесет години и именно то го бе тласнало в прегръдките на Лили. Докато и нейната обич не бе станала също тъй обсебваща...

— За какво мислиш? — попита Джулия, като го наблюдаваше съсредоточено.

Той си пое дълбоко въздух и ѝ се усмихна.

— Осмислях факта, че излъга, че си убила Лили, защото... защото ме обичаш. Дори след като откри, че имам дете от нея? Това е най-трогателната проява на прошка, която някога съм виждал.

— Не, не става въпрос за прошка. Бях дълбоко наранена. И унижена. Ревнувах от онова, което си преживял с нея, дори за толкова кратко време — гласът ѝ пресекна и тя помълча, преди да продължи: — Но когато дойдоха полицаите и заявиха, че ще те арестуват и ще те обвинят за... Както и да е, не можех да допусна това да се случи.

— Господи, мила! — Дъглас се спусна към нея, прегърна я, изправи я на крака и зарови лице в шията ѝ. — Мили Боже, не заслужавам съпруга като теб! — и върху гладката ѝ кожа закапаха горещи сълзи.

— А не трябва ли да направим нещо и за Роуз? — прошепна тя настоятелно. — Ние двамата с теб, Анна, Уилям и Майки сме такива късметлии да притежаваме всичко, докато горкото дете...

Съвсем слисан, той се отдръпна.

— Какво... точно имаш предвид?

— Нищо фрапантно. Да я каним у нас с баба ѝ, когато сме сами. Нямах предвид да я засипем с пари или със... скъпи подаръци. Това

само би влошило нещата. Но бихме могли постепенно да я приобщим към семейството ни. В края на краищата — добави, като го погледна открито в лицето — тя няма никаква вина. Не трябва да я оставяме да страда заради нещо, случило се толкова отдавна.

— Ти си най-забележителната жена на света — бавно произнесе Дъглас.

Притискайки се към него, тя откри, че устните му са разтворени жадно. Обзе я дълбоко усещане за покой, какъвто не бе изживявала никога досега. Изчезнаха завинаги съмненията и страховете, с които бе живяла от момента, в който бе научила за връзката на съпруга си с Лили преди шестнадесет години. Беше приятно, като завръщаме у дома.

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Сряда, 26 юни 1996 г.*

На следващата сутрин Дъглас покани местния свещеник, преподобния Джеймс Спенсър, в Хайфийлд, за да обсъдят службата на погребението в събота. След като той пристигна, Морган го въведе в кабинета, където завариха Дъглас да изпраща до управителите на ресторантите си факсове с инструкции за работа до края на седмицата.

— Добро утро — ведро поздрави Спенсър. Беше млад човек, определян от местните тийнейджъри като „много готин“ заради начина, по който ръководеше младежкия клуб и играеше в отбора по крикет, и постепенно бе започнал да печели доверието и на по-възрастните членове на малката енория.

— Здравейте — изправи се зад бюрото си домакинът. — Съжалявам, че заварвате такъв хаос, но преживяхме ужасен уикенд, а и току-що прочетох сутрешната преса. Какви долнокачествени парцали са днешните вестници, не мислите ли? Изпратихме почтителен некролог до „Таймс“ и „Телеграф“, за да известим за смъртта на майка ми, а погледнете какво са написали! — той захвърли купчина вестници, най-отгоре, на която беше изданието на „Глоуб“.

**„МАЙКАТА НА ОБВИНЕН В УБИЙСТВО УМИРА СЛЕД НОЩНО ПИРШЕСТВО!“**

Крещеше заглавието от първа страница.

— Напълно достатъчно, за да ви провали деня, нали? — съгласи се Джеймс Спенсър. — Най-добрият начин да се справите с тях е да не им обръщате внимание. Бихте ли могли да останете в провинцията още няколко дни, или трябва да се връщате в Лондон?

— Опитвам се да управлявам бизнеса си оттук, поне до следващия понеделник. Както сигурно сте дочули, делото, което щяха да заведат срещу нас, след като съпругата ми доброволно пое вината, като е смятала, че ме предпазва, е било прекратено...

— Да, зная за това и ужасно съжалявам за изпитанията, през които е трябвало да минете. Мисис Нанси Греъм напусна ли вече

селото?

— Моля да ме извините, но се надявам да е заминала направо към ада! — избухна Дъглас.

— Разбирам чувствата ви. Сигурно и аз бих изпитвал същото, ако бях на ваше място. Но сега само се опитвам да си обясня поведението ѝ и да съчувствам на тази тъжна, самотна и отегчена стара жена, склонна да завиди на всяко чуждо щастие.

— Е, желая ви успех, но това не е по моите сили. Имате ли нещо против да доведе баща си? Той има няколко предложения относно погребението на майка ми. Със сигурност зная, че би искал да изпеем „Обричам се на теб“.

— Прекрасен химн — съгласи се Джеймс Спенсър и извади от джоба на самото си малък бележник.

След няколко минути Дъглас се върна с Реджи, който стискаше в ръка някакви листове.

— Хайде да изпием по едно кафе — предложи домакинът. Беше наясно, че предстоящият разговор ще бъде голямо изпитание за него и баща му, но се надяваше да намали болката, като направи обстановката колкото се може по-уютна и спокойна. Питър също трябваше да е тук и да ни помага да организираме погребението на мама, отбеляза мислено.

Настаниха се на диваните от двете страни на масичката пред камината и Дъглас погледна към Джеймс с очакване.

— Трябва да ви призная, че никога досега не съм се занимавал с подобно нещо — призна с нетипична за него неувереност.

Върху свежото лице на младия свещеник се появи усмивка.

— Обикновено се започва с някой химн, после се провежда самата служба, после се чете или се пеят псалми...

Реджи се наведе напред и му подаде лист хартия.

— Съпругата ми винаги е искала на погребението ѝ Дъглас да прочете това — започна той с треперещ глас. — Така и не открих кой го е писал. Едва ли някой знае, но е било намерено в плик, адресиран до родителите на млад войник, загинал при отбиване на военната си служба на Северния остров, който е трябвало да получат, в случай че загине. Пат смяташе тази история за много трогателна.

Преподобният Джеймс Спенсър хвърли поглед върху напечатания текст. Беше му добре познат.

— Много красиво казано. И съвсем подходящо — отбеляза той и подаде листа на Дъглас.

„Не стойте на гроба ми, ридаейки.  
Защото аз не съм там — не спя...  
Аз съм в хилядите ветрове, които духат.  
Аз съм тихо падащият сняг.  
Аз съм ръмящият дъжд.  
Аз съм полето, натежало от зърно.  
Аз съм утринната тишина.  
Аз съм красивият полет на кръжащите птици.  
Аз съм звездната светлина.  
Аз съм разцъфтяло цвете.  
Аз съм в притихналата стая.  
Аз съм птицата, която пее.  
Аз съм всяко нещо, което обичате.  
Затова не стойте на гроба ми, ридаейки —  
Аз не съм сред мъртвите.“

Последните редове започнаха да се размиват пред погледа му и той разбра, че да прочете това на глас пред множеството събрали се хора, ще бъде най-трудното нещо, което някога е правил. Но щеше да се справи. Някак си. Защото тя бе поискала това, а той никога, никога не я беше разочаровал.

\* \* \*

— Е, ще ви оставя да си гледате работата — каза Джеймс Спенсър и се изправи, след като разговорът им приключи. — Виждам, че факсът ви бълва съобщения с такава скорост, ще скоро като нищо може да се запали. Очевидно бизнесът ви се развива с пълна пара.

Дъглас се позасмя.

— Няма покой за грешниците, както казват хората, така че вероятно ще имам нужда от помощта ви доста дълго време.

След като изпрати свещеника до изкаляното малко волво, а Реджи тръгна да търси Джулия, Дъглас се върна в кабинета, грабна няколко листа, пристигнали по факса, докато бяха разговаряли, и ги прегледа набързо, докато се настаняваше отново зад бюрото.

Лаело, управителят на „Тренди“, имаше проблем с един от готвачите, който настояваше за допълнителен отпуск. Антония, която отговаряше за „Бътерфлай“, бе открила, че домакинът краде вино. Марко, главният готвач в „Смартс“, се притесняваше за доставките на месо. Имаше и писмо от Питър. Дъглас замря за момент и се загледа в него. Не беше типично за брат му да му пише. Винаги бе предпочитал да общуват по телефона. И започна да го чете:

„Скъпи Дъглас,

Събитията, случили се през последните няколко дни, непрекъснато се въртят в главата ми, както впрочем от няколко години насам. Много се притесних, когато научих, че си бил обвинен за смъртта на Лили Уотсън, и още повече бях ужасен, щом чух, че Джулия се е признала за виновна за извършеното престъпление. Разбира се, винаги съм знаел за връзката ти с това момиче, а също и че имаш дете от нея. Научих го съвсем случайно от самата нея, когато двамата с Леонора ви гостувахме за няколко седмици. Беше точно преди да умре. Не мога да си обясня защо реши да сподели точно с мен. Вероятно, защото беше много отчаяна, тъй като ти беше скъсал с нея съвсем наскоро и тя имаше нужда да поговори с някого.

Е, мисля, че е крайно време истината да излезе наяве, пък и трябва най-сетне да се отърва от бремето си.

В нашето семейство винаги се е знаело, че ти си любимецът на родителите ни. Ти беше най-умният, макар и не най-образованият, тъй като тази роля скромно оставям за себе си, и винаги си имал по-големи шансове за успех в живота. Чарът ти и умението да общуваш с обикновените хора бяха най-голямата ти сила, заедно с куража и жаждата да работиш упорито. Повярвай ми, Дъглас, докато ти завиждах за тези дарове свише, сред които не на последно



място, задето избра Джулия за своя жена, ни най-малко не съм се съмнявал, че именно с теб родителите ни се гордеят най-много. Ти беше синът, когото бяха отгледали и за когото можеха да разказват на познатите си. Ти беше този, който възвърна блясъка в живота им и умееше да ги забавляваш прекрасно. Докато аз все се провалях.

След като Лили ми разказа за връзката ви и след като забелязах колко наранена и уязвена се чувстваше в онзи момент, реших да открадна нещо от твоя звезден живот, пък и да изпитам нещо вълнуващо.

Една съботна сутрин пътувах от Салисбъри с намерението да ви посетя и, с малко късмет, да разменя няколко приказки с Лили. Случи се така, че в къщата нямаше никого, освен нея. Тя ми каза, че двамата с Джулия сте излезли, а бавачката е извела децата на разходка до Стокбридж.

Учудват ли те свежите ми спомени след толкова много години? Добрата памет е единственото нещо, с което бих могъл да се похваля.

Лили беше в кухнята. Направи ми чаша кафе и си поприказвахме, после ѝ предложих да се срещнем следобед, защото знаех, че приключва работа към два часа. Всъщност не се държах толкова безцеремонно, колкото звучи сега. Изгубих доста време да я убеждавам, че я намирам за много привлекателна и бих желал да я опозная по-отблизо. Очевидно не съм бил толкова добър, а да не кажа и толкова обигран, колкото теб в тези неща, защото тя ми отказа. Направо. Дори не ме изслуша докрай. Каза ми, че я отвращавам. И тогава ми се изсмя в лицето.

Да бъда отхвърлен от бившата ти любовница, бе капката, която преля чашата. Отнесох се грубо към нея и я нарекох курва. Тя тръгна към килера да вземе нещо и в следващия момент се разкреця, че е ужилена от пчела. Знаех, че е алергична. Спомняш ли си, че го обсъждахме по време на обяда в деня, в който Джулия я нае за прислужница?

Сигурен съм, че можеш да се досетиш за останалото. След като я заключих, взех спринцовката от чантата ѝ, оставена на кухненския шкаф. Зарових я под рододендрона, който се пада от лявата страна на алеята, като тръгнеш от къщата към пътя. Прекарах известно време в градината. Никой не ме видя. После се върнах, отключих вратата на килера и я отворих. Беше мъртва, разбира се. Мислех, че и аз ще умра, но човек някак си се научава да върви напред.

Моля те, Дъглас, опитай се да ме разбереш и да не мислиш лошо за мен. Все някъде трябва да намеря покой. Но още го търся.

Твой предан брат...“

Питър бе сложил подписа си с характерния си четлив почерк.

Дъглас седеше замаян, без да може да прецени с кого първо да сподели. За баща му това щеше да бъде огромен удар, но поне на майка им бе спестена тази нова болка.

Телефонът на бюрото му извънтя и той нетърпеливо вдигна слушалката.

— Дъглас? — в първия момент не можа да разбере думите, но после различи гласа на Леонора. — Току-що открих Питър... Обесил се е!

— Мили Боже!... — стисна здраво слушалката той. — Не! О, не! Леонора, скъпа, какво се е случило?

Като че ли не знаеше. Сякаш причината не лежеше пред него, напечатана върху лист хартия. Значи брат му не бе понесъл мисълта да живее с онова, което бе сторил, още по-малко — след като се бе изповядал.

— Аз... аз го открих... — обясняваше жената със задавен от сълзи глас. — Беше в кабинета си. Той...! О, Господи! Обесил се е... обесил се е на колана на халата си... — риданията се усилиха и тя не можеше да продължи.

— О, мила! Толкова съжалявам... Наистина... — внезапно се почувства безсилен. Дори за момент сърцето му сякаш спря. Но съзнанието му продължаваше да работи трескаво, опитвайки се да му

обрисува отчаянието на брат му в мига, в който бе нахлузил примката на шията си.

— Какво да правя, Дъглас? Толкова съм объркана — успя да изрече Леонора накрая. — Обадох се на училищния лекар и той... той успя да го смъкне. Беше мъртъв от няколко минути. Ако само бях влязла по-рано...

*Значи последното нещо, което бе направил в живота си, е било да ми изпрати факса, мигом съобрази Дъглас.*

— Оставил ли е някакво писмо? Обяснил ли е причината за решението си?

— Не. Абсолютно нищо. Бюрото му е чисто. Изглежда, преди това го е подредил. Дори има пепел в камината, сякаш е горил някакви книжа. Какво ли би могло да му се е случило? Искам да кажа, че беше много разстроен от смъртта на Пат, но въпреки това...

Питър му бе посочил пътя. Бе му показал как би искал да бъдат представени нещата и в онзи ужасен последен момент преди смъртта се бе доверил на брат си, убеден, че той ще изпълни волята му.

— Смъртта на мама наистина му се отрази зле — побърза да потвърди той. — Вероятно е мислил, че не би могъл да понесе голямата скръб. За него бе истинска трагедия, че не беше до нея, когато си отиде.

— Наистина ли смяташ, че това е причината да посегне на живота си? — попита с треперещ глас снаха му. — А аз се опасявах, че съм го притеснила с това, че постоянно настоявах да си купим апартамент в града и...

— Не, мила. Всичко е заради смъртта на мама. Повярвай ми — увери я Дъглас. — И за мен беше огромен шок, да не говорим за татко. Не зная как ще понесе този пореден удар — мисълта му работеше трескаво, но първо имаше нещо, което да свърши. След като се увери, че Леонора е обградена от хора, на които би могла да разчита, той затвори телефона с обещанието да ѝ позвъни по-късно.

Сам в кабинета, той препрочете писмото на Питър, после отиде до камината и го хвърли вътре. Наведе се и запали клечка кибрит. Беше обичал брат си и не бе необходимо никой да узнава какво се бе случило в действителност в онзи августовски ден преди шестнадесет години. Делото беше приключено, окончателното заключение беше „нещастен случай“. Единствен той знаеше фактите и така щеше да си

остане докрай. През сълзи наблюдаваше потъмняващите остатъци от признанието на Питър. Пепел при пепелта. Пръст при пръстта. Така беше най-добре. Заради паметта на брат си трябваше да запази неговата тайна. Кой се интересуваше от терзанията, с които бе живял в продължение на толкова години?

Тъкмо си наливаше питие, когато в кабинета влезе Джулия. Само един поглед към лицето му ѝ бе достатъчен, за да разбере, че нещо се беше случило.

— Добре ли си, скъпи? Какво има?

Той се обърна и я погледна. Това щеше да бъде последната полуистина, която щеше да изрече пред нея, но поне този път съвестта му беше чиста.

— Ужасна новина, мила. Току-що ми се обади Леонора. Питър не е могъл да понесе смъртта на мама и е посегнал на живота си — протегна ръка към нея, отчаяно нуждаейки се от нейната подкрепа именно в този момент. Тя го прегърна, притисна се към него и зашепна в ухото му утешителни думи.

Раменете му се огъваха под тежестта на вината, но този път бремето не беше негово. Господ го беше благословил, бе го дарил с много способности, бе го превърнал в любимо дете на родителите му и като резултат от това Питър бе страдал. И в болката си бе отнел живота на Лили. А сега и своя.

— Къде са децата? — попита той неочаквано.

Джулия погледна лицето му с любов.

— Мисля, че са в градината. Защо?

— Да идем да ги намерим, мила. Трябва да се държим здраво един за друг. Няма нищо по-важно от семейството.

— Говори ми за това, скъпи — отвърна му тя и му се усмихна.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.